DENISE ROBINS

Sărbătoarea s-a sfârșit

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Când sunase la ușa apartamentului lui Stephen Best, la ora patru, în acea după-amiază rece de noiembrie, Verona era perfect conștientă că o făcea pentru ultima oară.

Nu avea de gând să-l mai viziteze pe Stephen.

Venise des în acest loc, încât cunoștea foarte bine fiecare din cele o sută zece trepte, pe care le urcase pentru că Stephen locuia la ultimul etaj. Era o casă sărăcăcioasă și mereu prăfuită. De fapt, fusese o construcție cu altă destinație transformată în casă, aproape de Brompton Road. De pe ușa lui Stephen se cojise vopseaua, geamul era spart. Dar petrecuse aici multe nopți inedite și pline de veselie cu alți studenți de la arte; Stephen era cel mai talentat dintre ei.

Fuseseră colegi timp de trei ani. Unii dintre ei erau și acum buni prieteni, se cunoșteau foarte bine și-și făceau și acum vizite acasă. Nici unul nu avusese bani pe vremea aceea. Unii dintre ei, precum Verona și Margaret Shaw locuiau la părinți și se putea spune că duceau o viață normală.

Gemenii Noel și Evelyn Turner închiriaseră un apartament lângă cel al lui Stephen.

Geoffrey Harland și soția acestuia, amândoi pictori, care se căsătoriseră de curând, închiriaseră podul unei case în South Kensington. Organizau mici petreceri pe rând la fiecare cu bere și sandvișuri. Nimeni nu putea să ceară mai mult, căci nu-și permiteau.

Pe lângă faptul că nu aveau bani, fiind studenți săraci, trebuia să economisească pentru a-și cumpăra materiale pentru pictură. Pensule, perii, pânză, culori, care nu erau deloc ieftine.

Stephen, deși cel mai talentat dintre ei, era și cel mai sărac. Nici unul nu depășise douăzeci și trei de ani, în afară de Stephen care slujise cinci ani în marină, pe timpul războiului apoi fusese demobilizat, după ce suferise o rană la umăr care-l ținuise o vreme pe patul unui spital.

De atunci începuse viața de artist, după care tânjise mereu.

Stephen voia să devină pictor. De fapt, pictase destul de mult, iar Verona și restul prietenilor știau că este foarte talentat și că într-o bună zi va ajunge cunoscut. Avea flacăra geniului în suflet și nici anii războiului, nici suferințele îndurate nu reușiseră să i-o stingă.

Dar nu ajunsese să fie un nume, încă. Mai avea de învățat, cu toate că în opinia Veronei putea da lecții multora dintre profesorii lor.

Stephen se mai ocupa și de muncă așa -zis comercială, făcea ilustrații, coperți de cărți, ca să aibă din ce trăi. Dar ambiția sa era să devină portretist.

Le pictase pe toate fetele din grupul lor. Când nu aveau de lucru, ele îi pozau bucuroase. Toate voiau să-i pozeze lui Stephen. Iar Verona îi poză cel mai mult, pentru că o considera modelul ideal. Era genul lui de femeie. Slabă, delicată, cu pielea mătăsoasă, părul castaniu– roșcat, pometii proeminenți, ochi mari de căprioară, expresia unei femei inteligente. Și avea cele mai frumoase și expresive mâini, spunea el.

Verona nu lucra în ulei. Acuarela era preferata ei... realiza peisaje, piețele Londrei, străzile și acorda foarte mare atenție detaliilor.

La Academie, i se spunea că promite. Și Stephen spunea tot așa, iar în el avea mare încredere.

Stephen era îndrăgostit de ea, lucru cunoscut de toată lumea. Verona era conștientă de dragostea lui și asta făcea lucrurile foarte dificile pentru ea și foarte triste. Triste pentru că Verona urma să se mărite cu altcineva.

Stephen, arta, vechii prieteni, viața de până atunci, urmau să aparțină curând de domeniul trecutului. Alesese o alta, care i se părea că i se potrivește.

Era ultima vizită pe care i-o făcea lui Stephen.

Plecase de acasă, din Hampstead într-o stare destul de bună, conștientă de felul în care va reacționa el. Discutase despre el cu alți colegi care o atenționaseră că greșește renunțând la Stephen, pentru un bărbat care aparținea altei lumi.

Dar Verona era pregătită să fie pe propriile-i picioare, să ia deciziile necesare. Iar pe drumul pe care-l făcu în autobuz spre casa lui Stephen se gândi la ce-i va spune; argumente cu care-l va convinge că luase decizia corectă.

Dar curajul îi cam pieri când ajunse în fața acelei uși bine cunoscute. Nu-i va fi foarte ușor să-i spună că se logodise cu Forbes Jefferton.

Stephen o lăsă să sune mult înainte de a-i deschide, apoi dădu ușa de perete abia privind-o, se întoarse cu spatele și porni spre atelierul său cu paleta într-o mână și pensula în cealaltă.

– Tocmai lucrez la ceva și nu mă pot opri. Mă scuzi o clipă? zise el.

– Desigur, răspunse Verona.

Dar curajul îi pieri de tot când pătrunse în singura încăpere, pe care Stephen o numea atelierul său, deși acolo lucra, mânca și dormea.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de abătut. Inima ei se strânse când îl văzu atât de slab. Stephen purta ochelari cu dioptrii destul de mari și cu toate astea părea întotdeauna că vrea să înghită pânza, atât de aproape venea de ea.

Era înalt, slab, tras la față, palid, foarte inteligent, iubitor de frumos, entuzismat de tot ce era artă, disprețuia convenționalitatea, micimea și mai presus de toate disciplina.

Cât îi va lipsi acest bărbat! O dată sau de două ori în vara aceasta sărutările lui, mângâierile, îi treziseră reacții și emoții de o intensitate care o pusese pe gânduri. Dar nu putea să-și piardă controlul. Ea nu împărtășea opiniile lui Stephen în privința căsătoriei; el prefera relația neoficială pe care epoca Victoriană o categorisise drept păcătoasă.

Verona fusese crescută într-o familie convențională și deși era suflet de artist, avea un puternic simț al moralității.

Stephen continua să lucreze absorbit de pictura sa.

Cu timiditate, Verona se apropie și privi peste umărul lui.

Era portretul lui Patsy, fiica îngrijitorului de la subsol. Avea nouă ani și niște ochi albaștri, imenși, inocenți, bucle de culoarea ebonitei, farmecul unui spiriduș. Era întotdeauna murdară și pusă pe șotii. Stephen reușise să-i surprindă aerul poznaș și acea frumusețe izvorâtă de cine știe unde.

Tatăl lui Pasty era alcoolic, și nu avea niciodată o slujbă stabilă, iar mama femeie de serviciu. Dar portretul acestei fetițe era unul din cele mai reușite.

Deodată, Verona dădu uitării toată tristețea, apreciindu-l pe Stephen doar ca artist.

– Stephen, e fantastic! Va fi cea mai reușită piesă din colecția ta!

El nu se întoarse să-i răspundă, dar Verona observă că ridicase din umeri. Mai înmuie o dată pensula în vopsea, făcu un pas înapoi lovindu-se de Verona căreia îi ceru scuze fără a o privi, concentrat asupra portretului fetiței.

Inima Veronei începu să bată mai tare. Obrajii ei, palizi de obicei, căpătară culoare. Deodată, i se adresă indignată:

– De ce nu aprinzi focul? Este foarte frig, aici, am înghețat.

Abia atunci el se întoarse și o privi. Cu politețe exagerată, îi răspunse:

– Te rog să mă ierți, eu n-am simțit frigul. Sigur că voi aprinde imediat focul.

Își scoase ochelarii, cotrobăi prin buzunare unde găsi niște monede. Rosti câteva vorbe cam neortodoxe. Verona se căută în poșetă și-i întinse o monedă.

– Uite, Stephen, am eu una.

El o luă și-i dădu restul, pe care ea îl refuză.

– Nu-ți face probleme, nu-mi place să am mărunțiș.

Stephen introduse moneda în aparatul de încălzit.

– Restul pune-l în cutia pentru săraci duminică, îi spuse el pe un ton ironic, apoi aprinse un chibrit și dădu drumul la sobă. Mă tem că nu sunt o gazdă bună astăzi, mormăi el. Dar voi pune ceainicul, să-ți fac măcar un ceai. Nu am nimic de mâncare; te deranjează?

Verona își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns.

– Ce-ai vrut să spui cu mersul la biserică?

El, cu mâinile în buzunarul șorțului, o privi lung.

– Presupun că de acum înainte te vei duce regulat la biserică, după ce rupi legătura cu lumea păgână a artei și devii soția respectabilă a unui ofițer din slujba Maiestății sale.

Verona își ținu respirația.

– Nu vrei să te faci deloc plăcut, Stephen, nu-i așa?

– Nici nu încerc. Nu pot spune că am dispoziția necesară.

– Și oricum, de ce este socotită păgână lumea artei? Pictorii nu se duc la biserică?

El râse amar.

– Draga mea copilă, să nu devenim prea analitici. N-am vrut să te provoc la vreo dezbatere pe tema: ar trebui să se ducă artiștii la biserică sau nu?

– Nu ești prea plăcut astăzi, Stephen, conchise Verona.

– Îmi cer scuze, zise el.

Verona era gata să izbucnească în lacrimi. Nu-și închipuise că Stephen poate fi atât de antipatic. Dar privindu-l cu ochii ei mari, cu lacrimi în ei, observă cât de rău arăta.

Stephen Best nu fusese niciodată un bărbat arătos, în adevăratul sens al cuvântului. Era prea slab, avea fața cam colțuroasă, nasul cam mare și o gură cam largă, cu un permanent zâmbet sarcastic. Numai ochii îi erau teribili, unici. De culoarea alunei, cine-i privea, avea sentimentul că Stephen avea puterea de a penetra în sufletele oamenilor.

Observând că Stephen nu arăta bine deloc, inima ei se mai îmblânzi. Nu putea presupune decât că este nefericit; era afectat mai mult decât și-ar fi închipuit ea.

Verona îl privi printre lacrimi și i se făcu chiar teamă.

– O, Stephen, izbucni ea la un moment dat, ești foarte supărat pe mine?

El zâmbi, dar zâmbetul lui era mai mult o grimasă.

– Ce întrebare prostească, Verona! De ce să fiu supărat? Te poți supăra pe o erupție vulcanică sau pe maree, pe tornadă? Supărarea este un cuvânt pretențios și plin de sensuri, Verona. Nu, nu sunt supărat pe tine, sunt doar șocat, acesta este cuvântul.

Verona roși până în vârful urechilor.

– De ce ai fi șocat?

El izbucni într-un râs sălbatic.

– Știi că ai dreptate? De ce să fiu șocat? Acesta este un cuvânt la fel de prostesc ca și supărarea. Nimeni nu poate fi șocat de un vulcan, nici de o maree. Omul primește o lovitură violentă, care-l dezechilibrează, asta este. Cred că sunt dezechilibrat, draga mea. Du-te să-ți încălzești mâinile la foc, până îți pregătesc ceaiul.

Verona nu mai plânse. Vorbele lui avuseseră un efect ciudat asupra ei. Îl privi cu tristețe, se duse la foc, de care-și apropie mâinile cu degetele răsfirate.

Stephen Best rămase nemișcat câteva clipe. O sorbi din priviri, cu talentul unui artist chinuit. Artistul din el se minuna de frumusețea acelor degete lungi, care păreau translucide în lumina aceea slabă. Observă în același timp inelul de pe degetul ei. Era un diamant discret. Probabil inelul de logodnă oferit de acel Jefferton.

Gelozia puse stăpânire pe el, făcându-l aproape să-și piardă mințile, să se teamă că s-ar putea năpusti asupra acelei femei de la foc pe care s-o prindă cu putere de părul acela lung și s-o sugrume.... să ia viața din gâtul acela lung pe care-l admirase și pictase adesea...

– Felul în care arată gâtul tău ar fi fost extrem de apreciat pe vremea Tudorilor, draga mea. Ca și cel al Annei Boleyn. Parcă-l văd întins în fața călăului.

Ea râsese pe atunci, se înfiorase, rugându-l să nu mai fie oribil, iar el râsese și-i sărutase acel gât lung, ca de lebădă. Dar de acum n-o va mai face. Niciodată nu va mai râde cu ea, n-o va mai picta, nici nu va mai critica picturile ei

În opinia lui, Verona era o artistă cu perspectivă, cu condiția să lucreze foarte mult.

Iar ea, se mărita.

Margaret, prietena lor comună, venise să-i spună lui Stephen că Verona se mărită. Și ea era la fel de afectată. O considera nebună pe Verona pentru acest gest.

Verona îl cunoscuse pe Forbes Jefferton doar cu o lună în urmă în casa unor veri ai ei, militari de carieră, care serveau sub comanda lui Forbes.

Forbes nu împlinise încă treizeci de ani, se distinsese în timpul războiului când adunase și câteva medalii, în campaia lui Rommel.

Verona făcea o mare nebunie dacă-și închipuia, zicea Margaret, că va fi fericită cu el. Nu era genul de femeie care să se lase cărată prin tot imperiul, trăind în garnizoane, să ducă o viață străină ei printre militari, promovări, stabilimente și grade, jocuri de noroc. Nu avea cu cine să discute despre pictură. Se va plictisi imediat de moarte. Era o femeie prea sensibilă și inteligentă.

Cât despe Forbes, Margaret îl cunoscuse și ea; era un tip drăguț, tipul de ofițer englez; arăta foarte bine, avea și bani, fiind unicul fiu al unui general.

Stephen o trase pe Verona spre el, o prinse în brațe și-și îngropă fața în părul ei bogat.

– Verona, Verona, oftă el.

Ea se topi în îmbrățișarea lui, și-l mângâie cu degetele ei lungi.

– Stephen, iartă-mă, să rămânem amici. Te rog, nu-mi refuza prietenia ta!

Cuvintele ei fură ca un duș rece peste flacăra pasiunii lui. Fără s-o sărute, îi dădu drumul și se duse să facă un ceai.

– Mă duc să pun ceainicul pe foc, zise el.

Ea rămase într-o stare cam ciudată, greu de definit, neștiind ce putea să facă sau să zică. Oftă, apoi suspină de

câteva ori. Era îngrijorată pentru Stephen. Nu voia să-i piardă prietenia, dar vedea că acest lucru era imposibil.

Stephen nu putea accepta logodna ei.

Stephen era ca un leu în cușcă. Nu voia să se însoare cu ea, dar nici nu voia s-o lase altui bărbat. Nu era cinstit. Cu câteva luni în urmă Verona fusese foarte îndrăgostită de el. S-ar fi măritat atunci cu el cu sau fără consimțământul părinților. Dar Stephen voia doar să profite de ea, iar ea, înțelegând asta se îndrăgostise de alt bărbat, care era opusul lui; oștean până în măduva oaselor, vioi, frumos, un om normal.

Lacrimile i se uscară pe obraji și se calmă. Începu să răsucească inelul cu diamant pe deget gândindu-se la Forbes, la cât era de bun și de drăguț. Ai ei îl adorau.

Mama spunea că un astfel de bărbat se naște odată la un secol; deși îi părea rău că Forbes era militar și Verona va pleca de acasă, avea destul de câștigat. Un soț bun, cu venituri solide, cu poziție socială.

Nu suporta gândul că fiica ei să se încurce cu vreunul din artiștii între care se învârtea la Academia de arte.

Forbes Jefferton avea să-i schimbe viața Veronei.

Capitolul 2

Terminaseră de băut ceaiul. Stephen băuse două căni și mâncase o felie subțire de pâine cu brânză, pe care o mestecase repede, pentru că era foarte flămând; mâncase fără a o privi pe Verona.

Ea se uitase prin atelierul lui Stephen de parcă l-ar fi văzut ultima dată. Privi portretele binecunoscute ei, atârnate pe pereți, portrete executate de Stephen.

Mai erau și niște schițe în creion agățate de perete cu bolduri. Pe perete se mai afla portretul unei fete executat chiar în materialul peretelui.

Verona își aminti ziua în care îl terminase și cum îi spusese că atunci când va fi foarte cunoscut, va trebui să scoată cumva tabloul din perete, să-l expună.

Se uită și la divanul din colț, acoperit cu o cuvertură de brocart florentin, pe care Stephen o achiziționase într-un moment de extravaganță. Lângă pat era atârnat un tablou al ei, care reprezenta portul Dieppe, pe coasta franceză. Era unul

dintre cele mai bune tablouri ale sale pe care i-l dăruise lui Stephen de ziua lui. Își aminti cu strângere de inimă că luna următoare era aniversarea lui Stephen; acesta împlinind douăzeci și nouă de ani, iar ea nu-i va fi alături la sărbătoare. Urma să se despartă de Stephen, după doi ani de prietenie.

Lângă ușă de afla un aparat de radio mic, dar de bună calitate. Lui Stephen îi plăcea muzica și aculta adesea concerte simfonice.

Își lua rămas -bun de la toate acestea astăzi. Nici nu realiza ce mult se va gândi la acest loc în anii care vor urma. Ea nu mai avea cum să-și cultive talentul artistic, măritată cu un ofițer.

În același timp, erau aspecte ale vieții legate de Stephen pe care nu le regreta; de exemplu, acest apartament sordid, plin mereu de praf, cu podeaua murdară și covorul tocat de molii.

Stephen nici nu observa toate aceste lucruri, dar ei nu-i plăceau.

Cu toate acestea, în certurile cu mama ei, Verona îl apărase pe Stephen și cercul lor de prieteni, pentru că nu aveau nici bani, nici timp să curețe locul. Erau prea ocupați cu lucrările lor, argumentase Verona.

Deodată, de parcă i-ar fi citit gândurile, Stephen lăsă ceașca jos și zise:

– Verona, iartă-mă, m-am purtat foarte urât. Iartă-mă, trebuia să mă bărbieresc, să fac puțină ordine înainte de venirea ta. Dar doamna Burton n-a apărut nici astăzi, cred că trebuie să găsesc pe altcineva.

– Nu este nici o problemă, Stephen, zise ea.

– Mai vrei ceai?

– Nu, mulțumesc.

El o privi oarecum resemnat.

– Așadar, draga mea, este ultima ceașcă de ceai pe care o bem împreună.

Ea îl privi jenată.

– O, Stephen, ar putea fi într-adevăr ultima aici; dar nu cred că nu ne vom mai întâlni, în alte împrejurări.

– Crezi c-o să ajung la garnizoana soțului tău, să bem acolo ceai?

Verona roși.

– Nu crezi că depășești măsura?

El își mușcă buzele și-și trecu mâna prin păr.

– Trebuie să fac un efort, să fiu civilizat.

Ea oftă.

– Ți se pare atât de greu?

– Foarte. Nu sunt civilizat când știu că vei deveni soția maiorului Jefferton.

– Amintește-ți că tu m-ai împins la acest gest.

El ridică sfidător bărbia în sus.

– Pentru că nu eram pregătit de o nuntă adecvată?

– Da, recunoscu Verona.

El se mai uită o dată la chipul ei frumos dar palid, care acum, fără să știe de ce, îl înfuria. Dar nu putea fi supărat pe ea, nici măcar s-o acuze că nu avea dreptate.

– Așa este, recunoscu el. Nu te-am cerut în căsătorie. Aș fi fost un soț îngrozitor, care ar fi frânt inima oricărei femei.

Ea îl privi acuzator.

– Acesta a fost singurul motiv pentru care nu te-ai însurat cu mine, Stephen?

El se ridică.

– Nu, nu este singurul. M-am gândit la tine. După cum ți-am mai spus, nu am deocamdată ce să ofer unei femei. Ce câștig, abia îmi ajunge pentru mâncare. Vreau să pictez din ce în ce mai bine și poate voi fi nevoit să muncesc fără întrerupere chiar să și fac foame, dar nu puteam cere unei femei să fie cu mine în timpul acesta.

– Dar dacă aș fi venit aici să trăiesc cu tine, n-ar fi trebuit să mor de foame alături de tine? Care ar fi fost diferența?

– Nu ți-am cerut niciodată să vii aici să împarți viața asta cu mine; ai fi continuat să locuiești acasă să lucrezi și...

– O, înțeleg, izbucni ea ridicându-se, așa că n-ai fi fost obligat cu nimic. N-ai fi avut nici o răspundere, te-ai fi uitat la mie când ți-ar fi permis-o timpul.

El o privi indignat.

– De ce mă faci să mă simt un egoist? De ce consideră femeia că numai ea face sacrificii și că bărbatul este privilegiat? Iubirea nu este un sentiment reciproc? Iar viața pe care ți-am prezentat-o ar fi însemnat că nu am obligații, am fi rămas amândoi liberi să ne continuăm viețile după cum consideram, chiar dacă eram amanți.

Verona roșise de indignare. Ea scutură din cap.

– N-ar fi mers. Am mai văzut astfel de legături și nu durează în timp... sper că recunoști că nu sunt o puritană sau o femeie care nu gândește, dar cred în instituția căsătoriei, dacă doi oameni se iubesc îndeajuns.

Stephen se înclină.

– Ai perfectă dreptate, iar eu nu m-am de gând să-ți distrug aceste convingeri.

Verona roși, devenind stacojie.

– Stephen, înainte ca problema sexului să apară între noi, am fost prieteni buni. Iar eu te-am iubit chiar foarte mult. Asta este tragedia.

El o privi cu amărăciune.

– Adevărat?

– Nu-mi spune că nu erai conștient!

El ridică din sprâncene.

– Foarte vag.

– Nu, erai conștient.

– Bine, o să cred că m-ai iubit atât cât poți iubi tu.

– Nu mă creditezi cu prea multă încredere după cum văd! exclamă ea, ți se pare că sunt o lașă. Crezi c-ar trebui să am curajul acelui model, Pippa Leigh, care a continuat să trăiască împreună cu prietenul ei, Paul Simons. Am văzut ce s-a întâmplat cu ea: a muncit ca o sclavă pentru el, a spălat, a călcat, apoi el s-a plictisit de ea și a dispărut în America de sud. Ce s-a întâmplat cu ea? S-a sinucis. Îți amintești ce distruși a fost cu toții? Biata Pippa! Am mulțumit Domnului că n-am fost eu în locul ei!

Stephen privea atent țigara care ardea singură. Se întunecase și abia se mai vedeau, dar chiar și așa Stephen părea foarte slab și tras la față. El se ridică și aprinse lumina. Verona duse mâna la ochi, dar nu îndeajuns de repede pentru ca el să nu vadă că plângea.

Stephen se simți dintr-o dată extrem de obosit și sătul de toată lumea. Dar nu mai avea nimic împotriva ei, ci parcă începuse să se simtă vinovat și să regrete.

Dacă n-ar fi fost ființa insuportabilă care era, ar fi putut să se poarte mai frumos cu fata asta frumoasă, s-o ia de nevastă. Nu era nici îngustă la minte, nici vreo lașă. Numai că era foarte castă, atât.

Și nu era vina ei, așa fusese crescută; își dori să fi fost altfel de dragul ei. Dar nu se putea schimba, trebuia să continue să picteze, avea pictura în sânge, era menirea lui.

Și până când nu-și satisfăcea ambiția de a deveni cel mai mare pictor al vremii sale, nu putea deveni soțul nici unei femei.

După o vreme, el zise:

– De ce-mi amintești de Pippa? Nu are nici o legătură cu noi, iar Paul i-a cerut ceea ce eu nu ți-am cerut niciodată, să dea uitării totul să trăiască alături de el...

-Adesea mă întreb dacă n-a fost mai cinstit...zise ea cu amărăciune.

Stephen se înfurie.

– Sunt de acord! Nu sunt cinstit și sunt un imoral, pe care nu-l poți considera prieten. Dar sunt sigur că prin căsătoria ta vei pune capăt prieteniei noastre!

– O, dragul meu, zise ea, n-am vrut să te supăr!

– Te comporți copilărește, Verona! Ce-ai vrea să spun despre logodna asta a ta? Vrei să te felicit, să-ți mulțumesc că datorită ție nu mai am alături singura femeie pe care am iubit-o vreodată?

Verona simți că începe să tremure.

El îi spuse cu brutalitate:

– Te rog să nu bocești, știi că nu-mi place!

Apoi, se aplecă spre ea, luă una din frumoasele ei mâini în palmele sale mari:

– Iartă-mă, Verona, tu care ești un înger. Sunt foarte obosit. Nici nu mai știu ce spun și mă comport ca un mizerabil. Am avut ocazia să fiu fericit cu tine, dar n-am fructificat-o. Aveai

dreptul să mă refuzi și să te măriți cu acest individ care are ce să-ți ofere. Dar vreau să crezi că unul dintre motivele pentru care nu te-am cerut de soție a fost că te iubesc prea mult, pentru a te trage alături de mine în bârlogul ăsta sordid, pe care-l numesc casă.

Când pictez, pot face abstracție de ce este în jur, de foame, de tot. Probabil nici n-aș observa dacă tu ai mâncat ceva, mai precis dacă este ceva de mâncare. Nu ești făcută pentru o viață de mizerie.

Poate, într-o zi voi, ajunge bogat și renumit și ți-aș putea oferi viața pe care o meriți, dar asta ar putea veni după mult timp, sau ... cine știe... poate niciodată... Ce să mai aștepți?

Verona îl asculta nemișcată. Avea o privire aproape speriată. Niciodată nu fusese atât de nesigură de sine, de viața pe care o va duce. Iar ce auzea de la Stephen o cam speria. Iar acum nu mai plângea ea; în ochii lui Stephen văzu lacrimi mari de durere, de neputință.

Stephen cinicul, cel care se voia un dur, lipsit de sentimente... plângea pentru că o pierdea. Iar ea fusese atât de îndrăgostită de el încât el constituia începutul și sfârșitul existenței ei.

Era teribil cum se schimbase totul. Incredibil să știe că iubea pe altcineva... Dar oare era adevărat? Îl putea iubi pe Forbes așa cum îl iubise pe Stephen, cu acea pasiune devastatoare a tinereții? Considerându-l prieten și dascăl?

Se temea pentru că vorbele lui mai ajungeau încă la ea și regreta că Stephen n-o lăsase să-și împartă viața cu el.

Tremură când simți lacrimile lui căzându-i pe mână. Simțea că-l trădează pe Forbes.

Dar nu avea nimic de spus. Nu știa ce ar fi putut spune, era cam rușinată că nu-l iubise îndeajuns pe Stephen, pentru a-l aștepta la infinit. Voia siguranța unui cămin, a unui soț și numai Forbes i-o putea da. Cu toate acestea, în adâncul inimii, îl mai iubea pe Stephen Best...

Deodată ea strigă:

– O, nu fi atât de trist, Stephen! Mă faci să mă simt îngrozitor!

Momentul lui de slăbiciune trecu ca prin farmec de parcă vorbele ei ar fi făcut apel la sarcasmul lui. Îi sărută mâna și se ridică. Luă o batistă, își suflă nasul cu putere și zise:

– Sunt un monstru, Verona! N-am nici un drept să te fac să te simți ca naiba. Ar trebui să fii fericită că te măriți. Când va fi nunta?

Ea nu-i răspunse. Lăsă capul în jos, jenată.

Stephen reușise ca întotdeauna s-o scoată din lumea ei de vis și s-o facă să vadă realitatea. Ei îi plăcuse să fie romantică, să pretindă că multe lucruri erau frumoase, când în realitate nu erau chiar așa. Îi plăcea să-și imagineze lucrurile așa cum nu erau în realitate, dar Stephen o readucea cu picioarele pe pământ.

– Nici un artist nu trebuie să se mulțumească doar cu ce se vede la suprafață. De aceea, marii portretiști nu redau figuri care sunt simple măști. Încearcă să redea și sufletul persoanei respective.

O convertise și pe ea la acest mod de gândire al lui, dar numai pentru că avea putere asupra ei, iar ea îl asculta orbește. Acum însă, avea să se întoarcă la lumea ei de vis, la refuzul de a intra în profunzimea lucrurilor, de a se confrunta cu nefericirea care, de cele mai multe ori, nu se vede de prima dată.

Stephen obișnuia să-i spună că numai acela care merge mai întâi în adâncuri și apoi începe să urce pe culmi află adevărul absolut și trăiește stări de extaz. Dar poate că ea nu era prea puternică pentru a cădea în acela abisuri sau a se ridica pe culmi. Lupta era epuizantă pentru ea.

Oricum, alături de Forbes nu va trebui să mai lupte; el era un bărbat obișnuit, dedat plăcerilor vieții care nu-i va pune astfel de probleme.

Era nefericită că-l pierduse pe Stephen dar și că ratase evoluția ei ca artistă. Se întrebă dacă va veni vreodată ziua în care va obosi de partea facilă din viață și va tânji după lupta alături de Stephen, indiferent ce-i va aduce aceasta.

Dar acum, Stephen trecuse de la tristețe și amărăciune la voioșie nejustificată.

El îi spuse:

– Doar n-o să-ți faci probleme pentru mine, Verona! Ești și trebuie să fii fericită. Nu te învinuiesc că m-ai părăsit pentru alt bărbat. Iau asupra mea orice responsabilitate, iar tu mărită-te cu soldatul ăla, draga mea. Dacă vrei, voi veni chiar să dansez la nunta ta, dacă mama ta îmi va trimite invitație. Foarte bine, chiar voi da mâna cu mirele tău, vă voi vizita dacă rămâneți în țară. O, Dumnezeule, tu, Verona, femeia garnizoanei! Mi se pare fantastic! Dar există și o parte comică în asta. Nu te supăra dacă râd. Dar schimbarea asta mi se pare comică...am nevoie de o ajustare mentală ca să mă pot obișnui cu ideea.

Verona îl privi cu inima mai ușoară; prefera să-l vadă astfel, pentru ca să-i pară bine că-l alesese pe Forbes.... decât să retrăiască vechea ei adorație pentru el.

– Nu consider că situația asta are ceva comic, deși trebuie să admit că viața mea se va schimba radical.

– Mă duc să mă bărbieresc, zise el brusc, pentru ca ultima ta amintire despre mine să nu fie a unui individ slab, jigărit și nebărbierit. Te rog să continui discuția cu mine cât va dura această operațiune. Spune-mi totul despre maior, nu știu nimic de el. Nici măcar n-am știut că l-ai cunoscut.

Verona își scoase o țigară. Era la limită cu nervii, nu mai avea încrederea de sine cu care pornise în această ultimă vizită.

Nu-l vedea pe Stephen, pentru că stătea cu spatele la chicinetă, dar îl putea auzi încălzindu-și apa pentru bărbierit. Se gândi cum ar reacționa Forbes dacă, din întâmplare, ar surprinde-o în încăperea asta sărăcăcioasă, vorbind cu un bărbat care se bărbierea la ora cinci după– amiază.

Desigur, pentru Forbes un bărbat ca Stephen nu avea nici o importanță, poate că nici nu l-ar considerat o amenințare. Forbes era un bărbat plăcut, avea umor, ceea ce o atrăsese spre el și arăta foarte bine. Dar trăia într-o lume total diferită... era disciplinat poate și din cauza meseriei și a vieții de cazarmă. Era întotdeauna foarte curat și îngrijit. Probabil ar dezaproba felul în care arată Stephen, iar acest așa– zis atelier i-ar provoca repulsie.

Forbes nu știa nimic despre artă sau pictură, mai ales, era sută la sută militar.

Iar dacă avea cunoștințe creatoare acestea se legau strict de mecanică; se pricepea la echipamentele electrice și motoare.

Mai făcuse în timpul unor vacanțe studii despre covoarele orientale și cele persane. Așadar, nu se putea spune că nu avea nici cea mai vagă noțiune despre artă. Dar după cum se gândi

Verona, n-ar putea înțelege niciodată cum un om poate să trăiască fără hrană, fără să se bărbierească și să picteze toată ziua în mizeria și dezordinea asta. Era geniul pe care el nu-l putea înțelege.

Nu, Forbes și Stephen nu s-ar putea înțelege.

Stephen o strigă.

– Tot tristă ești, frumoaso?

Ea încercă să schițeze un zâmbet.

– Nu, Stephen, mă gândeam doar.

– Mi-ai spus de atâtea ori că te deranjează și te întristează să gândești la viitor, așa că n-o mai face. Vreau să-mi povestești totul despre bărbatul care-ți va fi soț, iar eu nu voi fi sarcastic sau necuviincios.

Ea ezită o clipă, apoi începu să-i relateze totul, așa cum le-ar fi vorbit prietenilor. Dar faptul că fumă țigară după țigară făcând asta, era concludent.

Îi povesti cum îl cunoscuse pe Forbes, prin verișoara ei Betty Lang, apoi fusese cu el la Londra, la o reuniune a tinerilor ofițeri. Forbes fusese în permisie la vremea aceea, din Palestina.

Stephen o asculta, simțind gelozie pentru felul în care se lăuda Verona cu acest Forbes și isprăvile lui. Era incredibil cât îl durea s-o piardă pe Verona în fața acestui individ.

Dar acum trebuia să lase gelozia la o parte și s-o facă să simtă că făcuse alegerea potrivită. Cu toate că era convins că Verona făcea o mare greșeală măritându-se cu un om de arme.

– Continuă, zise el, vreau să știu totul.

– Chiar vrei? îl întrebă ea.

– Nu te-aș întreba, dacă n-aș vrea.

Verona trecu repede peste detaliile și felul în care-l cunoscuse pe Forbes, impresia bună pe care i-o făcuse. Betty i-l arătase; era organizatorul petrecerii. Era preocupat, vesel și eficient. Arăta foarte bine în uniforma sa de gală, era foarte frumos, aranjat și îngrijit; totul strălucea la el. Era înalt, cu umerii largi, drept, ca orice militar. Avea părul blond, mustață, și era frumos bronzat, cu toate că roșea adesea. Denota sănătate și bună dispoziție de cum îl văzuse. O privise cu niște ochi albaștri inteligenți, îi zâmbise cu o dantură perfectă.

Mai apoi, după ce se mai descotorosise de obligațiile de organizator, se așezase lângă ea și-i povestise entuziasmat despre munca lui din Palestina, apoi din Egipt și problemele din Orientul Mijlociu.

În acest fel Verona începuse să primească primele informații despre armată. Desigur, mai avusese scurte contacte în timpul războiului dar acum se aflau la Aldershot, cu fanfară, steaguri, tancuri și atmosfera era plină de bună dispoziție, molipsitoare chiar. Mulți tineri îi făcuseră complimente pentru silueta ei desăvârșită.

Era o schimbare față de lumea artistică, atât de cunoscută ei. Forbes apăruse în viața ei ca pentru a-i lua o greutate de pe suflet, de a o elibera de acele continue căutări sufletești, sau conflicte intelectuale cu Stephen.

În seara aceea, dansând cu Forbes, el deschisese o altă lume pentru ea. Lumea care însemna o anumită situație... bani...

Forbes era în permisie și era dispus să cheltuiască. Îi cumpără o orhidee să și-o pună la rochia de seară, apoi comandă șampanie și o cină specială.

O făcu cu un aer firesc, de parcă asta era lumea lui. Se observa că-i făcea plăcere să fie o gazdă bună și să impresioneze lumea. Era foarte iubit de camarazii săi. Avea gusturi și obiceiuri masculine. Își petrecuse ultimii zece ani din viață într-o tabără, sau cort, la Mess. Voia să ajungă general ca și tatăl său. Nu avea nici un fel de inhibiții, era un bărbat cu care te puteai înțelege imediat fără probleme, făcea glume pentru a-i distra pe cei din jur, spunea bancuri, râdea mult. Veronei îi plăcu această fățetă veselă pe care o arăta lumii.

Era un dansator excelent, iar Veronei îi plăcea să danseze, lucru pe care Stephen îl detesta. Dacă se întâmpla vreodată să facă rost de bani, o ducea la vreun film sau un concert.

– Dansezi dumnezeiește, Verona, îi declarase chipeșul maior. Și ești teribil de frumoasă.... de ce nu te-am întâlnit mai devreme?

Ea se îmbujorase, râsese și murmurase ceva cum că era foarte ocupată cu pictura.

Când auzi că era artistă, o privise uimit și exclamase:

– Dumnezeule! De ce să faci asta?

Apoi o strânse la piept, spunându-i că este prea frumoasă și tânără pentru a se închide într-un atelier cu acele vopsele care miros atât de urât!

Ea îl întrebase ce altceva ar fi putut să facă. Forbes o privise lung.

– Să te distrezi, să te simți bine. Mă faci să mă cutremur când mă gândesc că pierzi atâția ani în școala aia de arte în loc să fii veselă, să te distrezi și să lași naibii studiile.

Vorbele lui sunau a erezie, după doctrina lui Stephen. Încercase să-l convingă pe Forbes că picta destul de bine.

El o strânsese și mai tare la piept, spunându-i că era foarte frumoasă, că ar vrea să-i vadă tablourile, așa că să i le trimită foarte repede la Mess să și le pună în cort.

Acest bărbat nu era serios nici o clipă. Avea mai mulți ani decât Stephen, deși părea mult mai tânăr. Se vedea că era un om care nu suferise niciodată, viața fusese foarte darnică pentru el.

Seara, încercă să afle de la el cum era viața lui în afara armatei, dar Forbes nu avu prea multe de spus.

Tatăl lui fusese general, iar el își petrecuse copilăria în diferite școli, unde staționase regimentul tatălui său. Participase la război în 1939, la Sandhurts, câștigase câteva medalii, care se vedeau pe tunica sa.

Tatăl său murise cu doi ani în urmă, pe când se afla în India, iar mama și sora lui, Philippa, și ea văduvă, locuiau împreună.

Aveau o casă la Camberley.

Philippa avea un băiețel, Nicholas, de patru ani. Un puști grozav, după cum spunea Forbes. Iar sora lui, Phil, era și ea o femeie de treabă, nu cu mult mai mare decât Verona.

– Aș vrea să mergi cu mine la Camberley, să te prezint familiei mele, adăugase el. Cred că vă veți înțelege foarte bine. Nu au multe cunoștințe artistice, deși bunica picta în tinerețe. Mai avem și acum câteva acuarele lucrate de ea, le ține mama printre „comorile ei".

Forbes îi spuse toate astea în glumă, așa cum lua toată viața, de altfel. Iar ea nu se putea abține, molipsindu-se de voioșia lui. Își închipuia picturile bunicii ca pe niște catastrofe, pictate de o amatoare, așa cum se puteau găsi în multe case victoriene. Acele tablouri stângace, de care ea și Stephen râdeau adesea.

Dar bine că Forbes cel puțin, nu lua în serios picturile bunicii sale. Dar Verona nu putu să nu se întrebe dacă Forbes s-ar amuza la fel de tablourile lui Stephen, sau de orice altă lucrare de artă.

Forbes îi mai spuse și alte lucruri despre el. Casa din Camberley era ceva pentru care nu simțea mare lucru, pentru că era obișnuit să se mute din loc în loc, nu prindea rădăcini nicăieri. Părea că-și îndrăgește mama și sora, dar vorbea despre ele, așa cum vorbea de toată lumea. Făceau parte din existența lui.

Stephen își adorase mama și fusese aproape de a-și pierde mințile când aceasta murise de cancer, la scurt timp după ce-l cunoscuse Verona.

Înainte ca seara petrecută alături de Forbes să se încheie, Verona se întrebă dacă acesta era capabil de emoții profunde. Se despărțiră după ce el îi repetă c-o place și stabiliseră o altă întâlnire și-i reamintise să-i trimită picturile ei să și le atârne în cort.

Verona se gândi mult la el, iar a doua zi verișoara ei o sună să-i spună că-i furase mințile maiorului Jefferton.

Până atunci, el se considerase un holtei convins, dar acum se declara învins de ochii frumoși ai Veronei și era gata să renunțe la burlăcie.

Își aminti de orele petrecute în compania lui, când nu-i dispăruse zâmbetul de pe buze nici o clipă.

Dar când se întorsese la școala de arte, printre colegii ei și ascultase împreună cu Stephen o prelegere minunată despre Leonardo da Vinci, apoi consultase cu acesta un catalog al operelor lui Leonardo, care constituia singurul lucru de preț al

lui Stephen, suferi o metamorfoză. Se rușină de orele petrecute în compania maiorului Jefferton și de neseriozitatea acestuia, de faptul că era lipsit de esență...Pentru ea aceasta era lumea reală, lumea artei.

Stephen era o persoană reală.

Forbes apela la partea fizică a ei. Stephen, în mare parte la cea mentală. Nu era prea entuziasmată de Forbes și nu știa dacă era bine să-l mai întâlnească.

Dar o făcu.

Verona îi mărturisi lui Stephen că Forbes o invitase de multe ori și ieșise cu el, la petreceri sau doar ei singuri. Și cum în cele din urmă el o convinsese să-i dăruiască un tablou, un peisaj pe care-l lucrase cu Stephen având ca model Chanctonbury Ring din Sussex.

Stephen o întrerupse:

– Îmi amintesc ziua aceea. Cred că ai realizat atunci cel mai bun tablou al tău. Aș vrea să aud ce crede acest maioraș despre el!

Verona îi ignoră sarcasmul, spunându-i că Forbes apreciase tabloul, pe care și-l pusese pe peretele din fața patului. Dar nu-i putuse spune dacă Forbes criticase tabloul pentru că acesta nu vorbea limbajul caracteristic artiștilor.

Cu amărăciune, Stephen remarcase:

– Cred că omul acesta nu vorbește aceeași limbă cu tine.

Verona făcuse o grimasă.

– Sunt sigură că va învăța, astfel își va îmbunătăți educația, formația spirituală.

Stephen nu mai zise nimic. Aruncă aparatul de ras în chiuvetă cu zgomot, apoi spuse:

– N-are rost să discutăm în contradictoriu în privința valorilor educaționale. Mai spune-mi despre viitorul tău soț. Pare un tip vesel, bonom. Când ai început să te îndrăgostești de el și cum? N-aș fi crezut că o femeie ca tine se poate îndrăgosti de acest gen de bărbat! Eu nu m-aș înscrie niciodată în categoria asta, nu, iubito?

Verona roși. Era pe punctul de a-i mărturisi lui Stephen că poate tocmai de aceea se îndrăgostise de Forbes, pentru că fiind atât de diferit de ceea ce știa ea, o intrigase. Dar Stephen nu-i dăduse nici cea mai mică speranță de căsătorie, pe când lui Forbes i se părea imposibil să ceară altceva de la ea decât să-i devină soție.

Îi povesti apoi despre week-endul petrecut la Camberley, în casa famiiei Jefferton. Stephen îi aminti că-l minți parțial spunându-i că-și va petrece week-endul cu niște prieteni dar că nu-i spusese unde. El lucrase zi și noapte atunci, având de onorat o comandă.

Poate dacă ar fi fost gelos pe ea atunci, lucrurile ar fi căpătat altă întorsătură. Dar Stephen nici nu-și imaginase că ar putea fi îndrăgostită de alt bărbat.

Verona îl simțise foarte străin de ea, așa cum era când picta foarte intens.

***

Forbes o condusese la Camberley cu mașina sa.

Verona fu foarte impresionată de faptul că Forbes se mândrea cu ea. Surorii sale, care-i primi la poartă, îi spuse:

– Ea este Verona. Nu ți se pare extraordinară?

Râseseră cu toții.

Philippa, cu părul blond și ochii albaștri ca ai fratelui ei, o tânără care făcea mult sport, probabil, o primi cu prietenie și curiozitate pe Verona.

– Fratele meu nu vorbește decât despre tine. Nici nu știi cât de bine ne pare că te-a cunoscut. Eu și mama eram deja cam îngrijorate, ni se părea că-l interesază mai mult mașinile și aparatura decât tinerele de vârsta lui. Ești prima femeie pe care ne-o prezintă.

Verona se lăsă impresionată de cuvintele Philippei. Dar după ce petrecu în acea casă vreo oră fu și mai impresionată. Toți o considerau extrem de frumoasă, toți îi văzură tablourile, spuneau că este foarte talentată, că este o făptură aparte și altele; era o schimbare față de lumea celor în care se obișnuise să fie considerată neimportantă și fără prea mult talent.

Stephen se înclinase și el în fața frumuseții ei, dar ea suferea un complex de inferioritate în prezența lui.

În casa Jefferton, era considerată o mare achiziție.

Doamna Jefferton era o femeie mică de statură, cu părul alb, slabă, ridată după mulții ani petrecuți sub soarele Indiei. Ca și fiul ei, trăise toată viața în cazarme, alături de soțul ei. Nu uita niciodată să menționeze că era fiică și soție de general. Iubise mult acei ani de armată în care se mutaseră dintr-o garnizoană în alta.

Îi plăcea să organizeze petreceri, să se îngrijească de soțiile și copiii militarilor, să facă acte de caritate. Se bucura de o sănătate bună, era o fire veselă, lucru pe care-l transmisese și fiului ei.

Femeia își adora fiul. Tot ce făcea sau spunea el era excepțional.

Sora lui îl adora și ea. Dar el accepta sentimentele lor în felul lui superficial fără a fi prea interesat de ele. Se purta frumos cu ele, dar mai ales cu nepotul său, Nicholas.

Moartea cumnatului său, căpitanul Clayton, o lăsase pe Philippa doar cu o pensie de pe urma lui, iar acum profita de pe urma generozității lui Forbes, după cum i se lăudă doamna Jefferton Veronei. Forbes se ocupa de educația nepotului său, care era destinat desigur, carierei militare.

Verona părăsi acea casă ușor cam confuză și ametită de atâtea detalii militare, dar și foarte impresionată. Erau continuatorii tradiției, o familie de patrioți.

Își aminti cu o strângere de inimă povestirile lui Stephen care detestase anii în care fusese în marină.

Forbes fusese născut și crescut să fie militar.

Părăsi Camberley cu convingerea că Jeffertonii erau o familie unită și foarte prietenoasă. O acceptaseră ca pe „prietena“ fiului lor, o primiseră frumos.

Apoi, pe drum, Verona decantă informațiile; nu fusese într-o casă în care trăiau oameni cu un deosebit simț al frumosului, nu aveau gust în alegerea decorațiilor și mobilierului.

Îi arătaseră desigur peisajul cam neinspirat pictat de bunică, lucru pe care doamna Jefferton îl făcu foarte mândră, iar Verona se străduise mult să-și ascundă dezamăgirea.

Dar după cum i se păru, nici unul din Jeffertoni nu lua în serios munca ei ca artistă. Era doar un hobby în ochii lor. Zâmbeau de câte ori le spunea că-și câștigă existența pictând.

Mult timp Verona considerase casa din Hampstead unde crescuse, ca fiind perfectă. Mama ei nu era altceva decât o bună gospodină, care gătea minunat și cosea rochiile sale și ale frumoasei sale fiice.

Domnul Lang fusese directorul unei bănci, iar acum avea un mic venit de pe urma anilor serviți. Casa se depreciase cu trecerea anilor și devenise mult prea mare pentru ei, dar el refuza să renunțe la grădină, pentru că era un pasionat al trandafirilor.

Numai când începuse să aibă manifestări artistice și ajunsese în compania lui Stephen, Veronei începuse să-i displacă acea casă părintească. I se părea comună, o deranjau draperiile înflorate, și covoarele cu motive florale. Ea fusese formată să recunoască alăturările reușite de culori.

Iar Stephen, deși nu-și putea permite să cumpere nimic, știa multe despre antichități. Discutaseră deja despre casa pe care o vor avea imediat ce-și vor permite; una simplu decorată, în care se va afla doar o capodoperă a lui.

La Camberley, observase că nu se regăsea nimic din ceea ce o învățase Stephen despre bunul gust. Fusese un pic dezamăgită din acest punct de vedere. Dar uită această dezamăgire, pentru că familia se purtase foarte frumos cu ea.

De aceea, când Stephen îi ceru detalii despre familia lui Forbes, fu destul de reținută. De parcă i-ar fi fost rușine să admită că făcuse un pas greșit și nu evoluase artistic căsătorindu-se cu Forbes.

Nu-i spusese decât că Forbes avea o casă încântătoare.

Acum, Stephen terminase bărbieritul, se pieptănase. Părea foarte slab, cu ochii înfundați în orbite. Își puse ochelarii pe nas.

Verona își aminti cum fuseseră prima oară la un optician, pentru că Stephen avea probleme cu vederea.

Cu mâinile în buzunare, o privea acum zâmbindu-i detașat, după cum i se păru.

– Așadar, zise el, în timpul acesta micuța mea Verona a umblat cu maiorașul ăla, de aceea nu mai venea pe aici seara. Și tot de aceea a început să picteze atât de prost.

Ea roși. Stephen reușea mereu s-o facă să nu se simtă bine.

Forbes, în schimb, o trata ca pe o prințesă.

O scotea din minți faptul că niciodată nu putea fi ea cea care controla situația cu Stephen.

Dacă o adora, era ceva care dura câteva minute, apoi mintea lui care lucra foarte activ, era prinsă cu alte lucruri mai interesante. Aici probabil stătea farmecul lui; era intangibil. Dar această intangibilitate a lui o ucisese pe ea în timp, o făcuse să renunțe la orice speranță. Nu putea continua astfel cu Stephen.

Tocmai atunci apăruse Forbes în viața ei ca o rază de speranță.

– Așadar totul s-a încheiat cu o cerere în căsătorie pe care ai acceptat-o aseară?

– Exact, răspunse ea.

El o privi ciudat.

– Avea și inelul pregătit?

Verona roși și mai tare.

– Da, îl avea, era un inel care-i aparținuse bunicii lui.

– Este valoros, remarcă Stephen apoi adăugă: îmi pare rău că n-am putut să-ți ofer eu un asemenea inel.

– N-a fost să fie, Stephen, spuse ea simplu.

– Iar acum vei fi doamna Forbes Jefferton.

– Da.

– Nevastă de militar.

– Ți se pare prea puțin?

– Nu, nici vorbă, dar este ceea ce vrei? Crezi că te vei simți bine? Parcă spuneai că-ți dorești o casă frumoasă, cu un atelier mare, cu vedere spre lac sau deal... Sau un apartament pe malurile Tamisei... Draga mea, cu soldățelul tău nu vei avea nimic din toate astea. Vei locui în corturile armatei și te vei muta de colo colo. Mă miră că te-ai schimbat într-atât încât să alegi un militar ca soț.

Verona își strângea și desfăcea degetele neputincioasă.

– Nu mi-am dorit să fiu soție de militar, dar așa s-a întâmplat. Trebuie să accept profesia soțului meu.

– Chiar înțelegi ce înseamnă să duci o astfel de viață?

– Cred că nu este prea plăcută, dar nici atât de înspăimântătoare cum vrei tu s-o prezinți. Forbes mi-a spus că există și case frumoase, mai ales pentru cei căsătoriți.

– Sunt casele și lucrurile altora, pentru a fi folosite de toți ofițerii care staționează în acele locuri. Am mai auzit minuni de-astea. Abia te așezi undeva și soțul tău este trimis în altă parte. Și schimbi locul în fiecare an. Niciodată nu știi unde te afli, sau ce te așteaptă.

– Forbes crede că-mi va face aceste călătorii foarte plăcute.

– Așa crede Forbes? Sigur că da! Doar te vrea! Sigur că-ți prezintă o viață roz, dar nu va fi așa. Draga mea, tu ești genul de femeie care trebuie condusă; trebuie să gândească altcineva pentru tine.

Verona se ridică și stinse nervoasă țigara.

– Nu fi ridicol, Stephen! Exagerezi cu grosolănie!

– Vrei să fiu și mai exact? Vei abandona totul, etica, artele care ți-au fost atât de dragi, ambiția de a deveni o bună pictoriță. Vei fi doar doamna Jefferton. Viața și dorințele tale nu vor însemna nimic pentru acest bărbat. Nu va mai exista nimic din Verona Lang; asta-ți dorești?

Verona scutură capul, ușor disperată.

– Consider că exagerezi. De ce n-aș putea continua să pictez dacă mă mărit? De ce să renunț la artă și la obiceiurile mele?

– Pentru că așa se va întâmpla. Poate vei mai ține o dată sau de două ori pensula în mână, dar nu vei avea timp pentru studiu, nici nu te vei putea concentra pentru a ajunge ce ți-ai dorit. Va trebui să te îngrijești de gospodăria soțului tău, să-i cultivi amicii. Dimineața vei bea cafeaua cu alte soții, vei face cumpărături în bazaruri....Nu ți se potrivește, Verona, viața asta nu va fi pentru tine. Tu ești o femeie sensibilă, Verona, iubești arta frumosul, ești însetată de cunoaștere ca și mine. Vei trăi o viață searbădă în acea atmosferă cazonă, care ucide spiritul. Te vei plictisi de moarte. Pentru o nevastă de militar ar trebui să fii mai dură, mai puțin cultivată, să nu te intereseze altceva decât profesia soțului tău. Știi să joci bridge? Nu. Îți plac petrecerile în care se consumă alcool peste măsură? Nu.Va trebui s-o cultivi pe soția superiorului soțului tău pentru ca acesta să promoveze mai repede...

Verona nu răspunse. Era palidă și tremura de indignare. Era furioasă pe Stephen. Își dorea cu disperare ca Forbes să fi fost prezent. să-i poată răspunde, s-o apere.

– Văd că vrei să mă sperii cu orice chip, Stephen. Forbes m-a prevenit că ar putea fi o viață puțin cam limitată, dar nu una

rea; voi putea avea cărți, acces la cultură. Chiar ieri mi-a spus că superiorul lui. colonelul este un meloman.

Stephen rânji disprețuitor.

– Poate că ascultă vechiturile de la radio. Nu poți conta pe faptul că Forbes va fi trimis într-un loc civilizat. Dacă ajungi în deșert?

– Acolo aș putea picta deșertul, ce mă oprește?

– Nimic, numai că nu vei mai avea timp. Va trebui să te ocupi de casa acestui individ... să-i faci copii, viitorii militari ai glorioasei noastre armate... carne de tun...

Verona își prinse fața în mâini și începu să tremure violent. Ce crud era Stephen!

– Eu te iubesc la fel de mult, Verona, îl auzi. Numai dacă aș putea avea curajul să te cer de nevastă, numai dacă aș avea dreptul să fac asta! Cred că l-ai da uitării pe Forbes. Sau nu?

Verona nu mai putea rosti nici un cuvânt. Aproape leșinase în brațele lui. Nu voise să ajungă astfel.

Cu toate astea urma să se mărite cu Forbes, bărbatul care nu-i ridica astfel de probleme. Era blând, tandru. O făcea să se simtă în siguranță alături de el.

Deodată, Stephen o împinse cu brutalitate forțând-o să se ridice.

– Este mai bine să pleci, despărțirea asta nu face bine nici unuia. Iar eu n-am nici un drept să încerc să te distrag de la drumul pe care l-ai ales. Nu mă pot însura cu tine acum, de fapt cu nici o femeie. Tu mărită-te cu maiorul tău și fii fericită.

Verona își duse din nou mâinile la obrajii plini de lacrimi.

Stephen o privi cu ochi reci.

– Nu voi veni la nunta ta, nici dacă mă vei invita. Sper că vei înțelege, nu?

Ea încuviință, ștergându-și ochii. Se simțea foarte singură pierzând prietenia lui Stephen. Era conștientă că-l iubea și că-l va iubi întotdeauna.

Cu toate acestea, era foarte hotărâtă să se despartă de el în această seară. Cu cât ieșea mai repede de sub influența lui, cu atât mai bine. Trebuia să învețe să-l iubească numai pe Forbes, să se bucure de viața pe care i-o oferea el.

Își luă haina, apoi își puse eșarfa. Stephen o urmărea, cu inima frântă. Nu-și închipuise că tânăra din fața lui va ajunge să însemne atât de mult pentru el.

Era o lovitură mortală pentru el să știe că urmărea pentru ultima oară gestul ei de a-și pune eșarfa în jurul gâtului, apoi își va scoate părul castaniu și atât de frumos peste reverul hainei. Verona își punea mănușile cu blană pe care le primise în dar Crăciunul trecut și care începuseră să se uzeze.

Stephen știa că va suferi cumplit după plecarea ei.

Verona veni supusă înaintea lui, implorând o reacție din partea lui, cu ochii ei atât de frumoși, de expresivi.

Stephen simți nevoia să îngenuncheze la picioarele ei, s-o implore să nu-l părăsească.

Ea spuse cu greutate:

– Rămas– bun, Stephen, și iartă-mă pentru tot.

– N-ai făcut nimic rău pentru care să-ți ceri iertare, iubita mea. N-ai fost a mea niciodată și ai dreptul să te măriți cu bărbatul pe care ți l-ai ales.

Ea făcu un gest greu de interpretat altfel decât că regreta că nu era mai puternică.

– Iartă-mă că sunt... așa cum sunt...O, Stephen, am cunoscut atâta fericire alături de tine, îți datorez atât de mult! M-ai învățat tot ce știu!

El forță un zâmbet.

– Vei uita imediat tot ce te-am învățat.

– Nu va fi așa, am nevoie de tot ce am învățat de la tine. Și nu ai dreptate în privința armatei; voi continua să pictez.

Stephen era sigur că Verona suferea din cauza despărțirii de el, dar nu voia să prelungească agonia despărțirii; nu putea oricum să creadă că ea va fi fericită cu Forbes.

– Du-te acum, Verona, murmură el.

Ea se simți respinsă. Culoarea îi reveni în obraji.

– Rămas– bun, Stephen, șopti ea.

El o conduse în hol și-i deschise ușa cu o curtoazie care nu-i era caracteristică. Ea îl mai privi o dată ca un animal rănit. El îi ignoră privirea. Cum deschise ușa se simți aerul foarte rece, căci la parter cineva uitase ușa deschisă, probabil.

– Este foarte frig, murmură ea.

– Vrei să-ți caut un taxi?

Nu-i mai făcuse o astfel de ofertă până acum.

– Nu este nevoie, voi merge cu autobuzul.

Verona îl privi pentru ultima oară. În lumina slabă a becului îi observă din nou chipul uscățit, chinuit, cu cearcăne adânci. Simți că nu-l poate părăsi. Deodată, își pierdu controlul:

– O, Stephen, ne vom mai vedea vreodată? O să ne scriem? De ce trebuie să se termine prietenia noastră astfel?

Forbes știe...

– Ce știe? Că am fost împreună zi de zi în ultimii doi ani, că am făcut planuri de viitor, este adevărat mult prea îndepărtat....

– Știe că ești un foarte bun prieten. De fapt, când m-a întrebat dacă am mai fost îndrăgostită i-a răspuns că am crezut că te iubeam.

– Ce diplomație! exclamă Stephen. De ce naiba vrei ca bietul om să te suspecteze de ceea ce n-a existat?

Verona se înfurie din nou.

– Ești imposibil, Stephen! Am vrut să rămânem prieteni. N-am fost a ta niciodată, iar asta nu-ți dă dreptul să te porți așa. După ce ai spus în seara asta, nu cred că ai fost un adevărat prieten, Stephen. Ești doar genul clasic de bărbat gelos și posesiv. Afecțiunea, loialitatea mea au fost mult mai puternice. Acum sunt bucuroasă că totul s-a sfârșit, pentru că am reușit să te cunosc cu adevărat. Nu ne vom mai vedea niciodată, sper!

Verona porni în fugă pe scări.

Stephen se aplecă peste balustradă și strigă:

– Verona, întoarce-te! Tot ce ai spus acum este adevărat, m -am purtat foarte urât. Te rog, întoarce-te și iartă-mă, Verona, nu mă părăsi în starea asta...Verona...

Dar ea nu se întoarse. Poate nici nu auzise tot ce-i strigase el. El mai auzi doar ușa de la intrare trântindu-se.

Intră înapoi în atelierul său își scoase ochelarii și începu, fără să vadă prea mare lucru, să scotocească printre schițele pe care i le făcuse Veronei. Era ea văzută din unghiuri diferite, zâmbindu-i înțelegătoare parcă. Mâinile ei expresive, cele mai frumoase mâini din lume, parcă sculptate în alabastru, stăteau așezate una peste alta.

Părul îi cădea pe umeri, dezgolindu-i gâtul lung de lebădă.

Deodată le aruncă și își prinse fața în mâini, plângând disperat.

Cineva bătu la ușă. Pentru o clipă, se gândi că se întorsese Verona. Speranța reînvie. Dar nu era decât doamna O'Conor îngrjitoarea grasă și murdară.

– Ce dracului vrei, femeie? o întrebă el dezamăgit.

Femeia îl privi ciudat, convinsă că era băut.

– Nu este un mod prea civilizat de a spune bună seara, domnule Best.

– Bine, ce dorești?

– Am venit să vă transmit din partea lăptarului că nu vă mai aduce lapte dacă nu-i plătiți datoria pe săptămâna treută. Iar eu și tatăl lui Patsy n-o mai lăsăm să vină să pozeze aici. Nu este bine.

– Nu este bine... repetă Stephen. Dezamăgit că nu Verona era cea care bătuse la ușă se întoarse spre șevaletul pe care se afla portretul fetiței, îl scoase cu părere de rău pentru că Verona spusese că era cea mai reușită pictură a sa și-l puse în mâinile femeii.

– Poftim, ia-l, nu este gata, dar dacă nu este bine după cum ai spus ca Patsy să vină aici, nu este nevoie să mai vină. Uite banii pentru lapte.

Femeia îl privi uimită, se uită la portretul neterminat al fiicei sale și-i spuse:

– Dacă vreți să-l terminați, domnule Best...

Dar Stephen strigă la ea.

– Ieși! Nu vreau să-l termin! Ieși, am zis!

Convinsă că domnul Best era băut, femeia ieși imediat.

Stephen se aruncă pe pat, dând drumul lacrimilor.

Capitolul 3

Veronei îi trebui o oră să ajungă acasă. Ceața se lăsase deasupra Londrei, iar autobuzele circulau foarte încet. Când ajunse la casa ei din Hampstead, era înghețată bocnă și arăta atât de rău încât mama ei o trimise direct la culcare.

– Ai răcit, Verona! Du-te în pat; o să-ți aduc o gură de scotch de-al tatei să te încălzești, exclamă doamna Lang văzând-o.

O ajută să-și scoată haina, iar ea nu protestă. Era epuizată atât fizic cât și psihic și nu mai avea putere să reziste nimănui, mai ales mamei. Doamna Lang era convinsă că fiica ei se afla în acea stare datorită faptului că răcise și făcu tot posibilul s-o facă să se simtă bine.

– Ți-am spus că nu mai este cazul să te duci la acel Stephen, zise ea, grăbindu-se să umple cu apă caldă o buiotă. Știai doar că se va lăsa ceața și vei răci.

Verona nu răspunse. Simțea că are ceață mai ales în suflet și nu mai putea raționa. Fugise ca o apucată din atelierul lui Stephen. I se păruse că-l aude strigând-o, dar fusese ceva abia

schițat, iar ea nu reacționase. Se hotărâse să nu-l mai lase să-i influențeze viața în vreun fel. Voia să-l uite, să se dedice trup și suflet lui Forbes, să fie fericită cu viața pe care i-o va oferi acesta.

Îi promisese să se mărite cu el înainte de Crăciun, peste șase săptămâni. Abia avea timp să-și pregătească trusoul, iar Forbes să afle unde urma să se stabilească o vreme, căci numirea lui la Aldershot se apropia de sfârșit și aștepta o numire mai bună, posibil în străinătate. Era mai bine așa. Cu cât se depărta mai mult de Londra, cu atât mai bine.

Doamna Lang își vedea visul cu ochii; i se căsătorea fiica.

Frumoasa ei Verona se mărita în cele din urmă cu un om care era un gentleman perfect, cu o carieră de succes. Și slavă Domnului scăpase de acel Stephen!

Cu toate că abia așteptase ca fiica ei să se despartă de Stephen Best, doamna Lang, care era o femeie cinstită și cu conștiință, nu uită să-i spună:

– Te-a sunat acel Stephen, zise ea și i-am spus că te-ai culcat deja.

Verona își ascunse chipul îmbujorat sub pernă.

– Ce dorea?

– Nu știu, să discute cu tine.

– Oh, exclamă Verona, eu nu vreau să mai vorbesc cu el!

Doamna Lang se înveseli subit.

– A fost o prostie să te duci până acolo pe vremea asta.

– Dar n-o voi repeta, mamă.

– Aș vrea să te cred, draga mea.

Dimineața, doamna Lang îi aduse fiicei sale o mulțime de scrisori printre care și un plic pe care sta scris“ Miss Verona Lang“, scrisul inconfundabil al lui Stephen.

Desigur, îl deschise primul pe acesta. Se odihnise bine peste noapte și nici nu se simțea rău după ceața din seara trecută, luase un mic dejun sățios. Aștepta să înceapă cumpărăturile, așa că era într-o stare de spirit bună când citi scrisoarea lui. Inima începu să-i bată necontrolat. Nu mai voia să primească nimic de la el, voia să-l dea uitării.

El însuși adusese această scrisoare și o pusese devreme în cutia de scrisori. Era o altă nebunie de-a lui Stephen, își spuse ea să străbată aasemenea distanță prin vânt, ceață și ploaie .

„ Am simțit că-mi pierd mințile după ce ai plecat, Verona, și mă detest pentru felul în care te-am tratat. Te rog să mă ierți. Dar te rog să pui totul pe seama faptului că te iubesc atât de mult și însemni atât de mult pentru mine, încât abia suport ideea că vei deveni soția altui bărbat. Îmi vei lipsi, numai Dumnezeu știe cât de mult. Deja mă simt abandonat și singur, așa cum nu cred că se mai simte vreo altă ființă omenească. Te rog să nu mă părăsești definitiv. Nu-mi lua tot ce mai am, Verona. Mai dă-mi de știre despre tine din când în când, ca unui prieten. Viitorul tău soț nu-ți poate interzice o astfel de prietenie. Scrie-mi când ai timp, iubita mea, spune-mi cum îți merge, ce faci...și nu uita lucrurile pe care le-am învățat împreună. O, Verona dacă simți că trebuie să mă părăsești, n-o face de tot, mai precis nu părăsi și arta. Continuă să pictezi. Dacă vreodată vei avea nevoie de mine mă vei găsi la fel, neschimbat. Îți doresc din toată inima fericire în noua ta viață. Dacă voi mai fi capabil să pictez bine îți voi trimite un tablou ca dar de nuntă.

Fii binecuvântată, draga mea.“

Stephen

Toată supărarea împotriva lui îi trecu. Avu, fără să știe de ce, sentimentul că va avea nevoie de Stephen mai mult decât își imagina, în anii pe care-i va petrece ca soție a lui Forbes.

Înainte de a pleca să-și cumpere trusoul, îi scrise un bilet lui Stephen.

„Mă bucur că mi-ai trimis această scrisoare; vom rămâne întotdeauna prieteni. Îți promit că voi continua să pictez. Te rog să te simți fericit, Stephen, și îți mulțumesc."

Verona

Pe drumul spre magazine, simți că scrisoarea pentru Stephen o arde.

***

Seara, prietena ei Margaret veni în vizită și discutară îndelung situația Veronei, care, după aceea, se simți foarte rău, ba chiar începu să se teamă de viața pe care o va duce cu Forbes.

Margaret era o tânără foarte directă, mereu în căutarea adevărului, indiferent dacă părea astfel cam lipsită de tact. Ea îi declară Veronei că n-o înțelegea și că nu era de acord cu decizia ei subită de a se căsători cu Forbes.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat când ai fost ieri la bietul Stephen, zise ea.

– Nimic, îi răspunse Verona evitând s-o privească.

Cele două tinere erau singure în camera de zi a familiei Lang. Părinții Veronei se duseseră la culcare. Doamna Lang le pregătise ceaiul apoi se retrăsese, scuzându-se că avusese o zi cam obositoare cu pregătirea trusoului fiicei sale.

– Cum i-ai făcut asta lui Stephen? explodă ea.

Verona roși.

– Nu înțeleg de ce vezi astfel lucrurile. De ce spui că i-am făcut asta lui Stephen? Știi ce mi-a făcut el mie? Vara trecută m-aș fi dus cu el până la capătul pământului, numai că el n-a vrut să se însoare cu mine.

– Da, și a avut dreptate. Tu ai spus întotdeauna că Stephen este un geniu. Trebuie să dedice mulți ani picturii, să evite responsabilitățile unei căsnicii, care l-ar trage mult înapoi.

– Foarte bine! Așadar nu s-a însurat cu mine iar eu n-am acceptat să-i fiu amantă.

– De ce n-ați păstrat relația voastră de prietenie?

Verona întinse mâinile de parcă ar fi fost deznădăjduită și ar fi cerut ajutor:

– Știi că nu poate exista o relație platonică între doi oameni care sunt atât de atrași unul de celălalt.

Margaretei îi scăpă un pieptene din păr. Îl ridică și și-l puse la loc încruntându-se:

– Ar fi trebuit să aștepți puțin să dobândească un nume în pictură. De fapt, ești foarte tânără, de ce nu mai aștepți?

Verona își mușcă buzele.

– Poți să crezi ce vrei, Margaret, dar eu chiar îmi doresc un cămin, un soț și copii, așa că nu puteam aștepta la nesfârșit ca Stephen să capete renume în portretistică. Iar Forbes a apărut la momentul potrivit, asta a fost...

– Asta înseamnă că nu l-ai iubit cu adevărat pe Stephen.

Verona se ridică nervoasă și începu să străbată încăperea cu pași mari. Singura sursă de lumină din încăpere era o lumânare care ardea pe șemineu. Se simțea teribil de nefericită.

Margaret o urmărea cu atenție. Verona simți ceva ciudat față de ea ca și când ar fi urât-o în clipele acelea. Deodată, îi spuse:

– Nu este adevărat, l-am iubit pe Stephen. L-am iubit atât de mult încât uneori abia mai puteam suporta dragostea asta. Era ca un zeu pentru mine, dar n-am mai putut suporta. Mă strivea.

Margaret o privi cu mai multă înțelegere de data asta. Și ea simțea la fel, că anii lor de prietenie nu mai contau și c-o ura pe Verona că-l părăsea pe Stephen. Într-un fel era geloasă pe Verona pentru că în anii aceștia Stephen avusese ochi doar pentru ea și nu mai văzuse nici o femeie din jur. Cum o invidia!

– Acum că ai terminat cu Stephen, vei termina și cu mine, probabil. Cred că maiorul Jefferton te va îndepărta de toți prietenii.

– Nu are nici o legătură...zise Verona nu fără amărăciune în glas. Cu excepția ta n-a mai cunoscut pe nimeni din cercul nostru și te-a admirat, deși nu știe aproape nimic despre sculptură...și mi s-a părut că și ție ți-a plăcut...

– Este un bărbat prezentabil, un militar tipic.

– Și ce este rău în asta?

– Nimic, numai că nu vorbește același limbaj cu mine și cred că nici cu tine. Asta mă face să cred că nici tu nu ești o artistă adevărată.

– Poate că nu, admise Verona cuprinzându-și fața în palme. Poate sunt o femeie obișnuită, care-și dorește o viață obișnuită, dar asta nu înseamnă că nu l-am iubit pe Stephen...

Margaret se ridică veni mai aproape de ea și o îmbrățișă.

– Verona, draga mea, nu mai plânge, n-am vrut să te aduc în starea asta. Voi încerca să te înțeleg în privința lui Forbes, dar am fost cu toții șocați. Știi cât țin la Stephen, iar el este teribil de afectat.

– Margaret, ești ultima persoană cu care aș vrea să mă cert. Și chiar Stephen mi-a promis că vom rămâne prieteni.

Margaret ridică din sprâncene.

– Cred că în noua ta viață nu vei mai avea ocazia să-l vezi pe Stephen sau pe vreunul din noi.

– Te asigur că nu voi rupe legătura cu voi. Nu mă face să simt că prietenia noastră se sfârșește aici și că greșesc măritându-mă cu Forbes.

– Îți doresc multă fericire cu ofițerul tău, o viață frumoasă și mulți copii, iar acum să nu mai discutăm decât despre lucruri plăcute.

Nici una nu mai pomeni numele lui Stephen.

***

Cu o seară înainte de căsătorie, Verona cină cu logodnicul ei la Dorchester. Forbes insistase să meargă în acest loc, pentru că acolo se cunoscuseră. El îi reaminti felul în care se cunoscuseră privind-o drăgăstos.

– Îmi place cum spui că încă de atunci te-ai hotărât deși nu știai dacă eu voi accepta.

– Cred că am fost destinați unul altuia, zise Forbes, plin de voie bună ca întotdeauna.

Verona nu se gândea decât la faptul că începând de a doua zi și până moartea îi va despărți, va sta față în față cu el în fiecare zi la masă, că-i va aparține, iar viața ei va depinde de a lui.

Își împărțea timpul între Camberley și Londra; începuse s-o îndrăgească pe doamna Forbes, pe sora acestuia și chiar pe el. Forbes n-o dezamăgise cu nimic. Era un curtezan perfect, încântător și corect.

Ea și mama ei avuseseră la dispoziție o sumă mult prea mare de cheltuit și reușiseră să achiziționeze toalete foarte frumoase.

Cununia urma să aibă loc într-o bisericuță nu departe de casa Veronei. Petrecerea în sine se organiza în casa ei, care se preta pentru așa ceva, avand două încăperi foarte mari la parter, cu o ușă care putea fi deschisă. O firmă de catering aducea mâncarea, precum și șampania aleasă de dragul ei tată.

Până în acest moment, totul mergea ca pe roate. Urmau să plece la Paris în luna de miere, apoi petreceau Crăciunul la Greenhill. Cea mai mare dorință a doamnei Jefferton era ca fiul și nora sa să-și petreacă Crăciunul acasă.

Pentru Verona asta era o mare bucurie. Dar după aceea nu mai făcură nici un aranjament, pentru că Forbes urma să fie mutat la altă unitate, și nu știa unde se va afla după Anul nou.

– Dau un ban pentru gândurile tale, iubito, îi spuse el la un moment dat.

– Mă gândeam și eu...

– Cred că ești cam istovită după toată alergătura pentru toalete și răceala pe care ai avut-o săptămâna trecută.

Ea încuviință.

– Acum mă simt bine, noroc că mi-a trecut pentru că o mireasă care strănută și tușește nu este prea plăcută.

– Eu tot aș vrea să mă însor cu tine chiar dacă nasul ți-ar fi ca o pătlăgică.

Dragul Forbes, gândi ea. Îi plăcea felul în care o privea șăgalnic trăgând din țigară. Era elegant și arăta foarte bine.

Umorul nu-l părăsea niciodată. Se căsătorea cu un bărbat bine dispus, plăcut, și bun la suflet. Forbes fusese foarte atent cu ea cât fusese la pat, îi trimisese flori și venise s-o viziteze. Nici o tânără nu-și putea dori un viitor soț mai atent ca el. Cum mai avusese momente de ezitare?

În tot acest timp, nu primise nici o veste de la Stephen, nici nu auzise nimic despre el.

Tabloul pe care i-l promisese ca dar de nuntă nu-i parvenise.

Margaret nu mai spusese nimic despre el, și nici ea n-o întrebase.

Câteodată, se gândea cum se îndrăgostise de Stephen.

Era ciudat că acum când începea o viață nouă, se mai simțea atât de puternic legată de trecut.

După ce terminară masa, Forbes o conduse acasă. El trebuia să se ducă la Ministerul de Război unde avea o întâlnire cu cineva. În taxi îi luă mâna.

– Abia aștept ziua de mâine, iubita mea, murmură el cu emoție în glas.

Ea vru să prelungească acest moment.

– Forbes, dragul meu, voi fi o soție bună!

– Nu mă îndoiesc, iubita mea. Nici nu va trebui să te străduiești prea mult, tot ce faci tu îmi este pe plac. Iar eu voi face totul pentru a te ști fericită.

Ea îl privi chiar cu dragoste.

– Așadar, nu te vei supăra dacă din când în când mă voi duce la Paris să pictez?

El o sărută.

– Nu știu dacă vei avea timpul necesar iubito, dar vom vedea...

Verona își dori ca el să nu fi rostit aceste cuvinte care veniră ca un duș rece. Ar fi vrut ca Forbes să aprecieze pictura ei. Visul că se va plimba cu el prin Montmartre, că-și va alege locul potrivit pentru a picta, se spulberă.

Ce vor face tot timpul? Se vor duce la teatru, la cinema, la restaurante? Ce risipă de timp și de bani! ar spune Stephen. Dar nu cu el se mărita, își aminti cu tristețe.

Simți pornirea de a lua mâna lui Forbes și a și-o duce la obraz.

– Spune șoferului să aștepte și intră puțin, zise ea.

– De ce, iubito?

– Nu știu. Poate vreau să mai fii câteva clipe cu mine.

El se uită la ceas. Era un gest care începuse deja s-o irite. Forbes era un tip mult prea precis prea riguros, făcea totul cu ceasul în mână.

– Bine, pot sta câteva minute. O să-i salut și pe ai tăi.

– Nu pentru asta te-am rugat să rămâi. Oricum, nu cred că sunt acasă. Vreau doar să mă ții o clipă în brațe, atât.

El observă că Verona era palidă și emoționată. Nu înțelegea din ce motiv dar era îndrăgostit nebunește de ea și abia aștepta s-o țină în brațe.

Lăsă taxiul să-l aștepte și intră.

Primul lucru pe care-l văzu imediat ce intră în hol fu un pachet mare care nu putea fi decât un tablou. Forbes își scoase pălăria și mănușile.

– Un alt cadou?

– Cred că da, zise ea.

– Grozav! exclamă el. Ce poate fi la dimensiunile astea?

Îl luă și-l duse în camera de zi.

– Ia să vedem ce este aici...

Verona ar fi vrut să-i spună; nu, nu acum, vreau să mă iei în brațe...dar nu zise nimic. Se uită cum Forbes desface pachetul cu ochii strălucind ca ai unui copil. Verona se temea de ceva fără să știe de ce anume, dar când hârtia căzu

inima i se strânse pentru că era tabloul de la Stephen.

Tabloul promis ca dar de nuntă, un portret al ei.

Era îmbrăcată într-o rochie de seară verde, cu o capă de satin care-i căzuse de pe umeri, lăsându-i dezgoliți. Capul îi era ușor lăsat într-o parte, părea abandonată în așteptarea unui sărut, cu părul căzut puțin pe față acoperindu-i un ochi.

De ce i-l trimisese pe acesta? Acest tablou stătuse tot timpul deasupra patului lui din atelier. Îți aminti cum îl pictase într-o seară de vară, apoi aruncase deodată pensulele și o luase în brațe.

– Ești splendidă, iubita mea, ai un aer unic în această rochie verde.

Erau îndrăgostiți nebunește pe atunci, iar pasiunea și iubirea acelor zile îi reveniră cu putere, dar își aminti imediat că urma să se mărite cu Forbes Jefferton. Roși privind portretul, urându-l, urându-se pe sine și pe cel care i-l trimisese.

Forbes luă cartea de vizită care însoțea tabloul.

„Nu ți-am putut trimite ceva mai bun decât acest tablou; primește-l cu toată inima, ca semn al viitoarei tale fericiri."

Stephen Best

– Dumnezeule, ce tablou urât ! exclamă Forbes. Aduce puțin cu tine, dar te transformă foarte mult, te face să semeni cu ... cu nu știu ce...începu el să râdă.

Verona era ciudat de palidă.

– Nu-mi pace deloc, continuă el.

Verona își duse mâinile la tâmple, speriată de propriile-i simțiri. Forbes avea o părere foarte bună despre ea. Pentru el era femeia perfectă. Pentru Stephen nu fusese mare lucru, sau poate reprezentase un chip frumos, atât.

Dar ce știa Forbes despre ea?

Forbes o întrebă:

– Cine este acest Stephen Best?

Ea se auzi îngăimând:

– Ți-amintești, ți-am mai spus despre el... este unul dintre colegii mei de la școala de arte. De fapt, era cel mai bun dintre noi. Acest portret va fi foarte valoros, cred.

Forbes mai privi tabloul o dată, încruntându-se. O văzuse întotdeauna pe Verona ca pe o ființă angelică, nicidecum ca pe una voluptuoasă cum o prezentase Stephen Best.

Forbes, care era un bărbat fără prea multă imaginație, avea această imagine a ei în minte și i se părea ciudat că altcineva o receptase diferit. Nimeni nu-l putea face să creadă că Verona ar putea arăta ca femeia din tablou.

Capitolul 4

Stephen lucra la ilustrația unei cărți; era ceva ce-i displăcea teribil, dar din asta putea trăi. Picta cu repeziciune, pentru că lumina făcea loc întunericului. Afară ploua cumplit de tare. Stephen era dintre cei care nu suportau sunetul ploii pe ferestre. Întotdeauna ploaia îl deprima și-i amintea de momente foarte neplăcute din viața lui.

Nu-i plăcuse ploaia încă de când copil fiind, la școală se uita pierdut la trotuarele ude, părăsite, la străzile goale, la terenurile de joacă goale și ele. Nu-i plăcuse niciodată școala și ura zilele în care era dus cu forța la trenul care-l ducea la școală, la închisoare, cum îi spunea pe atunci.

Libertatea era lucrul cel mai apropiat de sufletul lui Stephen. O, cum plânsese după ea în anii războiului! Urâse viața pe mare, mai ales atunci când ploua, tortura de a sta ud până la piele ore întregi, de a înfrunta furtunile din marea Nordului.

Când iubita lui mamă murise fusese, o vreme la fel de câinească, plouase neîncetat timp de o săptămână. Își aminti cum stătea alături de ea, ținându-i mâna în palmele sale mari, întrebându-se de ce o femeie atât de bună și frumoasă trebuia să sufere astfel.

Uneori când lucra pe o astfel de vreme, deschidea aparatul de radio să nu mai audă zgomotul ploii.

Lăsă pensula deoparte, se dădu un pas înapoi să vadă mai bine ce lucrase și consideră că era destul de reușit și că-i va aduce niște bani buni, dar se disprețuia că recurgea la astfel de lucrări pentru a-și duce existența.

Soneria îl trezi din gânduri.

Dacă era din nou doamna O'Connor o va strânge de gât. De când îi dăruise portretul lui Patsy aceasta venea implorându-l să-l termine. Dar el nu mai avea chef să mai vadă fata în atelierul lui după ce i se spusese.

Stephen deschise nervos ușa. Când în lumina slabă de pe hol văzu figura dragă a Veronei, păli și inima începu să-i bată necontrolat.

Ea îl privi de parcă și-ar fi cerut scuze că-l deranja. Era îmbrăcată cu o scurtă de blană și căciulă, pentru că venise direct de la restaurantul în care luase masa cu Forbes. Stephen o văzuse o singură dată îmbrăcată astfel. De obicei, purta un pardesiu albastru. Dar acum nu arăta bine de loc. Era udă, părea dezorientată și foarte nefericită.

El rupse tăcerea, izbucnind într-un râs sălbatic.

– Am trăit s-o văd și p-asta! Cum se face că-mi acordați această onoare, miss Lang? Frumoasa mireasă vine în vizită la un vechi prieten, în ajunul nunții. Mare scofală!

Verona simți că inima îi bate tot mai tare, că trupul îi tremură violent. Se întrebase cum va reacționa Stephen la vederea ei și reacția lui îi confirmase așteptările.

Nu voia să se mărite cu Forbes a doua zi.

Îl iubea încă pe Stephen Best. Întotdeauna îl iubise, Margaret avusese dreptate.

Iar acum, când îi auzi observațiile critice, când văzu dragostea din ochii lui, atelierul acela mizer dar atât de drag, simți că venise acasă.

– Stephen! murmură ea.

El se înclină.

– Intră, draga mea, arăți ca o pisică plouată. Nu vrei să te așezi lângă foc, să-ți dau o cană cu lapte?

Ea își scoase blana udă și o aruncă pe podea. Rămase tremurând în fața lui. Apoi, reuși să spună:

– Nu pot merge înainte, Stephen!

El o privi de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Ce vrei să spui?

Stephen era îmbrăcat în vechii lui pantaloni de catifea reiată, plini de vopsea, un pulovăr la fel de vechi și destrămat la coate, și era ciufulit.

Ea făcu un pas spre el.

– Nu mă pot mărita cu Forbes... te iubesc încă...

Se lăsă tăcerea. El făcu un pas înapoi, scuturând din cap.

– O, draga mea, nu-mi poți face asta.

– Ce să-ți fac, Stephen?

– Să vii aici să-mi spui asemenea lucruri. Ești nebună. De fapt mie îmi plac nebunii pentru că nici eu nu stau prea bine la

acest capitol. Dar nu sunt într-atât de nebun. Mi-a luat câtva timp să mă obișnuiesc fără tine și nu vreau s-o luăm de la capăt. Cred că stai prost cu nervii.

– Nu, zise ea, așteptând o reacție mai caldă din partea lui. Forbes era cu mine când am primit tabloul tău. El l-a desfăcut. Nu i-a plăcut, iar eu nu mă pot mărita cu el acum.

– De ce nu i-a plăcut? întrebă Stephen curios.

Verona cu obrajii aprinși, făcu un gest greu de înțeles.

– Din multe motive. Nu l-am întrebat, dar am văzut asta. El n-o cunoaște pe acea Verona. N-ar înțelege-o.

Alt moment de tăcere. Stephen nu-și luă privirea de pe chipul ei. Apoi începu să râdă.

– O, nu-mi spune că n-a descoperit focul de sub stratul de gheață?

– Ești oribil, Stephen! zise Verona iar brațele îi căzură de-a lungul corpului.

– Așa este, întotdeauna am fost așa. Dar tu ai găsit gentlemanul perfect în militărașul tău. De ce vii acum să-mi spui că nu te poți mărita cu el? Ar fi mai bine să te îmbraci, să te duci acasă, Verona, să te trezești la realitate.

– Asta încerc să-ți spun, Stephen. Am realizat că nu pot continua cu Forbes.

– Verona, ce spui este foarte serios, mâine te măriți, pentru numele lui Dumnezeu! Nu cumva vrei să renunți?

– Da, șopti ea.

– Numai pentru că individului nu i-a plăcut portretul? Sau pentru că nu te-ar înțelege?

Verona scutură din cap.

– Nu numai pentru asta... simt că mariajul nostru n-ar fi unul reușit.

– Vrei să spui că nu ți-ai făcut debutul cu succes în lumea armatei?

– Să nu luăm lucrurile astfel. Nu mă înțelegi deloc. Forbes este foarte atent cu mine, dar eu tot la tine mă gândesc Stephen, acesta este adevărul, nu mi te pot scoate din minte. Aș dori să revin la viața de aici din acest atelier...

Stephen o prinse în brațe și o sărută, trecându-și degetele prin părul ei des, așa cum făcuse de multe ori. Deodată Verona deveni ca o păpușă în brațele lui.

– Stephen, aș vrea să mă așez.

El o conduse spre un scaun, o așeză cu grijă apoi îngenunche lângă ea încălzindu-i mâinile mici.

– Biata mea, Verona!

Lacrimile care stăteau să izbucnească, începură să curgă nestingherite. Era foarte frig în atelier dar ea nu simțea gerul.

– Nu mă pot mărita cu el, Stephen, nu-i așa?

– Dacă nu—l iubești, sigur că n-o poți face. Dar am crezut că te-ai îndrăgostit de el.

Ea își plecă încet capul.

– Am crezut că m-am îndrăgostit de Forbes.

– Și atunci, de ce te-ai mai logodit? Dacă pe mine mă iubeai, de ce m-ai părăsit?

– Tu știi prea bine răspunsul la aceste întrebări.

El se îndreptă spre masă de unde luă cu mâini tremurânde o țigară, dar găsi acolo una pe jumătate fumată.

– Nu te înțeleg, Verona.

– Tu mă înțelegi, Stephen, dar el nu mă poate înțelege. Nu avem nimic în comun.

– Ți-am spus că relația voastră n-o să meargă, Verona, tu ești mult prea artistă.

– Acest lucru nu contează prea mult ci doar faptul că sunt încă îndrăgostită de tine.

Trăsăturile dure ale lui Stephen se îmblânziră brusc. Își scoase ochelarii și-i puse pe masa de lângă el. Se așeză lângă ea o prinse după umeri iar ea-și puse capul pe umărul lui.

– Mi se pare extraordinar să aud aceste vorbe după coșmarul prin care am trecut în ultimele șase săptămâni. Dar la ce bun?

– Nu mă mai iubești?

El se ridică și o privi lung, apoi se răsti la ea:

– Cu poți face o afirmație atât de stupidă, Verona? Știi prea bine că te iubesc. Ce crezi c-am făcut de când te-am pierdut? M-am distrat? M-am simțit bine? Află că n-am făcut altceva decât să pictez ca un nebun, până când nu mai vedeam nimic. M-am abandonat picturii pentru a uita că tu în vremea asta îți pregăteai trusoul pentru a te mărita cu maiorașul tău.

– Aș vrea să mă întorc.

– Unde să te întorci, Verona?

Ea roși, apoi lăsă ochii în jos.

– La prietenia noastră.

El stinse țigara.

– Nu. Vrei să te măriți cu mine și nu cu Forbes.

Verona simți nevoia să-și umezească buzele.

– Stephen, nu fi atât de dur cu mine!

– Nu sunt nici pe jumătate din cât de crudă ai fost tu întorcându-te la mine.

– Dar ți-am spus că te iubesc pe tine, strigă ea revoltată. Aș fi vrut să-ți spun atâtea, iar în după amiaza asta am realizat că n-aș mai putea îndura...

– Verona, am știut că va durea teribil despărțirea de tine, dar ți-am spus atunci și-ți repet că nu mă pot căsători cu tine. Nu pot, repetă el. Te iubesc din tot sufletul, dar trebuie să pun pictura pe primul plan. Trebuie să fiu liber să pot lucra. Nu vreau să port pe umeri răspunderea unei familii, pe care știu că n-o pot întreține deocamdată. O familie, un copil poate mi-ar ucide inspirația, creativitatea. Nu sunt pregătit pentru asta. Știu că te dezamăgesc cumplit, dar asta este.

Verona începu să tremure violent. Stephen îi mai spusese aceste lucruri care o răniseră teribil, iar acum le repeta.

– Ai vrea să te măriți cu mine, nu? o întrebă el.

– Da, admise ea.

– Și dacă ți-aș propune să continuăm relația noastră devenind amanți, ai fi de acord?

Ea șopti:

– Nu asta vreau, dar dacă nu se poate altfel...

– O, nu! o întrerupse Stephen. Să încheiem discuția asta. Nu vreau eu să ajungem în situația asta. Știu că ești o fată cu anumite principii la care nu vreau să renunți pentru mine, nu am ce-ți oferi în schimb.

Ea făcu un gest disperat.

– Dar parcă nu erai de acord să mă mărit cu un bărbat care are o anumită situație și mă poate întreține.

– Să renunțăm la discuția asta, intrăm într-un cerc vicios. Am greșit cerându-ți să devii amanta mea; oricum, trebuie să rămânem credincioși principiilor noastre.

– Atunci să continuăm așa cum am fost; eram fericiți în felul nostru.

– Eu n-am fost fericit cu adevărat, am vrut mai mult de la tine, știi asta prea bine. Ar fi mai bine să te întorci acasă să te mai gândești. Dar nu-mi cere să te opresc aici, nu vreau. Mi-aș dori asta din tot sufletul dar nu ne-ar duce la nimic bun. Ai sfârși urându-mă. Părinții tăi nu mă plac. Te-ai înstrăina de ei și n-ai putea fi fericită. Ai putea continua să vii aici și să pleci, chinuindu-mă așa cum ai făcut în ultimul an, dar acum nu mai vreau nici asta.

– Bine, atunci plec, zise ea cu glas pierit.

– Îmi pare teribil de rău, iubito.

– Și mie, Stephen, iartă-mă că am venit.

– Nu te grăbi să tragi o concluzie și nu face nimic pripit. Nu vreau să-ți strici viața din cauza mea.

Verona își luă haina și căciula cu mișcări de robot, continuând să tremure.

– Mă duc să-ți caut un taxi ; n-are rost să răcești tocmai acum.

Coborîră scara în tăcere. Verona rămase în hol iar el ieși după o mașină. Reveni după câtva timp cu una; era ud până la piele. Își scoase ochelarii uzi și o privi cu o privire greu de interpretat.

– Rămas -bun, iubita mea. Te rog, alege viața care crezi că ți se potrivește mai bine. Pe mine scoate-mă din gândurile tale.

Ea nu mai zise nimic ci urcă în taxi cu capul plecat.

Stephen intră în clădire pe o ploaie blestemat de violentă, cu zgomotul făcut de ploaie pe pavaj și de cel al roților taxiului care o ducea departe pe Verona. Se despărțiseră definitiv pe ploaie. Știa că, de data asta, Verona nu va mai reveni.

***

În taxi, Verona parcă începu să revină la realitate, conștientă dintr-o dată de situația în care se afla. Nu avea habar cum s-o rezolve. Se dusese la Stephen într-o clipă de nebunie și indecizie. Fusese încă de pe atunci conștientă că între ei doi nu mai putea fi nimic. El îi spusese asta clar și răspicat. Putea fi cu el doar într-o anumită situație dar aceasta era ceva de neacceptat pentru ea. Stephen o respinsese, fusese mai puternic decât ea.

Cum avea să procedeze cu Forbes? Urma să se mărite cu el a doua zi, la ora unsprezece. Toate aranjamentele fuseseră făcute, prietenii invitați la nuntă.

Abia acum realiză că era prea târziu să mai schimbe ceva.

Oare nu-l mai iubea pe Forbes? Dragul ei Forbes, care fusese atât de bun și înțelegător cu ea. Oare putea să-i spună că nu se va mai mărita cu el?

Avea nevoie de puțin curaj pentru asta.

Dacă nu mai avea loc această căsătorie lucrurile ar fi fost grele nu numai pentru Forbes, ci și pentru părinții ei, care abia

așteptau ziua de mâine. Pe umerii ei apăsa o mare responsabilitate; în mâinile ei stătea fericirea și liniștea atâtor oameni.

Luă hotărârea să se ducă la Forbes să-i spună despre Stephen, să știe exact ce simțea. Îl va lăsa pe el să ia decizia finală. Forbes ar putea fi foarte afectat, poate va dori să rupă logodna.

Se va simți teribil de singură fără el și Stephen. Dar avusese întotdeaua conștiință și acum trebuia să dovedească acest lucru. Nu se putea mărita cu Forbes fără să-i spună adevărul.

Se aplecă spre șofer, spunându-i:

– Mergem la clubul armatei, pe Pall Mall.

Știa că Forbes va fi acolo. Mama și sora lui veneau dimineața de la Camberley, iar Forbes organizase o petrecere a burlacilor împreună cu ordonanța sa, Tony Darell.

Dar în momentul acela, un alt taxi opri în fața clubului și din el coborî Forbes Jefferton.

Verona tocmai plătea cursa ei. Îl văzu imediat pe Forbes, care zâmbea ca de obicei. O, Dumnezeule, făcuse un bărbat să ajungă la disperare iar acum și lumea lui Forbes se va prăbuși curând.

O zări și el și se grăbi spre ea.

– Verona, iubito... ce cauți aici?

– Trebuia să te văd, să-ți vorbesc.

– Dar ce s-a întâmplat? Nu te simți bine? Ești udă până la piele!

– Nu sunt bolnavă, dar trebuie să-ți vorbesc.

– Să intrăm în club, să găsim un loc liniștit.

– Nu vei întâlni nici o cunoștință?

– Nimeni cu care să trebuiască să vorbesc. Tony nu apare decât la șapte. Masa cu băieții este la opt la Cafe Royal. De fapt, începem aici dar nu știm unde o vom termina, încheie Forbes cu un zâmbet.

Verona îl urmă în club. Găsiră un colț mai retras cu două fotolii mari, iar Forbes o ajută să-și scoată blana udă și-i comanda un brandy.

– Ai nevoie de ceva tare, draga mea.

Verona se prăbuși realmente într-un fotoliu, încercând să se relaxeze o clipă.

Forbes îi aprinse o țigară.

Verona îl privi lung remarcând încă o dată că arăta foarte bine; era chipeș, elegant, spilcuit ca întotdeauna. Proaspăt bărbierit, cu un costum bine croit, pantofii bine lustruiți.

Forbes îi spuse cu blândețe:

– Draga mea, încearcă să-mi spui ce te apasă. Văd că ești schimbată. Știi că nu trebuie să ai secrete față de mine, nu?

– Adevărat, Forbes? Nu te vei supăra pe mine?

El începu să râdă.

– Sper că nu-mi vei da niciodată motiv să mă supăr pe tine. De fapt, sunt cam greu de scos din sărite.

– În acest caz, îmi asum riscul să te văd supărat pe mine sau nervos pentru că trebuie să fiu foarte cinstită cu tine, Forbes. Nu mă pot mărita mâine cu tine fără să-ți fi spus adevărul.

– Ce solemnă ești, îngerul meu!

– Forbes, n-aș putea merge cu tine în fața altarului simțind ce simt acum.

– Ce simți, iubito? Nu mă mai iubești? Ce s-a întâmplat? De ce spui asta?

– Îți amintești portretul pe care l-am primit ca dar de nuntă?

– Da.

– Ți-am spus că este pictat de un anume Stephen Best.

Acest nume îl făcu să se încrunte. Era individul care o imortalizase pe Verona lui într-o ipostază care lui nu-i plăcea. Dar de ce era ea acum îngrijorată?

Peste câteva clipe, Forbes află tot adevărul. Verona i-l spuse încet, cu curaj. Îi povesti cum ea și Stephen fuseseră colegi când se înscrisese cu doi ani în urmă la școala de arte. Cu un an în urmă simțiseră dragoste unul pentru celălalt.

Verona îi explică de ce Stephen nu putea să se însoare cu ea, apoi motivele pentru care ea hotărâse să rupă relația. Până în acest moment, lui Forbes nu i se păru nimic deosebit.

Oricum, nu se așteptase, deși Verona era foarte tânără, să nu mai fi avut și alți curtezani, pentru că era foarte frumoasă. Dar nu suportă ideea că un individ ca Stephen o tratase astfel, indiferent de motivele sale. Era doar un nevrotic din cei care se joacă adesea cu culorile. Cum putea un astfel de individ să respingă iubirea unei femei ca Verona? Nu, Forbes nu găsi că avea vreun motiv de îngrijorare. Dar când auzi și sfârșitul relatării, buna dispoziție îi cam pieri.

– Vrei să spui că încă-l mai iubești pe acel individ și că te-ai înșelat în privința mea?

– Așa este, Forbes.

– Dumnezeule! exclamă el apoi dădu paharul peste cap și mai comandă alte două.

– Nu, mulțumesc, eu nu mai beau. Îmi pare teribil de rău, Forbes. Sincer, nici nu știu ce mi s-a întâmplat, poate când am văzut portretul acela... Stephen este încă parte din viața mea.

– Dar păreai fericită cu mine! Ne puteam înțelege foarte bine. Eram convins că mă iubești!

– Forbes, aș vrea să-ți pot da o explicație, dar nu pot, din păcate, pentru că n-o dețin nici eu.

– Mă tem că nu te pot înțelege, ești prea complicată pentru mine.

– L-am cunoscut pe Stephen când eram foarte tânără și lipsită de experiență. Presupun că nu m-am putut împotrivi dragostei lui. M-a învățat multe despre viață și mai ales despre pictură și toate celelalte lucruri pe care le iubesc. Cred că-l consideri un tip oribil, dar nu este așa, Forbes.

-Nu pot fi de acord cu tine, nu-i găsesc nici o scuză pentru felul în care s-a purtat cu tine. Nu avea dreptul să-ți ceară să fii amanta lui! Te-a insultat teribil!

– Acum nu mai contează oricum, dacă Stephen este un om bun sau nu. Oricum, nu-l vei cunoaște niciodată.

– Cred că dacă l-aș prinde vreodată, l-aș încarcera o vreme apoi l-aș trimite la instrucția specială pentru astfel de caractere.

– Stephen a fost în marină a luptat în război pe submarine și a fost lăsat la vatră după ce a fost grav rănit.

Forbes ridică din umeri.

– Mă surprinde să aud asta. Marina trebuia să-l facă să gândească mai corect. Verona, ce mi-ai spus este al naibii de încurcat și naiba să mă ia dacă știu ce să spun!

Ea îl privi cu ochii plini de lacrimi.

– Trebuia să știi, nu? Nu era drept să mă mărit cu tine fără să-ți fi spus!

– Nu, sigur că nu. Și cred că ești o femeie deosebită pentru că mi-ai spus adevărul; alta n-ar fi făcut-o.

– Forbes, eu n-am trăit cu Stephen, adăugă ea cu jumătate de glas.

Figura lui se însenină.

– Eram convins că n-ai făcut-o! Dar nu asta mă îngrijorează ci faptul că te-ai dus să-l vezi pe acest individ cu o zi înainte de nunta noastră. Probabil că-l mai iubești încă.

Verona trase aer în piept.

– În parte, este adevărat. Și cu toate astea te iubesc și pe tine, Forbes.

El o privi uimit.

– Nu prea te înțeleg, Verona, ce-mi spui nu are sens, nu poți iubi doi bărbați în același timp.

– Nici eu nu cred, dar sunt puțin confuză în acest moment. Pe tine te iubesc într-un fel diferit de cum l-am iubit pe Stephen.

El o privi și mai surprins.

– Vrei să spui că te-ai mărita cu mine dacă aș insista?

Ea-și ținu respirația. Știa că adevărata criză abia cum începea.

– Forbes, sunt foarte tulburată și poate nu gândesc corect acum. Te-ai mai căsători cu mine după tot ce ți-a-m spus?

El trase aer în piept și nu zise nimic câteva clipe. Era și pentru el un moment critic. Ceva, o voce interioară și spunea să fugă de această femeie indiferent cât de mult o iubea... ar fi fost o nebunie să se mai însoare cu ea după ce i se confesase că iubea alt bărbat. Dar Forbes nu era un bun psiholog. Nu-l interesaseră niciodată relațiile interumane. Nu-și putea imagina că un bărbat care poseda mintea și gândurile unei femei deținea mai mult decât cel care o poseda fizic. Cu toate acestea reținuse că Verona nu se culcase cu acest bărbat.

Oare mai voia să se căsătorească cu ea? Aceasta era întrebarea. Sigur că voia! Era convins c-o va face să-l uite. Se va dărui cu trup și suflet lui, soțului ei. În simplitatea sa Forbes era convins c-o va face să-l iubească.

Luă mâna Veronei în palmele sale mari.

– Verona, iubito, îi spuse el, sper că nu vrei să anulezi nunta, nu?

– O, Forbes, exclamă ea, mă mai iubești știind acum adevărul?

– Trebuie să-ți arăt că te iubesc și să-ți arăt toată încrederea mea. Cred că totul se datorează faptului că ai un suflet prea bun, iubito. Simt că ți-a părut rău pentru acest individ, așa este? Pare o persoană demnă de compătimire.

Verona închise ochii. Nu, cu siguranță Stephen nu era un bărbat pe care să-l compătimești. Forbes se înșela în privința lui. Nu din bunătate sufletească se îndrăgostise de Stephen, ci pentru că îl considerase unul din cei mai grozavi bărbați din lume. Era unul dintre cei mai buni portretiști, căruia persoane de vază îi încredințau lucrări.

Îl lăsă pe Forbes să vorbească, să-i spună că o iubește, că dădea uitării informațiile ei de parcă nici nu le-ar fi auzit. Forbes mai spuse că era absurd să anuleze nunta.

În cele din urmă, Verona zise:

– Știi că țin mult la tine, Forbes, și dacă mă mai vrei încă...

– Sigur că te vreau! Dar tu, iubito?

Ea simți o tandrețe infinită pentru acest bărbat. Se decise să-l dea uitării pe Stephen și sufletul lui complicat. Consideră că avusese un scurt moment de nebunie, dar îl va iubi doar pe Forbes și vor fi fericiți.

– Cred că dacă vei avea puțină răbdare, vom fi fericiți.

Forbes răsuflă ușurat.

– Slavă Domnului! Draga mea, aș vrea să te pot săruta acum, dar nu-mi pot permite acest lucru pentru că ne aflăm într-un loc public. Iubita mea, mi-ai dat emoții, dar cred că în afară de asta nu-mi mai spui nimic rău, nu?

– Da, totul va fi bine, dragul meu.

– A, uite că a apărut Tony, te va duce acasă, este cu mașina. Zâmbește-mi, iubito, să nu vadă că ai plâns.

Verona se forță să zâmbească și arăta și mai frumoasă ca de obicei, cu ochii ei imenși, măriți și mai mult din cauza emoției și a încordării.

Se simțea relaxată acum. Forbes știa adevărul și tot mai voia să se însoare cu ea; simți nevoia să-l facă fericit pentru bunătatea lui.

Capitolul 5

Ningea la Londra în dimineața în care Forbes și Verona se întoarseră de la Paris, din luna de miere. Și la Paris ningea, dar cel puțin soarele își făcuse apariția făcând orașul să arate mai frumos, sub mantia de zăpadă. Dar atmosfera încărcată de la Londra o făcu să se înfioare, chiar dacă aici era ceva mai cald ca la Paris.

Forbes părea fericit și mulțumit de cursul pe care-l luase viața sa, deși era tot mai înclinat spre căscat, admițând că obosise după nopțile petrecute la diferite petreceri, iar ficatul îl cam deranja din cauza hranei mult prea consistente.

Verona, după părerea lui, arăta mai bine ca oricând. Era o femeie adorabilă și se declara satisfăcut de ea și de mariajul lor. Dăduse uitării orice îngrijorare legată de destăinuirile ei dinaintea cununiei. El obișnuia să ia lucrurile așa cum erau, iar Verona îi părea mulțumită. Nici un bărbat nu putea cere mai mult decât el de la proaspăta sa soție.

– Am avut o vreme minunată la Paris, nu? o întrebă el.

– Grozavă, Forbes. Deși luna noastră de miere a fost cam scurtă; mi-aș fi dorit să rămânem acolo.

– M-am grăbit cu întoarcerea pentru că trebuie să-mi clarific situația. Poate mi-a sosit o scrisoare cu informațiile necesare.

– Crezi că există posibilitatea să rămâi în Anglia?

– Cred că, mai degrabă, mă vor trimite în străinătate.

– Unde?

– Iubita mea, acum că ești soție de ofițer, va trebui să înveți că nu trebuie să aștepți răspuns la astfel de întrebări. Numai Dumnezeu știe răspunsul. Sunt multe locuri în care aș putea fi trimis: Orientul Mijlociu, cine știe, nu am nici cea mai vagă idee. S-ar putea să aflăm în seara asta, totuși.

Verona încuviință și privi pe fereastră. Fulgii mari, pufoși, se lipeau de ferestrele automobilului.

La Paris, viața alături de Forbes fusese agreabilă, până la un punct. Avusese și câteva momente în care-l călcase pe nervi și el reacționase; se întâmplase în dimineața în care fuseseră la Luvru. Verona, care studiase arta, se delectase cu frumusețile expuse, uitând complet de Forbes, pierzându-se extaziată în fața Monei Lisa. Vedea în sfârșit originalul!

Forbes, plictisit, o întrebase de câteva ori dacă nu i-a ajuns cât a văzut, dar entuziasmată de ce vedea, începu să-i explice modul în care percepea acele tablouri, lăsându-l pe bietul Forbes fără replică. Ce spunea era de neînțeles pentru el. El se amuză chiar auzind despre efectul bi și tridimensional, sau făcu diferite comentarii idioate cum că Van Gogh aruncase vopseaua direct din tuburi folosind un cuțit în locul pensulei. Îi strică plăcerea cu comentariile lui de ignorant.

Verona se întorsese revoltată spre el în câteva rânduri.

– Forbes! îl admonestase ea, cum poți face astfel de comentarii? Nu trebuie să reduci o capodoperă la un nivel vulgar!

El pufnise în râs.

– Bine, mica mea artistă. Se vede că nu sunt deloc educat și nu înțeleg astfel de lucruri. Este deja unu și jumătate, să mergem la Fouquet să mâncăm o friptură cât mai mare, mi-e foame.

Ea încercase să nu-și amintească de Stephen la Paris. Nu luase cu ea pensulele nici vopselele, pentru a nu simți impulsul să se apuce de lucru stricând astfel luna de miere cu impulsurile ei artistice. Voia să-l facă pe el să se simtă bine, atât, nu conta ce simțea ea.

Dar amintirea lui Stephen o urmări pretutindeni la Paris. Chiar o înspăimântă forța amintirii. Era conștientă că era o slăbiciune din partea ei să se lase hăituită astfel de o imagine.

Forbes fusese neașteptat de atent și de tandru, deși cam lipsit de imaginație. Cu toate acestea, ceva lipsea relației lor, deși ei îi era greu să spună ce anume. Știa doar că nu se va simți niciodată împlinită alături de Forbes, pentru că indiferent cât de aproape s-ar fi simțit fizic de el, gândurile le erau total separate. Legătura spirituală nu exista între ei și nici nu va exista vreodată, realizase ea.

Forbes citea doar cărți cu caracter strategic și militar, legate de război.

– Toate criticile, felul în care diseci lucrurile îi face pe oameni foarte nefericiți, îi spuse el. Avem o singură viață și trebuie să ne bucurăm de ea, fără să ne punem prea multe întrebări.

Această afirmație o făcuse să râdă, amintindu-și fără să vrea ce comentarii ar fi avut Stephen.

Nu regreta încă mariajul cu Forbes. Spera doar ca slujba lui să-i ducă departe de Londra și de amintirile ei.

***

Luară masa în ziua aceea la Greenhill. Verona părea chiar fericită, dar sora lui Forbes, Philippa, le strică bucuria apărând cu nasul roșu, cu febră, informându-i că și mama ei se simțea la fel de rău.

– Este o gripă grea și imaginează-ți că mai sunt doar două zile până la Crăciun!

Forbes era și el dezamăgit, dar nu lăsă să se vadă.

– Nu contează, surioară, o să ne descurcăm, acum avem forțe noi!

Verona zise:

– Îmi pare rău pentru Mabs!

Soacrei ei i se spunea Mabs, de la Mabel și era o femeie foarte prietenoasă.

Șoferul taxiului le duse bagajele în hol, iar după ce Forbes îl plăti, plecă și închiseră repede ușa după el. În casă domnea frigul pentru că micul Phil, care se lupta singur cu toate grijile casei, nu reușea să rezolve totul.

– Phil, mi se pare că și tu ai temperatură, observă Verona. Ce-ar fi să te duci imediat în pat?

– Nici doamna Tooms n-a putut să vină de două zile pentru că fiul ei are pojar, o informă puștiul. Eu am făcut cumpărăturile, focul, ceaiul...

– De acum mă voi ocupa eu de toate, zise Verona foarte hotărâtă. Tu te duci direct în pat, iar eu voi rezolva totul.

Verona preluă controlul casei îngrijindu-și soacra și cumnata răpuse de gripă. Forbes spălă vasele.

Seara, Forbes observă că nu arăta prea bine și că avea cearcăne.

– Draga mea, nu vreau să te obosești, să te îmbolnăvești cumva. Să mergem la culcare.

Ea se lăsă prinsă în brațe și se îndreptară spre camera destinată lor, când sună telefonul.

Forbes vorbi destul de mult, iar când reveni lângă ea era foarte revoltat.

– Ți-am spus că nu mă așteptam la nimic bun! începu el. Amicul meu Tony mi-a spus că sunt trimis, unde crezi? În Grecia!

– Grecia! exclamă Verona, cu mâna la colierul primit dar de nuntă de la soțul ei.

– Da, la naiba, plec într-o misiune specială. Aș fi fost mulțumit înainte dar acum este o lovitură, pentru că nu te pot lua cu mine. Sunt probleme acolo și n-aș avea unde să te cazez, de asta sunt nervos.

– Am crezut că soțiile pot merge cu voi oriunde!

– Da, în majoritatea cazurilor. Dacă eram trimis în Egipt, Libia, nu era o problemă, dar aici...trebuie să mă prezint pe douăzeci și șapte.

– Dar mai ești în permisie încă! se revoltă Verona.

– Da, se pare că mi-au scurtat-o. Ministerul de Război nu acceptă argumente de genul că sunt proaspăt căsătorit. Acum chiar că mi-au stricat Crăciunul!

Pe moment, Verona începu să înțeleagă implicațiile numirii lui Forbes și consecințele asupra cuplului abia format.

Își mușcă buzele. Începu să înțeleagă că oricât ar fi iubit-o Forbes, ea venea pe planul doi după pasiunea lui pentru slujbă.

– Eu ce mă fac? murmură ea.

El își aprinse pipa și începu să tragă din ea. Era deprimat și dezamăgit, dar deja în minte i se conturau problemele legate de noua sa numire în Grecia, detalii tehnice și idei interesante și nici nu auzi întrebarea Veronei. Începu să-i spună numele camaradului care va fi șeful misiunii din Grecia, apoi trecu la situația militară din zonă.

Verona îl întrerupse:

– Presupun că vom fi separați luni de-a rândul, eu ce voi face?

– Iubita mea, nu avem casă și sper că mă vei urma curând.

– Speri doar, nu?

– Este o chestiune de timp. Dacă nu te voi putea lua în Grecia, voi cere să fiu transferat. Dar nu pot cere asta imediat, nu pot să încep să mă plâng când abia ne-am căsătorit.

Ea rămase tăcută, crunt dezamăgită. Perspectiva care se deschidea nu era una plăcută. Forbes susținea că va putea locui oriunde, la părinții lui sau ai ei, dar nici una din aceste variante n-o încânta. Voia să aibă casa ei.

Deodată, izbucni:

– O, urăsc armata!

Șocat, Forbes se apropie de ea simțind că i se topește inima de mila ei.

– Iubita mea, știu ce simți! Îmi pare foarte rău, dar și eu simt la fel.

– Dar pentru tine nu este o problemă pentru că-ți place armata. Ești obișnuit.

– Și tu te vei obișnui, iubito. Nu vreau să te văd nefericită, știi că voi face totul pentru a te aduce lângă mine.

Ea scutură dezamăgită din cap.

Fusese prevenită că s-ar putea să fie despărțiți o vreme nu numai de către Forbes, ci de toată lumea. Până și Stephen...

Gândul la el o sperie.

– Dragul meu, nu vreau să mă lași singură aici.

El o strânse în brațe, fericit că Verona îi va simți lipsa, căci atât înțelegea.

– Vino să te duc la culcare, iubito, zise el. Pari foarte obosită; lucrurile vor fi altfel dimineață.

Dar ea se gândea: Forbes pleacă în Grecia iar eu rămân singură, doamna Jefferton cea fără soț. Voi vrea să-mi continuu pictura, să mă întorc la școala de arte, dar nu se va putea din cauza lui... Stephen...

Dacă se întâlnea întâmplător cu Stephen? Cu Margaret se va întâlni desigur și va afla vești despre el.

Tocmai de asta se temuse. Voise să scape de el și de magia pe care o exercita asupra ei, dar viața nu-i dădea această șansă. Îl urmă ca un automat pe Forbes.

***

Era o zi cenușie, mohorâtă, cu chiciură și vânt, când Margaret Shaw plecă de la școala de arte spre casa lui Stephen. Căpătase obiceiul de a trece pe la el zilnic, după ore pentru a-i

găti câte ceva. Stephen nu mai venea la școală, își terminase studiile. În ultimele luni pictase ca un disperat pentru a-și pregăti o expoziție.

Margaret știa mai bine ca oricine cât de mult muncise și sacrificiile pe care le făcuse în acest scop.

Margaret aștepta mai mult de la Stephen de când Verona dispăruse din viața lui. Îl iubea ca o disperată, iar el nu dădea semne că i-ar împărtăși sentimentele. Din când în când, își amintea să-i înapoieze banii cheltuiți de ea pentru a-l hrăni. Ca să nu mai spunem că uneori îi și mulțumea, ceea ce pentru Margaret era destul pentru a o încuraja să continue.

Acesta pretindea că n-o mai iubește pe Verona, iar Margaret își dorea în secret să fi arătat la fel de bine ca Verona, să aibă ochii ei languroși care-l fermecaseră pe Stephen.

Margaret o ura pe Verona pentru că fusese iubirea lui Stephen și pentru că mai era încă. Simțea acest lucru, deși Stephen nu vorbea niciodată despre Verona. Dar când, o dată din greșeală, el scosese dintr-un maldăr de pânze una pe care se văzu pictat chipul Veronei, îl privise lung și ea îi citise durerea din priviri. Aruncase pânza, fără a scoate o vorbă. Tăcerea lui fusese dovada că nu uitase iubirea pentru Verona.

În această dimineață, după ce sună de două ori Margaret avu de așteptat.

Deodată, se deschise ușa și apăru Evelyn Turner, lucru care-i readuse disperarea în suflet Margaretei.

Dar când intră observă că se aflau acolo și gemenii. Noel îl ajuta pe Stephen să strângă niște pânze, iar Evelyn probabil le înfășura pentru că avea o bucată mare de hârtie și o foarfecă în mână.

– Îmi cer scuze că n-am putut să răspund de prima dată pentru că aveam mâinile ocupate. Îl ajut pe Noel să împacheteze, apoi bifez tablourile pe listă.

– Dar ce se întâmplă aici? întrebă Margaret după ce intră.

Stephen stătea în genunchi pe covor cu un maldăr de pânze în față. Părea foarte implicat în ceea ce făcea, dar și foarte fericit. Îi mărturisi că ținuse în secret ceea ce făcea nu numai față de ea ci și față de gemeni.

Cu două săptămâni în urmă, tatăl vitreg al lui Noel, care avea un magazin de antichități și de bijuterii, invitase un olandez, Sion Van Orga. Un nume în lumea artei, critic de reputație internațională. Noel îi arătase portretul lui Evelyn pictat de Stephen. Van Orga îl apreciase și ceruse să vadă mai multe lucrări ale lui Stephen.

Asta fusese cu două zile în urmă, iar Van Orga îi oferise lui Stephen un cec cu o sumă destul de importantă, după ce mai achiziționase alte două pânze ale lui. Sugerase ca Stephen să deschidă o expoziție imediat, apoi el urma să organizeze una adevărată de mari dimensiuni, la un salon de pe strada Bond.

– Mai am mult de lucru, zise Stephen, trebuie să muncesc ca un apucat până joia viitoare. Iar astea trebuie înrămate imediat, adăugă el arătând niște pânze dintr-un colț.

Aici interveni Evelyn.

– Eu am auzit ce-a spus Van Orga despre Stephen. Vei avea succes, băiete, pentru mine este foarte clar. Ești tânăr și mai ai mulți ani de muncă înainte, dar sunt sigur că ești un mare talent. I-au plăcut mult culorile îndrăznețe folosite de Stephen.

Margaret se întoarse spre el.

– Mă bucur mult pentru tine, Stephen!

– Mulțumesc, răspunse el întorcându-se spre Noel.

– Nu uita că vrea peisajul acela în ulei, cu pescarii, Noel, cel din dreapta.

– Dar ai unul mai bun, răspunse Noel.

Stephen îl privi uimit, apoi începu să se scarpine nedumerit în cap.

– Și ce-am făcut cu el?

Margaret îl urmărea cu inima strânsă de durere. Observase încă o dată că ea nu conta nici măcar ca sclavă pentru Stephen. Succesul, banii, faima, recunoașterea, apăruseră peste noapte în viața lui. Ea rămânea un personaj lipsit de semnificație pentru el, probabil pentru totdeauna. Abia o observa.

Deodată, Stephen zise:

– A, știu, i l-am dăruit Veronei! Era unul dintre cele mai bune tablouri ale mele. I-am dat și acel portret pe care i l-am făcut. Era superbă, cu ochii aceia mari, cu părul lăsat pe umerii goi.

– N-ai putea s-o rogi să ți le împrumute pentru expoziție? îl întrebă Noel.

Stephen zise cu răceală în glas:

– Unde este Verona, știe cineva?

– La părinții ei, la Hampstead, răspunse Evelyn.

– Soțul unde-i este? întrebă Stephen.

– În Grecia, răspunse tot Evelyn.

Margaret îl văzu cum pălește și se simți și mai frustrată.

De ce naiba nu plecase Verona cu soțul ei? Ce făcea ea oare? Cum mai arăta?

– Verona cum naiba de a rămas acasă? întrebă Stephen nervos.

– Cred că nu-i este prea ușor să se adapteze unei vieți noi, o scuză Evelyn.

– Eu am văzut-o, arăta grozav! se confesă Noel. Se mai împlinise.

Margaret roși de furie, așa că preferă să iasă din încăpere.

– Verona va fi întotdeauna frumoasă, zise Stephen. Avea pometii aceia proeminenți, ochii superbi, gâtul de lebădă...un exemplar rar!

– Și căsătoria n-a schimbat-o defel! Este tot atât de frumoasă, poate chiar mai frumoasă!

– Pictează?

– N-am apucat s-o întreb, mărturisi Evelyn.

– Sunt sigur că ți-ar împrumuta tablourile pentru expoziție, zise Noel.

Mai apoi, după ce gemenii plecară, Stephen i se adresă Margaretei:

– Margaret, nu te mai obosi să-mi gătești pentru mâine. Voi fi foarte ocupat câteva zile pentru a pregăti expoziția.Trebuie să-mi cumpăr și un costum elegant; știi, celor ca Van Orga le plac oamenii eleganți, de bun– gust... poate că-mi voi permite o casă mai bună și-mi voi angaja o menajeră...

Margaret izbucni:

– Stephen, nu mă îndepărta de tine!Te iubesc atât de mult!

Stephen o privi uluit.

– Nu se poate! Ai fost o prietenă minunată, Margaret, dar atât! Du-te acasă, te rog, și uită-mă. Îți mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

– Ești un mare prost Stephen...te rog, uită ce ți-am spus...

***

Verona se simțea foarte singură și pierdută, de parcă această căsătorie trecuse deasupra ei ca un val ce o scosese din cadrul ei natural și o aruncase pe un țărm pustiu.

Nici nu mai încercă să se întoarcă la școala de arte. Se închidea câteodată în camera ei, încercând să picteze. Dar nu fu mulțumită de rezultate, nu mai avea inspirație. Tablourile începute zăceau peste tot, schițe în creion, acuarele, dovada incapacității și a lipsei de putere creatoare.

Era deprimată. Continua să-i scrie mereu lui Forbes, exprimându-și dragostea, spunându-i că-i lipsea. Dar cu toate acestea, simțea o foarte vie dorință de a-l vedea pe Stephen.

Erau momente în care ar fi dat orice să se poată duce la el, să stea de vorbă să se simtă reînviată spiritual; s-o ia în derâdere, s-o critice pentru ca să se poată simți vie și nu acea creatura apatică, dezolată care se măritase cu un ofițer în misiune peste graniță.

Se afla într-o asemenea stare de deprimare când Margaret Shaw veni s-o vadă.

– Ce bine îmi pare că te văd, Margaret!

Margaret se simți vinovată pentru gândurile ei față de Verona. Verona era la fel de frumoasă, ochii ei erau la fel de mari și de patetici, lucru care o făcu să resimtă afecțiune față de ea.

– Și mie îmi face plăcere să te revăd, Verona.

– M-ai evitat în ultimul timp, Margaret? o întrebă ea.

Margaret roși.

– Poate, murmură ea.

– De ce, Margaret? Eram prietene...

– Știu, dar presupun că mariajul tău ne-a despărțit.

– Nu se poate spune că mariajul meu nu mi-a lăsat timp și pentru prieteni, zise Verona cu un zâmbet amar. Mă simt destul de singură de când Forbes a plecat în Grecia.

Margaret îi evită privirea.

– Nu-l poți urma?

– Deocamdată, nu. Nici nu știu cum este să trăiești într-o tabără.

– Cred că ai călcat cu stângul în căsătoria asta, constată Margaret.

– Mă simt lipsită de orice bucurie sau satisfacție, nici nu știu ce să mai fac.

– Nu pictezi?

– Am încercat, dar nici asta nu merge.

Privirea Margaretei alunecă spre tabloul dăruit de Stephen.

– Te-a sunat unul din gemeni?

– Nu; de fapt telefonul nostru a fost deranjat în ultimul timp.

Margaret răsuflă ușurată; Verona nu aflase încă.

Margaret se hotărâse să facă orice pentru a o ține departe pe Verona de Stephen. Simțea nevoia să-i lovească pe amândoi. Venise umilită de la Stephen, dar drumul lung până în Hampstead îi mai calmase intențiile răzbunătoare. Margaret era de felul ei o fată simplă, decentă și sensibilă. Primise o altă lovitură la Stephen acasă, dar nebunia și supărarea îi mai trecuseră. Ajunsese acasă la Verona cam rușinată de propriile-i gânduri.

O întrebă pe Verona:

– Ce mai știi despre Stephen?

Verona roși, figura ei revenind la viață, parcă. Așadar îl mai iubea pe Stephen!

Verona zise:

– Ce este cu Stephen? Nu mai știu nimic de el.

Margaret o informă pe scurt despre succesul lui Stephen, iar Verona se bucură din suflet pentru succesul lui.

– Este minunat, Margaret! Acest lucru trebuia să se întâmple cu mult timp în urmă. Stephen a muncit foarte mult pentru acest succes.

– Verona, Stephen are nevoie de cele două tablouri care sunt la tine, de peisajul de la Dieppe și de portretul dăruit la nunta ta. Sunt două dintre cele mai bune lucrări ale lui.

– Sigur că i le voi înapoia. Portretul meu este împachetat în pod, îl aduc imediat.

– Stephen mi-a spus că ar dori să te vadă, când îi duci aceste tablouri. A mai spus să iei un taxi, pe cheltuiala lui.

Margaret o studie pe fata frumoasă din fața ei pe care Stephen o iubea și pe care o pictase adesea.

Verona nu se gândea decât la Stephen. Dar în mijlocul acestei bucurii pentru succesul lui Stephen își aminti fără să știe cum de Forbes, soțul ei. Forbes care știa de Stephen. Forbes n-ar ierta-o dacă ar afla că s-a dus din nou acasă la Stephen. Așadar nu trebuia să facă acest pas. Era o greșeală, mai ales că simțea o nevoie imperioasă de a-l vedea pe acesta.

– Din păcate nu pot merge la Stephen, aștept niște musafiri. Nu-i poți duce tu tablourile?

Margaret simți o mare bucurie inundându-i sufletul.

– Sigur că pot, Verona. Dar tu nu vrei să-l vezi pe Stephen?

Verona se întoarse spre locul în care se afla tabloul lui Stephen, pe care-l dădu jos de pe perete. Îl privi lung. Acel port vesel, plin de culoare, era amintirea unei zile minunate de vacanță, când fuseseră amândoi în Franța. Deodată, simți dorința nestăvilită de a-l vedea, de a-i vorbi, deși acum era soția lui Forbes.

– Poate ar fi mai bine să-i duc eu tablourile, o auzi pe Margaret.

– Da, zise Verona după o lungă pauză, cred că ai dreptate, n-are rost să mai reînvii amintirile, dar te voi ruga pe tine să-i duci tablourile. Să-i transmiți, te rog, salutările și urările mele de bine. O să mă duc în pod, să-l aduc pe celălalt...

Când se întoarse cu cel de al doilea tablou, îi spuse Margaretei:

– Te rog, transmite-i lui Stephen că pe acesta nu-l mai vreau înapoi, va ști de ce, i-am spus. Lui Forbes nu-i place. Dar Dieppe îmi este foarte drag.

– Dar ce știe Forbes al tău despre pictură? zise Margaret.

– Nu știe nimic.

– Ești fericită, Verona?

Ea roși, evitându-i privirea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Margaret, sunt măritată doar de două luni, și am trăit cu soțul meu zece zile!

– Păcat! Poate că te vei duce curând la el.

Verona își dori ca Forbes să apară de undeva din fulgii de afară s-o ia cu el, s-o ducă departe de aceste locuri. Nu mai voia să stea în Londra să trăiască această viață searbădă.

Era atât de singură și de dezamăgită încât își dori să fie deja însărcinată, să aibă un copil care să-i umple viața.

Dar înainte de a pleca, Forbes îi spusese clar că nu-și puteau permite copii, până nu se așezau undeva.

Privind-o, Margaret înțelese că lucrurile nu mergeau chiar atât de bine pentru Verona. De fapt, era vina ei își spuse. O cunoștea pe Verona, îi știa calitățile și slăbiciunile. Știa că Verona nu putea răni pe cineva cu intenție. Cu toate acestea, nu dovedise prea mult discernământ renunțând la dragostea unui bărbat ca Stephen pentru un ofițer oarecare.

Îi părea rău pentru Verona dar și mai rău pentru că Stephen n-o iubea pe ea.

Dar nu trebuia să-i fie milă de Stephen; fusese prea egoist și astfel pierduse fata iubită făcând-o nefericită, aruncând-o în brațele primului venit.

Mai vorbi o vreme cu Verona, având în tot acest timp în minte faptul că-l va revedea pe Stephen și-i va face o bucurie ducându-i tablourile.

– Sper că măcar la expoziția lui Stephen te vei duce săptămâna viitoare.

Verona răspunse fără nici un fel de emoție.

– Desigur, o să mă duc cu mama, într-o dimineață.

După plecarea Margaretei, Verona începu o scrisoare către Forbes; ar fi vrut să-i dea vești care să-l intereseze, să-i facă bucurii, dar nu știa ce să-i spună. Gândurile ei zburau doar spre Stephen și expoziția pe care i-o organiza Van Orga. Cu ochii minții o urmări pe Margaret care plecase direct spre casa lui Stephen și o văzu chiar urcând scările și pe Stephen deschizându-i.

Va fi dezamăgit când o va vedea pe Margaret? O voia pe ea să-i ducă tablourile?

Dar apoi își spuse că Stephen își dedicase viața artei, iar pe ea o sacrificase în acest scop.

***

Soarta îi era potrivnică Veronei. Ar fi vrut să procedeze corect și de aceea se decisese să nu meargă la expoziția lui Stephen, să nu-l trădeze astfel pe Forbes. Și pentru a reuși să reziste tentației, își sună soacra anunțând-o că vine la Greenhill câteva zile.

Dar pentru prima oară de la plecarea fiului său, doamna Jefferton se scuză că nu avusese concediu de doi ani și hotărâse să plece la o prietenă din Penzance.

Philippa plecase cu fiul ei la mare, iar servitoarea primise și ea liber o săptămână.

După această conversație telefonică Verona se simți cam deznădăjduită pentru că lucrurile îi erau potrivnice și era sortită să stea în Londra. Cum putea evita vizita la galeria lui Stephen? Și dacă se întâlnea cu foștii colegi, cum le putea explica absența de la un asemenea eveniment?

În ziua expoziției, vremea se schimbă brusc, soarele începu să strălucească vesel, ceea ce o făcu pe Verona să se decidă în favoarea lui Stephen.

Dar nu-i putea cere mamei s-o însoțească, fiind cam suspicioasă și mai ales știind că nu-i plăcea Stephen.

Primi o scrisoare de la Forbes, care o bucură. Forbes aștepta o nouă mutare în martie în Egipt.

„Fayid se numește locul. Este în zona Canalului de Suez, o să-ți scriu mai mult despre asta data viitoare. Există o colonie mare în mijlocul deșertului, unde ofițerii locuiesc cu soțiile.

Camerele de zi și sufrageriile sunt comune. Am vorbit cu un tip care a venit de acolo și mi-a spus că deși nu este chiar raiul pe pământ, nici foarte rău nu este acel loc. El și-a dus soția la un hotel din Ismailia, care este la opt kilometri. Aș putea face și eu același lucru dacă nu te vei acomoda la Fayid. Nu are rost să-mi fac planuri până ce mutarea nu devine oficială, dar sunt sigur că la Paște vom fi împreună."

După aceea urma un paragraf scurt în care își repeta sentimentele față de ea și asta fu de– ajuns s-o facă să spere. Orice i se părea mai bine decât să fie singură la Londra.

Îi răspunse imediat entuziasmată:

„Nu contează cât de lipsit de confort este locul acela... dacă mă poți aduce acolo imediat ce ajungi în Egipt, fă-o, dragul meu, abia aștept."

Puse scrisoarea la poștă pe drumul spre strada Bond.

Totul fusese incert până acum, dar iată că speranța înflorise. În această stare ajunse la galeriile Van Orga, unde avea loc vernisajul expoziției lui Stephen.

Imediat ce intră, Forbes și vestea lui îi pieriră din minte. Studie catalogul și imediat se lăsă absorbită de calitatea exponatelor. I se părea minunat să vadă, în sfârșit, acele tablouri ale lui Stephen expuse, multe dintre ele bine cunoscute ei. Fiecare dintre acestea îi amintiră de el, de ocazia în care fuseseră pictate. Venise multă lume la acest vernisaj. Verona îl recunoscu pe unul dintre cei mai importanți critici de

artă ai momentului. Mai veniseră doamne foarte bine îmbrăcate, cu bijuterii și parfumuri scumpe, dar și studenți de la arte. Toți erau entuziasmați de portretele lui Stephen. Unii estimau chiar că unul din tablourile lui se va afla anul viitor la Royal Academy.

Cunoscuții o întrebară și pe ea ce mai pictează, ce-i face soțul, dacă l-a mai văzut pe Stephen.

Le răspunse cu amabilitate tuturor, așa cum îi era caracteristic, dar în tot acest timp scruta cu ochii mulțimea să-l vadă pe Stephen. Era îngrijorată că acesta nu apărea.

Unul din criticii pe care i-l prezentase Stephen, veni spre ea:

– Ce faceți, domnișoară Lang? Ați fost modelul care a inspirat unul din studii, după cum am observat.

Roșind, Verona îl corectă:

– Între timp, m-am căsătorit; acum mă numesc Jefferton.

Acesta o felicită și-și continuă discuțiile cu ceilalți. Verona îl auzi spunând cuiva:

– Acest Stephen Best este cel mai interesant pictor al tinerei generații.

Verona lăsă ochii în jos pentru a nu se vedea că privirea îi era împăienjenită. Cât aștepta să-l vadă pe Stephen! Dar de ce nu-și făcuse apariția?

Într-un târziu, se decise să plece.

Când se îndreptă spre ieșire îl văzu în sfârșit pe Stephen, în compania unui bărbat scund, solid, roșu la față: Van Orga.

Verona rămase blocată; trecuseră două luni de când nu-l mai văzuse pe Stephen, timp în care ea devenise alt om, și ducea o altă viață. Pe moment, Stephen i se păru un străin. Abia îl recunoscu pe acel tânăr bine îmbrăcat într-un costum gri bine

croit, bine bărbierit cu pălărie de fetru. Era atât de diferit de vechiul, sărăcăciosul Stephen! Și nici nu mai părea tras la față.

În clipa aceea o văzu și el. Privi pierit tânăra aceea frumoasă, elegantă, cu blană de vulpe argintie, cu căciulă la fel de elegantă pe capul acela drăgălaș pe care-l cunoștea atât de bine, pe care-l pictase în diferite ipostaze. Pe care-l iubise.

Inima începu să-i bată. Se scuză față de Van Orga și veni spre ea.

– Ce mult mă bucur c-ați venit la expoziția mea, doamnă Jefferton!

Verona îi observă chipul, plecăciunea pe care i-o făcuse neștiind dacă Stephen chiar se bucura c-o vedea sau își bătea joc.

– Trebuia să vin, Stephen.

– N-am crezut c-o vei face. Margaret mi-a spus că nu mi-ai adus tu pânzele pentru că nu vrei să mă mai vezi.

– Nu este adevărat.

– Oricum, zise el îți mulțumesc că mi-ai împrumuttat cele două tablouri. Van Orga consideră că portretul tău este cel mai valoros. I-am spus că soțul tău ți-a recomandat să-l urci în pod. Redevenise vechiul Stephen, cel care știa să lovească în punctul vulnerabil.

Verona își mușcă buzele.

– Nu este chiar așa, numai că el a plecat imediat și n-am avut timp să-l fixăm undeva.

Stephen începu să râdă.

– Draga mea, nu încerca să-mi cruți sentimentele. Chiar tu mi-ai spus că nu i-a plăcut. Nu-i nimic, o să i-l vând lui Van Orga și-o să-mi cumpăr o mașină cu banii încasați.

Verona nu mai zise nimic. El o examină din cap până în picioare.

– Ce-ar zice maiorașul tău dacă m-ar vedea astăzi aici, Verona?

Verona se simți ofensată.

– Da, arăți schimbat. Dar n-am venit aici să te aud insultându-mi soțul, Stephen.

– Vino să ne plimbăm prin expoziție, vreau să fiu văzut la braț cu cel mai frumos model al meu. Vino să te prezint lui Van Orga. Te-a admirat de când a văzut portretul care nu-i place domnului maior.

Verona ridică din umeri, se simțse întotdeauna dezarmată în prezența lui Stephen. Era evident că nu se schimbase; era același bărbat dificil care avea puterea de a o ridica la stele pentru ca mai apoi s-o îngroape până la umeri în pământ.

Ar fi vrut să fugă de el, dar Stephen o ținea strâns de braț. Palidă, încapabilă de a i se opune, îi asculta vorbele care nu erau puține, mare parte jignitoare. Apoi se mai potoli, și începu să-i vorbească despre vânzarea tablourilor sale, despre încurajările lui Van Orga, ale altor critici importanți. Iar o doamnă, o frumusețe din înalta societate, voia să-i pozeze.

– Cred că vrea s-o fac să arate ca pe tine, Verona, iubito, i se confesă el. Dar cred c-o voi dezamăgi pentru că te tine te-am pictat cu sentiment.

Van Orga apăru ca din senin alături de ei; era un domn foarte politicos care-i sărută mâna și-i spuse că era mult mai frumoasă ca în tablou. Apărură foști colegi de la școala de arte și i se adresară de parcă lucrurile nu s-ar fi schimbat de loc, iar ea ar fi fost tot prietena lui Stephen. Dintr-o dată, Verona se simți foarte fericită, ochii începură să-i strălucească.

Rămaseră câteva clipe singuri, iar Stephen o trase într-un colț mai retras.

– A fost minunat, Verona, ca pe vremuri. Mi-ai lipsit mult.

Ea nu îndrăzni să-l privească.

– Și mie mi-a lipsit prietenia ta, Stephen. I-am mărturit adevărul despre relația noastră lui Forbes.

Stephen ridică din sprâncene.

– Mare prostie!

– Nu, ar fi fost o mare greșeală să mă mărit cu el fără să știe!

– Și după ce-a aflat, tot s-a căsătorit cu tine?

– Da.

– Și tu?

– O, Stephen, ce rost are să mai discutăm acum? Știi cum a fost. Știi că m-ai îndepărtat, iar Forbes începuse să-mi fie drag, așa că am considerat corect să mă mărit cu el.

Stephen scoase o țigară din pachet, cu ochi triști, evident afectat de vorbele ei.

– N-ar fi trebuit să se întâmple asta, am fost un prost că te-am lăsat să pleci. Pe atunci, credeam că vor trece ani buni până să ajung să am succes și uite că au trecut doar două luni. De ce oare nu m-ai așteptat?

– Nu ai dreptul să-mi faci astfel de reproșuri! izbucni ea. Ai spus că nu vrei să te căsătorești.

Cu aceeași durere în priviri, el își aprinse țigara.

– Iar tu ți-ai salvat virtutea, te-ai măritat, așa că ar trebui să fii fericită.

Se făcu tăcere. Verona nu se simțise niciodată atât de rău.

– Ești fericită, Verona? insistă el.

– Da, Forbes este un soț foarte bun.

– Zău? Stai să vedem! Ați fost împreună vreo zece zile după care te-a lăsat singură, nu? Și îți convine să trăiți astfel, despărțiți?

Ea îi evită privirea.

– Nu, dar curând va fi mutat în Egipt, unde îl voi însoți.

– Egipt! Tu, Verona, în deșert! Verona pe malul Nilului! Sună exotic!

– Nu este chiar așa. Vom staționa într-o tabără unde nu va fi nimic exotic, dar mie o să-mi placă. Abia aștept să plec.

– Oare așa este? întrebă Stephen cu blândețe.

Verona îi înfruntă privirea, deși simțea că genunchii începuseră să-i tremure. În clipa aceea nu știa dacă-l iubea sau îl ura, știa doar că amintirea lui Forbes, ca și inelul de căsătorie, nu erau niște amulete atât de puternice împotriva pericolului care-i amenința sufletul.

– Cred c-ar fi mai bine să plec, zise ea.

Stephen făcu un pas spre ea.

– Dacă așa dorești...

Verona își puse poșeta sub braț simțind dintr-o dată că-i este frig. Toată bucuria și strălucirea îi pieriră de pe față.

Știa acum că nici căsătoria cu Forbes, nici faptul că pleca în curând la mare depărtare nu puteau distruge iubirea pentru Stephen. Ea știa asta și o știa și el. Dar el nu făcu nici o încercare de a o reține. Și el suferea în felul lui. Realizase că fusese un mare prost, că lăsase iubirea să se piardă. Pusese altele înaintea iubirii pentru ea.

Nu putea spune nimic, nu putea face nimic, pentru că acum Verona aparținea altui bărbat. Știa doar că îi era foarte greu să îndure viața fără ea, la gândul că Forbes Jefferton era acum stăpânul iubitei sale Verona.

Sperase că va veni la vernisajul lui, dar la ce bun? Între ei se ridicase o barieră insurmontabilă.

– Îți mulțumesc c-ai venit, Verona, și iartă-mă că te-am mai supărat încă o dată. Am fost ca întotdeauna egoist. Rămas-bun, Verona, fii fericită.

Ea schiță un zâmbet care fu mai mult o grimasă.

– La revedere, Stephen. Te felicit pentru reușită. Îți doresc să mergi din succes în succes.

– Îți mulțumesc, Verona, răspunse el gândindu-se că nu mai avea nici o importanță acum dacă ajungea cel mai mare pictor al lumii, atâta timp cât Verona nu mai era alături de el.

Verona părăsi galeria, iar el simți un gust teribil de amar văzând-o cum pleacă.

Van Orga veni spre el.

-Stephen, tocmai am discutat cu Vincent Collins. Cred că mâine toată presa te va elogia. Vino să te prezint unui prieten, un olandez care vrea să faci portretul fiicei sale. Cred că poți să-i ceri o sumă serioasă de acum, fiind un artist consacrat. Este o fată foarte frumoasă, Stephen. Vrei să ne vedem la masă?

– Ea a plecat, zise Stephen scurt.

– Se mai întorce? întrebă Van Orga.

Stephen privea pierdut portretul Veronei, în fața căruia se adunaseră mai mulți admiratori.

– Nu, Verona nu se mai întoarce.

Capitolul 6

Era cea de a douăzeci și patra aniversare a Veronei; Forbes organizase o petrecere la clubul ofițerilor din Fayid, de care beneficiau familiile ofițerilor staționați în zona canalului de Suez.

În ultimii doi ani, Forbes fusese detașat în această zonă. Scăpase destul de repede de acea numire din Grecia. Imediat ce primise numirea cea nouă făcuse rost de un apartament la Ismailia și o adusese acolo neoficial, în așteptarea unui spațiu la Fayid.

Timp de un an, Verona ocupase acel apartament, într-o zonă plină de verdeață pe malul Canalului de Suez și nu fusese chiar nefericită acolo. Totul era nou și interesant pentru ea.

După câteva luni, lui Forbes i se repartizase un apartament cu două camere din cele opt existente, chiar în tabăra de la Fayid.

Verona se afla în dormitor luptând cu părul care i se uscase foarte tare din cauza climei, încercând să-l aranjeze cumva. De

acum se obișnuise cu Egiptul. La început, căldura excesivă îi luase toată vitalitatea, suferise de dizenterie, fiind chiar internată în spital două săptămâni, iar când ieșise Forbes o dusese în Cipru, unde clima fiind mai blândă, își revenise.

Se obișnuise cu Egiptul, cu praful care se depunea peste tot cu o repeziciune fanfastică, și cu muștele de care nu putea scăpa pentru că se rupsese plasa de la geam, pe care Forbes nu avea de gând s-o repare. Erau nevoiți ca din cauza căldurii să doarmă și noaptea cu geamurile deschise, dar asta producea foarte puțin curent.

Începuse să urască vântul care se stârnea din senin din zona lacului din apropiere, ura deșertul, această tabără în care nu se putea vedea nimic interesant în afară de echipamente militare, blocuri de piatră, sârmă ghimpată, camioane, soldați și nevestele lor, toată lumea îmbrăcată în kaki.

Erau și soții cărora le plăcea acest loc; era mereu soare, aveau totul la dispoziție, nu mai erau nevoite să gătească. Numai generalii aveau case și servitori sudanezi. Restul gradelor trăiau în aceste apartamente și mâncau la popotă.

Verona era distrusă, tânjea după acel apartament din Ismailia, unde putea să-i facă singură menajul. Dar pentru Forbes fusese prea obositor să facă zilnic drumul până la tabără și înapoi. De fapt lui îi plăcea să trăiască al Al Fayid. Era militar și obișnuit cu viața de campanie.

Verona nu comentase mutarea în tabără, dar ura acest loc. Nu mai suporta sufrageria cu pereții vopsiți verde și mobilierul de campanie; două paturi, o masă și patru scaune. Trăia ca într-o baracă, nu avea unde să se ascundă.

Pentru a ajunge la baia comună trebuia să traverseze o zonă cu nisip, și chiar s-o împartă cu familia unui alt maior aflat și el cu soția.

În această seară, poate și pentru că era ziua ei de naștere, Verona simțea tot mai mult dorul de casă. Încercă să-și amintească alte aniversări și felul în care le petrecuse, dar apoi renunță. Reușise să se pregătească pentru petrecere îmbrăcată în rochia albă lungă, care-i plăcea mult lui Forbes. Își pusese chiar și o floare în păr. Era pregătită pentru petrecere, deși se simțea foarte slăbită și transpirația îi curgea pe frunte. Indiferent cât de des își ștergea fruntea, aceasta era mereu umedă.

Verona era foarte slabă. Alte soții începuseră să se îngrașe după venirea în acest loc, pe când ea...

Aveau și terenuri de sport, bazine de înot, dar ei îi lipseau copacii din Anglia cu coroanele lor bogate, se simțea deprimată de întinderile nesfârșite de nisip.

Se putea bucura ca artistă doar de apusuri, când lacul din preajmă strălucea ciudat, părea chiar violet în lumina de apus.

Iar noaptea, când era lună plină, peisajul căpăta o tentă anume. Nopțile Egiptului aveau o frumusețe aparte greu de redat în cuvinte. Toate acestea erau frumoase când se afla în compania altor persoane dar când rămânea singură era foarte nefericită, iar Egiptul era pentru ea cea mai neprietenoasă țară.

Nici măcar nu-și scosese pensulele și vopselele din bagaje.

Iar în această seară, gândurile îi zburau tot mai des spre Stephen. Cât trecuse din ziua vernisajului când se văzuseră ultima oară? Doi ani sau două sute? Nu mai aflase nimic despre

el din acea zi. Evelyn Turner îi mai scria câte ceva. Îi spunea că Stephen întreabă adesea de ea, vrând să știe unde se mai află.

El devenise un artist cunoscut, locuia acum într-un apartament superb, unde-și avea și atelierul, pe strada Tite, avea menajeră, dădea uneori petreceri, dar în general era același bărbat. Uneori lucra în atelier în aceeași pereche veche de pantaloni de catifea reiată de pe vremea Veronei.

În afară de scrisorile Evelynei, Verona mai aflase despre el din ziare, unde întrunea aprecierile unanime ale criticilor. Stephen Best era un nume consacrat.

O dată, pe ultima pagină a unui ziar pe care-l citea Forbes Verona găsi fotografia unui tablou expus de Stephen la Academie. Forbes nu-l observase sau poate o făcuse dar nu comentase.

Dar Verona tăie fotografia și continuă s-o privească zile la rând. I se părea ciudat că de mult fusese alături de acest bărbat ajuns celebru acum. Cu toate acestea, nu era surprinsă.

Ea știa mai bine ca oricine că Stephen era un mare artist. Numai că nici unul nu crezuse că succesul lui va apărea atât de curând.

Exista vreo femeie în viața lui? Asta era întrebarea dureroasă pe care și-o punea deseori. Dar Evelyn n-o informa niciodată în acest sens, iar ea nu putea să întrebe.

Iar în această seară își aminti de el în mod special, pentru că petrecuse și cu el o aniversare specială. Dar acea Verona care împlinise douăzeci de ani pe atunci, care mâncase crenvurști și băuse bere cu toți prietenii în atelierul lui Stephen, era moartă.

Devenise o nevastă tipică de militar. Așa voise Forbes, iar ea îl însoțise în străinătate cu un singur gând în minte: să uite trecutul, să fie o soție bună și credincioasă pentru Forbes.

Își luă și o slujbă. Se alătură trupelor SAFA și-și petrecu diminețile sub comanda unei soții de colonel, Katherine Bourne. Era o doamnă cu părul grizonant devotată soțului și armatei, dar care-i înțelegea pe cei care nu aveau chemare în acest sens.

Forbes fu foarte încântat să observe că soția sa era agreată de nevasta unui superior. Și chiar remarcă acest lucru, ca un merit al ei.

Curând, Verona începu să se gândească la ideea de a avea un copil. Dar Forbes era reticent și nu voia să mai adauge și această sarcină pe umerii ei pe lângă cea de a sta cu el în Egipt. Degeaba argumentase ea că zeci de soții născuseră copii chiar și în aceste condiții, el nu era de convins. Erau prea tineri, spunea el, și puteau aștepta până se întorceau în Anglia.

Dar ea continua să se gândească la copil ca la singura soluție pentru problemele ei. Ceva care să-i umple golul din suflet.

În această seară se simțea foarte nesigură, neîmplinită și nu era nicidecum în formă pentru petrecere. Dar trebuia să se adapteze situației pentru că Forbes insistase să-i organizeze această petrecere. El o dusese cu o zi înainte la Port Said unde îi cumpărase o sticlă mare de Channel și niște cercei de aur foarte frumoși, pe care-i purta în această seară.

Auzi vocea soțului ei ca și alte voci, iar el se scuză cuiva că intrase primul. Verona încercă să aibă un aer normal.

– Am sosit, draga mea, putem începe cheful.

Forbes își șterse fața și gâtul cu un șervețel. Se cam îngrășase după doi ani de căsătorie și de Egipt, dar nu-i stătea rău.

Mai veniseră trei persoane cu el. Pe două, Verona le cunoștea; Bunny Kintell, un bărbat înalt bronzat căruia părul începuse să i se rărească pe la tâmple, cel mai bun prieten al lui Forbes. Doamna Kintell se numea Brownie. Era o femeie mică de statură, cu ochii foarte mari deși nu avea alte trăsături deosebite. Era însă plină de viață, tunsă paj, cu o voce de copil, care nu se potrivea vârstei ei; era cu zece ani mai mare ca Verona.

Mai era un bărbat pe care nu-l cunoștea; un bărbat îmbrăcat în uniformă kaki, un colonel medic, după cum i-l prezentă Brownie.

– Sper că nu te deranjează că mai avem un invitat, draga mea, zise Forbes. Stephen, mai precis colonelul Caulder tocmai a fost repartizat la unitatea noastră venind de la Londra. Este un medic minunat. Ea este soția mea, Verona, sărbătorim ziua ei de naștere.

Colonelul îi întinse mâna.

Pe moment Verona simți că va leșina, auzind numele colonelului. Stephen! De fapt, fu mai afectată de asemănarea dintre el și Stephen.... al ei. Colonelul era însă mai în vârstă, se apropia de cincizeci de ani. Oricum, asemănarea dintre Stephen și acest colonel era uluitoare.

Era ultimul lucru care-i trebuia acum Veronei pentru a-i zdruncina și puțina încredere de sine. Făcu un efort să-și revină, pentru că nu trebuia să se facă de râs în fața acestor oameni. Deodată îl auzi spunându-i:

– Stați puțin jos, doamnă Jefferton, nu-mi place cum arătați.

Verona simți că totul începe să se învârtă cu ea. Se trezi așezată, iar apoi simți brațul lui Forbes în jurul umerilor ei. Auzi vocile celor din jur:

– Dragă, ce s-a întâmplat cu tine?

– Repede, aduceți niște brandy!

– Este din cauza căldurii, nu se simte nici măcar briza...

Când își reveni simți gustul de alcool, îl văzu pe Forbes îngenuncheat în fața ei, iar Brownie îi freca tâmplele cu apă de colonie. Își pierduse cunoștința, iar acum își revenea încetul cu încetul. Stephen Caulder îi lua pulsul.

– Te simți bine acum?

Colonelul îi zâmbea peste ramele ochelarilor. Încet, culoarea îi reveni în obraji și inima reîncepu să-i bată normal. Nu se putea uita la străinul pe care-l adusese familia Kintell. O, Dumnezeule, de ce trebuia s-o privească peste ramele ochelarilor, așa cum obișnuia și Stephen?

Numele și asemănarea erau o adevărată problemă pentru ea. Încercă să se ridice.

– Îmi pare rău, Forbes, cred c-a fost din cauza căldurii. Am mai simțit că leșin când m-am îmbrăcat. Acum mă simt bine, vă rog să beți, să vă simțiți bine, apoi să mergem la club.

– Ce bine am făcut că l-am adus pe doctor! exclamă Brownie, a fost la momentul oportun.

Toți începură să râdă. Ea se duse în dormitor pentru a-și pudra nasul. Ce-o fi crezut doctorul despre ea?

Stephen Caulder se simțea atras într-un mod ciudat de tânăra soție a lui Forbes. Oare de ce leșinase? El avea reputația

unui foarte bun ginecolog, dar și psiholog. Ceva anume îl făcea să creadă că leșinul fusese cauzat de ceva din trecutul tinerei doamne Jefferton. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată.

Colonelului îi plăceau femeile, deși nu fusese niciodată căsătorit. Singura dragoste din viața lui fusese o femeie pe care o cunoscuse în India, pe nume Laura. Această Laura era căsătorită cu o brută. Integritatea profesională îl oprea pe Stephen să-i declare dragostea pentru că el o tratase.

Suferiseră amândoi teribil din cauza despărțirii, iar la câteva luni după ce el plecase din India, ea murise într-o epidemie. Dar nu murise înainte de a-i transmite printr-o asistentă că-l iubise mult.

Trecu multă vreme până ce o altă femeie să-i capteze atenția, ca această tânără soție a lui Forbes Jefferton.

Mai târziu, în acea seară, Caulder avu ocazia să stea singur de vorbă cu Verona. Cinaseră la clubul ofițerilor din Fayid, aflat pe malul lacului, într-un cadru minunat, unde dansaseră pe terasă sub lumina lunii, vegheați de stele. Forbes comandase un meniu special și șampanie.

La început, când dansase cu Verona, aceasta încercase să pară veselă; dar era dureros de slabă, iar veselia ei se vedea că este forțată. Băuse cam multă șampanie.

– Ce-ai zice să abandonăm dansul și să ne plimbăm pe malul lacului ca să ne mai răcorim un pic? propuse el.

– Da, ar fi mult mai bine, zise Verona.

Acolo, departe de zgomot și aglomerație, Verona realiză că era foarte obosită și că avusese nevoie de acest moment de respiro.

Stephen își aprinse un trabuc. Verona simți mirosul și-l aprecie:

– Miroase foarte bine. Îmi amintește de tata înainte de război. Un trabuc era bucuria lui după fiecare cină, dar acum nu-și mai poate permite acest lucru. Aș vrea să-i pot trimite trabucuri de aici, mi se pare o crimă ca noi să avem totul aici, iar ei acasă să aibă totul raționalizat.

– Nu-ți prea place aici, observă Stephen.

– Urăsc acest loc, recunoscu Verona.

Femeia cu care vorbea colonelul Caulder era foarte tânără, frumoasă, dar și foarte tristă.

– Aș vrea să-mi spui Stephen, să lăsăm formalismul deoparte. Sau nu-ți place numele meu?

Ea roși.

– Cum poți pătrunde atât de repede în inima și mintea unei femei, doctore?

– Am studiat psihologia, draga mea, bolile femeilor, atât fizice cât și psihice. Am observat că atunci când m-a prezentat Brownie aproape ai leșinat. Ai vrea să-mi vorbești despre tine?

– O, câtă perspicacitate!Te rog, nu mă face să vorbesc, nu trebuie, trebuie să fiu veselă pentru că este petrecerea mea.

Lui i se păru ceva atât de patetic.

– Ți-am studiat mâinile toată seara, sunt visul oricărui sculptor, draga mea. Ești o tânără foarte frumoasă, dar locul tău nu este aici, nu ești genul de femeie care să fie fericită ca soție de militar.

– Semeni foarte mult cu un bărbat care se numea tot Stephen, se confesă ea, de asta am leșinat când te-am văzut. Nu-ți pot spune Stephen tocmai de aceea.

– Te rog să nu plângi de ziua ta Verona, nu vreau să fiu eu motivul. Cred că soțul tău m-ar împușca pentru asta!

Ea începu să râdă.

-Mă bucur că m-ai adus aici să stăm de vorbă, eram la capătul puterilor. Acest Bunny Kintell este un idiot care face glume proaste și mă obosește. Colin Chard este bun prieten cu Forbes, dar nu știe să poarte o conversație nici să danseze.

– Nici eu, se confesă Stephen.

– N-am observat.

– Probabil că ai băut cam mult, draga mea. Mie nu-mi place să dansez așa că mă mulțumesc să joc bridge la petreceri. Dar spune-mi de ce nu te bucuri de această petrecere? Pentru că-ți amintesc de celălalt Stephen?

– Poate că da, zise Verona lăsând ochii în jos.

– De ce nu-mi vorbești mai mult despre tine, Verona? Tot ce-mi vei spune rămâne secretul nostru. Uite, consideră-te pacienta mea în seara asta. Să zicem că ești bolnavă și cred că și ești; nu vreau să spun că sunt probleme cu corpul tău deși ar trebui să te îngrași puțin, dar mintea și inima îți sunt bolnave. Asta pentru că ai închis emoțiile, ideile și trăirile în subconștient. La vârsta ta! Dumnezeule, ești o copilă! Scoate toate aceste gânduri și emoții la suprafață, asta îți va face bine. Ai încredere în mine?

– Da, simt că ți-aș putea spune totul. Sunt conștientă că mintea îmi este bolnavă, nu numai inima. Uneori starea asta de

rău este mai puternică decât mine. Am încercat atât de mult, mai precis, am luptat din greu acești doi ani, de când sunt cu Forbes...

– De ce ai luptat, Verona? De ce ești nefericită?

– Forbes este foarte bun cu mine. Țin mult la el, îl respect. Dar tot mai cred c-am greșit măritându-mă cu el.

– Și de ce ai făcut-o?

De ce se măritase cu Forbes? Verona închise ochii și clătină din cap. De câte ori nu-și pusese această întrebare!

Începu să-i vorbească despre dragostea ei pentru Stephen Best, tot ce împărtășiseră în numele artei la început, mai apoi în al dragostei. Cum prietenia lor devenise pasiune, dar Stephen pusese pictura înaintea ei. Obosind să tot aștepte, își orientase gândurile spre Forbes Jefferton care-i oferea totul.

– Am avut îndoieli chiar în seara dinaintea nunții, dar el m-a asigurat că totul va fi bine, am simțit că-l voi distruge dacă-l voi părăsi. De ce să sfârșească toată lumea cu inima frântă?

– Păcat că pictorul tău nu te-a apreciat așa cum trebuia. Cunosc acest gen de bărbat cu geniu. Este un pericol pentru orice femeie să se îndrăgostească de un astfel de bărbat. Numele lui Gauguin îmi vine chiar acum în minte. Acest Stephen te-a rănit mult.

– Dar și el a simțit la fel!

– Nu mă îndoiesc, dar putea să se însoare cu tine!

– L-aș fi așteptat oricât. Știu asta acum.

– Poate ai fi avut ani mulți de așteptat. Stephen a avut noroc, după cum spui. Eu nu te învinuiesc că te-ai măritat cu Forbes, pentru că-ți doreai un cămin și o familie. Nu trebuie să-ți faci

prea multe probleme din cauza lui Forbes, nici să trăiești cu gândul că n-ai procedat corect cu el. Forbes este un bărbat matur, care știe să-și poarte singur de grijă.

– Dacă n-ar fi fost atât de bun cu mine, aș fi avut o scuză să mă întorc la Stephen. Oricum, mi-aș dori foarte mult să mă pot duce acasă, să-l văd pe Stephen...

Stephen Caulder o privi lung.

– Cred că ai fi foarte nefericită dacă ai face asta. Desigur, pictorul tău te-ar sfătui să divorțezi, să te măriți cu el, dar sunt sigur că vei fi foarte afectată și Forbes ar fi un nefericit. N-ai vrea asta, nu?

– Ai dreptate, zise ea, n-ar fi drept să fac asta, voi continua să încerc să-l fac fericit pe Forbes.

Verona părea un copil atât de nefericit, încât colonelul Caulder simți nevoia s-o prindă în brațe, atât de mult semăna Verona în aceste clipe cu fosta lui iubită, Laura!

– Draga mea, vreau să-ți dau un sfat care să te ajute puțin în viitor. Nu te mai gândi atât la pictorul tău imaginându-ți că ți-ar fi oferit o viață mai bună decât cea cu Forbes. Este o greșeală să-ți imaginezi că poți scăpa de o eroare comițând alta. Ai fi de o mie de ori mai nefericită dacă te-ai întoarce la pictorul tău lăsându-l pe Forbes. Forbes este un bărbat de treabă, te divinizează, te răsfață, nu cred că ai putea suporta cu ușurință acum nepăsarea acelui Stephen! Uite ce vom face; vom mai vorbi din când în când despre asta. Între timp apucă-te de pictură, comportă-te ca o femeie normală. Lucrurile se agravează dacă nu au aer și lumină. Scoate totul la suprafață

până când vei vedea că vei putea vorbi deschis și fără emoții despre pictorul tău. Nu mai tânji după trecut, înfruntă greutățile prezentului decât să le eviți.

– Nu-mi pot permite să fiu foarte deschisă cu Forbes, n-aș putea să-i spun ce ți-am spus ție în seara asta, nu-i pot declara că uneori mă simt foarte nefericită.

– Când simți nevoia să discutăm caută-mă, voi fi mereu la dispoziția ta, mica mea prietenă.

– Îți mulțumesc din inimă, colonele Caulder! Ești un om minunat!

– Draga mea copilă, nu te entuziasma prea mult în ceea ce mă privește, și eu sunt tot un fel de Forbes, numai că am niște ani în plus. Îmi place meseria mea, golful, trabucul... sunt materialist, dar meseria m-a ajutat să aflu multe despre sufletele oamenilor. Și eu am avut un frate care obișnuia să picteze, mai am și acum două din tablourile lui pe care le port peste tot cu mine. O să ți le arăt, să le privești cu un ochi critic.

– Abia aștept! exclamă Verona.

– Te-aș ruga să nu-mi mai spui Stephen, ci Doc. Așa mi se spunea în India.

– Mulțumesc, Doc, așa voi face și-ți voi fi mereu recunoscătoare.

Colonelul o ajută să se ridice.

– Chiar dacă sunt foarte bătrân față de soțul tău, cred că dacă nu te duc acum înapoi la petrecere acesta va apărea cu pistolul și va ieși vreun scandal, tânără doamnă. Uite, nici n-am venit bine la Al Fayid și am și ruinat reputația unei tinere femei!

Verona începu să râdă, iar Doc o prinse de braț spunându-i:

– Aș vrea acum să te văd dansând cu soțul tău, care este un bărbat atât de chipeș, și dă uitării regretele. Consideră-mă confesorul tău de acum.

– Te consider prietenul meu, zise Verona simplu, apoi adăugă: o, uneori semeni atât de mult cu Stephen! Este chiar absurd!

– Așa ești și tu, o mică absurdă, atât de frumoasă încât poate fura mințile oricui. De fapt, ești un pericol și te voi duce imediat la soțul tău.

Colonelul o conduse înapoi la petrecere și Verona simți că dintr-o dată parcă toate necazurile și grijile i se șterseră din minte și simți că poate să râdă din nou. Amintirea lui Stephen dăinuia desigur, dar parcă n-o mai afecta atât.

Se duse direct la Forbes.

– Vreau să dansezi cu mine! îi spuse ea râzând.

– Unde ai fost, draga mea? Te-am văzut plecând cu colonelul.

– Am stat de vorbă o vreme, lângă lac.

Forbes era fericit s-o vadă mai bine dispusă. În timp ce dansară, Verona îi spuse:

– Dragul meu, mulțumesc pentru această petrecere minunată!

Forbes fu surprins de vorbele ei și privind-o, realiză că niciodată nu fusese atât de frumoasă. O strânse fericit la piept.

– Mă bucur că ți-a plăcut, iubita mea. A fost o petrecere minunată, într-adevăr. Caulder este un om minunat, nu?

– Da, zise Verona.

Când petrecerea se termină și se întoarseră în apartamentul lor, Verona era încă sub impresia acelei conversații cu Doc, oarecum fericită de soluția sugerată de el. Forbes era plin de afecțiune ca de obicei, și în acest cadru, o idee nouă, salvatoare se contură în mintea ei. Era în pat deja, iar Forbes, ca de obicei, își fuma ultima țigară discutând cu ea.

Era ora două noaptea, el pornise ventilatorul din tavan căci temperatura devenise suportabilă.

Verona purta doar o cămașă de noapte foarte subțire, de șifon, iar părul ei, minunatul ei păr castaniu, era risipit pe pernă. Forbes observă o lumină ciudată în ochii ei, dar nu putu să remarce decât că avea o nevastă foarte frumoasă.

Verona îl prinse după gât cu brațele.

– Forbes iubitule, cred că am așteptat prea mult. Vreau un copil. Nu crezi c-ar fi minunat? Oricum, anul viitor plecăm acasă. Eu aș putea pleca mai devreme să nasc în Anglia și gândește-te că la întoarcere te-ar aștepta o mică făptură, copilul nostru. O, Forbes, n-ar fi grozav?

El fu puțin surprins, dar atât.

Verona era deosebit de tandră, plină de dorință, nu mai era loc pentru Stephen în gândurile ei în acel moment. Ascultase sfaturile lui Doc și încerca să-l facă fericit pe Forbes, considerând că un copil ar fi o legătură puternică între ei, care ar alunga pentru totdeauna din mintea ei amintirea lui Stephen Best.

Capitolul 7

În ajunul Crăciunului, în acel an, maiorului Jefferton și soției acestuia li se arătă foarte multă atenție. Mai ales lui, care se văzu în situația de a petrece Crăciunul singur. Verona fusese dusă cu o ambulanță la spitalul din Al Fayid în acea dimineață; era foarte bolnavă. Cu două luni în urmă, mai fusese în acel spital unde fusese operată de urgență și-și pierduse orice speranță de a mai deveni vreodată mamă. Fusese chiar foarte aproape de a-și pierde viața.

Forbes se purtase extraordinar. Încercase să arate că nu-i păsa că pierduse copilul și că nu va mai putea avea altul o vreme, dar ea simțea că este afectat. Ajunsese să fie și el entuziasmat de ideea că ar fi putut avea un copil și chiar începuseră să pregătească lucrușoarele acestuia.

Verona ieșise din spital într-o stare foarte proastă.

Forbes primise o permisie pentru a-și duce soția undeva, într-o zonă cu multă verdeață, pentru a o ajuta să-și revină. Plecaseră la Luxor, de unde cu toată frumusețea acelor locuri, Verona se întoarse și mai deprimată.

Nici măcar sfaturile lui Doc n-o mai ajutau acum și nici nu se mai putea resemna, așa cum făcuse înainte. Doc îi spusese lui Forbes să nu-și facă probleme, că era normal să se întâmple astfel după pierderea copilului.

În felul său simplu de a fi, Forbes spera că festivitățile de Crăciun o vor ajuta să-și revină. Primiseră foarte multe invitații la petreceri la Ismailia și Moascar. Și acum...

Urmă cel de al treilea atac de dezinterie și cel mai greu pentru ea.

Forbes nu merse la nici o petrecere de Crăciun. Soția sa era pe lista bonavilor în stare critică. Cu toate tratamentele aplicate, medicii se temeau că Verona nu va supraviețui. Forbes se temea c-o va pierde. Telegrafie părinților ei și primi răspunsul mamei Veronei care îl anunța că venea să-și îngrijească fiica.

În acele zile grele, Doc Caulder fu sprijinul lui Forbes și-l vizită foarte des, lucru pe care-l făcea doar când pleca de la căpătâiul Veronei. În ziua de Crăciun, când avea febră foarte mare și delira, Verona îl chemă pe Stephen.

Forbes se afla și el în salon. Își aminti ce-i spusese Verona înainte de căsătorie despre relația ei cu acel pictor și rămase uluit că nu și-l scosese din minte nici după trei ani.

Nu mai scoase o vorbă și rămase lângă patul ei, cu umerii căzuți, urmărind chipul acela de nerecunoscut pe care se instalase masca morții. Buzele ei nu mai aveau culoare, ochii duși în fundul capului din cauza febrei, iar ea șoptea neîncetat:

– Stephen...

Privirile lui Forbes și ale lui Doc se întâlniră. Doc nu suportă durerea pe care o citi atunci în ochii soțului Veronei. I se păru că este bine să ia asupra lui totul, să încerce să-l cruțe pe bietul

om. Era mai bine ca Verona să moară fără ca acesta să fie convins că în tot timpul cât fusese căsătorită cu el tânjise după celălalt.

– Sunt aici Verona, draga mea, murmură Doc, luând palma Veronei în mâinile sale. Nu-ți face probleme, te vei însănătoși.

Apoi îi zâmbi lui Forbes:

– Dragul meu, să nu te mire că mă strigă pe mine și nu pe tine, dar are impresia că eu i-am salvat viața.

Forbes îl privi uluit.

– Pe tine te strigă?

– Da, doar mă numesc Stephen!

Forbes roși. Apoi răsuflă ușurat, deși nu complet eliberat de emoții și îndoieli.

Doc Caulder trase aer în piept, disperat de situația la care asista. Verona era totul pentru Forbes, dar îl chema neîncetat pe celălalt.

Curând, Forbes părăsi spitalul, iar Caulder plecă și el lăsând-o pe Verona în grija asistentei. Nu se vedea nici o schimbare. Verona era foarte bolnavă și deși foarte tânără, nu mai avea putere să lupte, sau poate nici nu mai voia. Biata Verona, se gândi Caulder. Dacă ar fi putut da naștere unui copil, poate viața ei s-ar fi schimbat în bine, ca toate femeile de pe aici. Iar chiar dacă și-ar reveni, ar fi aproape o invalidă câteva luni, dacă nu pentru totdeauna. Era teribil de slabă, aproape străvezie. Dacă va supraviețui, se gândi Caulder, Forbes va trebui s-o trimită acasă, în țară; el știa cât ura Verona Al Fayidul. Întotdeauna va asocia această localitate cu imposibilitatea de a da naștere copilului dorit, sau cu acele atacuri puternice de dezinterie.

Forbes era un soț bun, dar n-o putea înțelege; era tentat să ia totul așa cum i se spunea și nu punea la îndoială dragostea Veronei. Nici nu comentase prea mult auzind-o pe soția sa care-și chema fostul iubit pe nume.

Numai Caulder știa ce se întâmpla cu Verona, ce gândea ea, cât suferea, cât era de deprimată.

Într-o zi, Verona primi o scrisoare care o făcu să sufere și mai mult. Era de la fosta prietenă, Margaret Shaw, care o informa că se logodise cu un student la medicină. Aceasta voise ca Verona să afle că era în sfârșit foarte fericită. Îi mai scria că deși nu-l mai văzuse de câteva săptămâni pe Stephen Best, acesta avea un succes teribil, iar numele lui era mereu legat de cel al frumoaselor vremii ale căror portrete le picta.

Din nefericire, scrisoarea acestei Margaret își atinse scopul. Venise la câteva zile după ce Verona părăsise spitalul, iar veștile despre Stephen erau exact ceea ce nu trebuia să afle. Îi spuse lui Stephen Caulder despre această scrisoare.

– M-a afectat teribil... este normal ca femeile să fie atrase de Stephen; este un bărbat foarte interesant și de succes...

– La naiba cu acest Stephen! exclamă Doc.

Cum avea să se termine această dragoste, pentru biata Verona? Probabil prin moartea ei; Verona arăta teribil de rău...

Colonelul Caulder o îndrăgise mult pe Verona și nu și-o putea scoate din minte. Oare și această tânără nefericită era destinată a se alătura iubitei lui Laura în lumea umbrelor?

Forbes bău cam mult de Crăciun și se îmbătă, lucru care nu i se mai întâmplase, dar prietenii îl înțeleseseră. Bobby și

Brownie Kintell îi luaseră apărarea și-l scuzaseră în fața tuturor. Veștile proaste despre starea Veronei impresionaseră pe toată lumea, de fapt.

În prima zi de Crăciun, Forbes stătea la patul Veronei, care era doar pe jumătate conștientă și-l privea cu ochii ei mari. În cele din urmă, el nu mai rezistă s-o vadă suferind și plecă. Stephen Caulder rămase.

Nu mai fusese atât de tulburat de la moartea acelei femei, Laura, care-i fusese foarte dragă.

Tenul Veronei căpătase o culoare pământie, ochii îi erau duși în fundul capului, pulsul abia i se mai simțea.

Deodată, deschise ochii, iar Caulder se aplecă spre ea să audă dacă spunea ceva.

– Stephen.... murmură ea.

Caulder răsuflă ușurat că Forbes plecase, o ridică în brațe, așa cum făcuse cu ani în urmă cu singura femeie pe care o iubise.

– Da, draga mea, sunt aici. Mă auzi, Verona? Sunt eu, Stephen...

Ea îl privi fără a-l recunoaște și reuși să articuleze câteva vorbe:

– Stephen... vreau să...

– Sunt aici, iubito. Încearcă să te liniștești.

– O, Stephen, mi-am dorit atât de mult să te mai văd o dată....

Caulder nu mai știu ce să-i răspundă. Se rugă ca nimeni să nu intre în acea încăpere să n-o audă adresându-i-se. Dar vorbele lui avură un efect nesperat asupra Veronei. Observă că i se colorară obrajii, ba chiar încercă să-i zâmbească.

– O, iubitul meu, Stephen... stai aici cu mine...

– Voi sta, promise el. Acum, încearcă să dormi, Verona, iar eu te voi veghea.

Verona mai reuși doar să închidă ochii ,dar el observă că pulsul îi era mai puternic. Biata copilă, se gândi el, fericit că pe moment izbutise s-o facă să doarmă fericită, crezând că Stephen era cel care-i vorbise.

Se deschise ușa și intră asistenta de noapte, care-i verifică Veronei pulsul. Deodată, îl privi mirată dar și fericită pe colonelul Caulder, spunându-i:

– Se simte mai bine, domnule colonel... este un miracol...

Forbes, care reveni la scurt timp, începu să spere că soția lui va trăi.

Curând, toată tabăra află că micuța doamnă Jefferton va trăi. Katherine Bourner, o femeie cu credință în Dumnezeu se rugase tot timpul pentru viața Veronei și iată că acesta îi ascultase ruga, iar Verona ieșise din starea critică.

Doar colonelul Caulder știa adevărul și se felicita că reușise să găsească soluția salvatoare pentru sufletul Veronei care se aflase la granița dintre viață și moarte.

După alte zece zile, Verona putea mânca normal. Arăta încă foarte rău, ca o nălucă, dar putea vorbi normal.

– Mi-ai salvat viața, Doc, nu? Știu ce ai făcut...

El îi zâmbi.

– Nu contează cine te-a salvat, tânără doamnă. Important este să te însănătoșești.

– Dar aș vrea să știu... insistă Verona.

– Ce să știi, micuță doamnă?

– Ce ai făcut, ce mi-ai spus încât m-ai ajutat să nu mor?

Doc își scoase ochelarii datorită cărora ea îl asemăna mereu cu Stephen al ei. Îl urmări cum le șterge lentilele apoi și-i așază din nou pe nas. Verona observă că în timpul în care fusese între viață și moarte Doc îmbătrânise mult, avea foarte multe fire albe în păr. Îi era atât de devotată, de recunoscătoare pentru căldura și înțelegerea lui!

Viața fusese foarte grea pentru Verona, după ce pierduse sarcina. Realizase că nu poate face nimic bun în lumea aceasta în care trăia cu Forbes; nu era locul ei aici. Dar dragul ei Forbes fusese atât de atent cu ea, de înțelegător! Cu toate acestea, doar Doc o cunoștea cu adevărat. Întinse din nou mâna spre el.

– Am crezut c-a venit Stephen aici și că-mi vorbește, știi Doc? Cred că asta m-a salvat. Dar acum știu că n-a fost el ci tu, Doc.

Doc păru dintr-o dată încurcat și începu să tușească stânjenit.

– A, da, cred că m-ai confundat cu el, draga mea.

– Mulțumesc, Doc, întotdeauna ai fost un om minunat cu mine, îți mulțumesc pentru tot.

– N-am făcut mare lucru, draga mea.

– Am crezut că a venit Stephen, oftă ea. În brațele tale, Doc, am adormit, câtă răbdare ai avut cu mine!

– Și Forbes săracul a stat tot timpul aici! Te iubește foarte mult. Te-a și auzit chemându-l pe acel Stephen.

– O, Dumnezeule! rosti Verona.

– A fost o situație foarte jenantă, dar i-am spus că pe mine mă chemi de fapt, pentru că ai impresia că-ți pot salva viața. A luat explicația mea drept bună.

– Trebuie să fi fost un moment extrem de jenant pentru tine, Doc! Trebuie să-ți mulțumesc pentru atâtea!

– Nu trebuie să-mi mulțumești, aș vrea doar să știu că sunteți fericiți.

Verona îl privi cu ochii ei mari și triști.

– Chiar nu-ți poți găsi liniștea alături de Forbes, draga mea? Este un om atât de bun..

– O, Doc! îl întrerupse ea. Știu toate astea! Se poartă foarte frumos cu mine și am sperat că dacă-i voi face un copil lucrurile se vor aranja. Dar știi cum s-a terminat totul... nu cred că voi mai avea vreodată copii...

– Vei avea, Verona, numai că trebuie să-ți dorești să-i ai. Te vei însănătoși și lucrurile se vor schimba în bine. Nu văd de ce n-ai mai încerca să ai un copil.

Ea scutură din cap.

– Nu cred că voi putea.

– Nu în starea în care ești, dar sunt sigur că vei reuși.

– Nu mă refer la starea mea de acum, ci la faptul că nu mai pot trăi cu Forbes. Nu pot. Îl iubesc ca pe un frate mai mare, mă îngrozește ideea de a-i fi în continuare soție. O, Doc ce mă voi face?

Stephen Caulder era și el încurcat; nu știa răspunsul la această întrebare. Era ciudat că aceasta tânără din fața lui se măritase cu un bărbat care o acceptase necondiționat, iar timpul nu crease nici un fel de legătură între ei.

Verona nu mai aflase nimic de Stephen Best de vreo trei ani, dar îl iubea mai mult ca oricând.

Doc își stinse țigara și o privi cu milă.

– Chiar că nu știu ce ar trebui să spun, draga mea. Totul este foarte trist, nu văd nici un viitor relației voastre. Dar dacă

tot nu vei putea fi niciodată cu bărbatul iubit, de ce nu încerci să te împaci cu ideea că vei fi mereu soția lui Forbes?

Ochii ei erau din nou plini de lacrimi.

– Știi că am încercat asta de multe ori.

– Știu, draga mea. Mă gândesc că acum trebuie să faci totul pentru a te însănătoși, să trăiești clipa, cum se spune, nu te mai chinui cu amintirile.

Seara, Forbes veni după serviciu să se asigure că soția lui se simțea mai bine. Era într-o dispoziție foarte bună și-i spuse că avusese o discuție cu generalul său, care-i promisese că peste câteva luni va fi avansat la gradul de locotenent colonel.

Verona privi lung figura lui plină de bucurie, știind ce mult înseamnă cariera pentru el.

– Draga mea, imaginează-ți că vom putea pleca la Londra, o vreme! Apoi, după cum mi s-a spus, voi primi o misiune în Germania, se pare.

Verona îl privi cu calm, îl felicită pentru avansare, realizând ce mult conta pentru el. Apoi privi în jur; salonul în care se afla era plin de flori aduse de soțul ei, de prietenii lor, care fuseseră foarte buni cu ea. Ascultându-și soțul vorbind, Verona observă că vremea de afară era ceva mai bună în această perioadă a anului, numai ea era complet detașată de totul, de parcă în timpul acestei boli ceva murise în sufletul ei și numai corpul i se mai afla aici. Se privi în oglinda de lângă pat și observă că boala o îmbătrânise mult. Până și părul ei atât de frumos își pierduse strălucirea.

Chiar și Forbes observă la un moment dat că soția lui nu mai arăta ca altădată. Era apatică și indiferentă, la orice i s-ar fi spus.

– Draga mea, te simți mai bine? o întrebă el la un moment dat.

– Ceva mai bine, răspunse ea.

– Am înțeles că mai ai de stat aici o săptămână, apoi te întorci acasă. Cred că te-ai săturat de spital!

Ea încuviință, gândindu-se că acasă, cum spunea el, se va simți și mai rău, încercând să învețe să trăiască alături de el, făcând eforturi să-l facă fericit. De ce oare nu m-a lăsat Doc să mor? se întrebă ea. Nu pot face pe nimeni fericit...sunt lipsită de speranță!

– Cred că abia aștepți să vii acasă, să fim din nou împreună, iubito, nu-i așa? continuă Forbes.

Ea îl înfruntă.

– Nu-mi mai doresc decât să mă întorc în Anglia. Nu cred că mai pot sta aici câteva luni, Egiptul ăsta m-a doborât. Am atâtea amintiri în apartamentul nostru ... dureroase... de pildă, croșetatul lucrușoarelor pentru copil...

– Draga mea, înțeleg ce simți. Dar Doc spune că va veni și ziua în care vom avea alt copil.

– Nu, nu vom putea, Forbes, și nici nu mai vreau să încerc.

El rămase perplex, dar încercă să-i zâmbească, trebuia s-o facă să se simtă bine.

– Lasă-mă să mă duc în Anglia, Forbes, imediat ce voi putea călători, vreau să fiu puțin cu mama, vreau să plec direct de aici din spital...

El se simți foarte dezamăgit. Fusese foarte singur fără ea, pentru că soția lui fusese cam tot anul în spital. Abia așteptase s-o ducă acasă, să ducă o viață normală. Desigur, dacă ea voia să se ducă direct în Anglia...

– Dacă așa vrei, draga mea.. voi face totul să te trimit cu un vas cu condiții mai bune. Apoi poate vom fi împreună în Germania.

Verona răsuflă ușurată că obținuse consimțământul lui. Deocamdată nu se gândea la Stephen Best. Voia să fie înapoi la Londra, la familia ei, să mai vadă o dată cerul londonez mereu înnorat să vadă grădina tatei cu margaretele pe care acesta le iubea, toate astea însemnau pentru ea acasă. Voia să fie singură.

– Știi c-am primit o scrisoare de la mama azi dimineață? Este singură. Abia te așteaptă să te duci să vă țineți de urât una alteia!

Verona închise ochii. Nu putea sta cu doamna Jefferton în starea în care se afla. Aceasta era singură pentru că sora lui Forbes se recăsătorise cu un văduv, care avea o fiică din prima căsătorie. Phil se afla acum cu soțul ei la Colombo și părea foarte fericită.

Doamna Jefferton rămânea o problemă pentru că nu mai era activă ca altădată din cauza astmului și se simțea foarte singură fără fiica ei.

Verona era conștientă că era sarcina ei să se ducă să stea cu soacra când va ajunge în Anglia. Dar oare va scăpa vreodată de aceste sarcini?

Capitolul 8

Stephen Best simțea că nu va putea picta în această după-amiază de februarie. Lumina nu era prea bună, Londra era acoperită de o perdea de ceață, cum nu mai fusese de mult. Își curăță pensulele și le aruncă pe podea. Apoi își șterse mâinile și se întoarse spre femeia care se afla cu el în atelier.

– Gata, zise el, nu mai lucrez pe lumina asta.

Ea se ridică de pe scaun, se întinse ca o pisică leneșă și-i zâmbi.

– Foarte bine! Să mai punem niște lemne pe foc și să nu ne mai pese de nimic altceva decât de noi.

Stephen nu-i răspunse. Își scoase ochelarii și privi pânza fără ei, luând un aer disprețuitor.

Femeia veni lângă el, aplecându-se peste umărul lui.

– Astăzi nu ești în toane bune, iubitule! Ce se întâmplă cu tine?

Stephen se dădu într-o parte, iritat parcă de apropierea ei.

– Nu-mi place să lucrez prost. Primul tablou pe care ți l-am pictat a fost mult mai bun, avea personalitate, dar ție nu ți-a plăcut pentru că te reda prea exact. Dar ăsta, zise el arătând spre pânza la care lucrase, este portretul unei femei cu zece ani mai tânără. Am vrut să-ți fac o plăcere, dar n-am de gând să semnez tabloul.

– Stephen, nu înțeleg ce ai astăzi! Nu este deloc flatant ce-mi spui. La naiba! Nu sunt chiar atât de bătrână!

El se întoarse își puse din nou ochelarii și o privi cu o insistență care o făcu să roșească.

– Nu pot înțelege de ce voi, femeile, vă temeți de trecerea timpului. Iar ție ți-am explicat că și un chip marcat de timp, ridat, are frumusețea lui. Este păcat că vă vopsiți părul și fața. Nu puteți suporta realitatea.

Femeia îl privi furioasă de data asta și se duse mai aproape de șemineu.

– Cred că ești conștient că te urăsc în clipele astea!

Stephen simțea același lucru. Se ura și pe sine pentru că nu avusese curajul de a-i spune cu mult timp în urmă că relația lor se terminase. Stephen îi datora mult acestei femei. Îl prezentase multor doamne din înalta societate cărora le făcuse portretele, de pe urma cărora câștigase foarte mult.

Ar fi preferat să picteze femei fără bani, dar cu figuri mai expresive sau mai inteligente. Oricum, își dori să n-o fi cunoscut pe Julia Delymon.

Artistul Stephen Best trebuia să admită totuși că era încă frumoasă. Și ar fi fost și foarte expresivă, dacă n-ar fi încercat să ascundă urmele timpului cu tot felul de farduri. Dar era

speriată de bătrânețe și pentru a o ascunde ravagiile timpului, folosea tot felul de creme care o îmbătrâneau, făcând-o să arate mai mult de patruzeci și doi de ani.

Fusese măritată de trei ori, prima oară la nouăsprezece ani, avea un fiu și o fiică și recent devenise bunică, lucru pe care-l ascundea cât putea de bine.

La prima întâlnire, cu șase luni în urmă, i se păruse foarte frumoasă. Era foarte slabă, desigur că ținea o dietă riguroasă, pentru că era scundă. Rămăsese cu bani de pe urma ultimilor doi soți, dar cu toate îngrijirile îi apăruse bărbia dublă și pielea obrajilor i se cam lăsase. Cu toate acestea, avea cei mai frumoși ochi albaștri, cu o expresie inocentă, deși nu acesta era adevărul.

Avusese o piele frumoasă cândva, dar și-o stricase cu prea mult machiaj. Părul, cândva castaniu, era vopsit strident în roșu, cu bucle în dreptul urechilor. Se îmbrăca extravagant, deși cu bun– gust. O plăcuse la început pentru că era inteligentă, avea simțul umorului și-i plăcea să spună lucrurilor pe nume. Își făcuse chiar de la început clară intenția că voia să se culce cu el.

Julia era o creatură a senzațiilor.

Stephen, dezamăgit și plictisit, o privea pe această Julia gândindu-se că deși nu trecuse multă vreme de când ieșise din studenție pictase jumătate din femeile Londrei, câștigase bani și faimă, dar asta nu-l satisfăcea. Nu mai simțise mulțumirea pe care o simțise în apartamentul sărăcăcios, stând pe podea, mâncând cârnați și bând bere rezemat cu capul de genunchii Veronei. Și-o amintea și acum pe femeia care adusese fericire în viața lui.

De la despărțirea de ea fuseseră alte două femei în viața lui, dar această Julia amenința să devină o povară greu de suportat. Era o femeie dificilă, pentru că fusese foarte răsfățată.

Se văzuseră destul de mult, pentru că la început Stephen fusese entuziasmat s-o aibă amantă pe lady Delymon. Fusese un foc de paie care trecuse foarte repede, iar acum voia să-i pună capăt definitiv. Nu mai știa ce să facă pentru a o îndepărta, dar toate insolențele lui nu făceau decât să aprindă flacăra pasiunii Juliei și mai tare.

Stephen mai oftă o dată, evitând privirea Juliei care era îmbărcată într-un halat de mătase albastru. Tamisa era acoperită complet de ceață acum.

Stephen se gândi că singura soluție ar fi fost să oprească tot ce avea în lucru și să plece în străinătate o vreme cu Noel Turner, poate. Asta l-ar fi ajutat și să scape de Julia. Nu se putea spune că Stephen era foarte bogat pentru că asemenea tuturor artiștilor, câștiga mult dar și cheltuia pe măsură. Nu avea proprietăți sau titluri. Julia i le-ar fi dăruit bucuroasă pe ale ei.

– Mă iubești măcar un pic, Stephen? îl sâcâi Julia.

– Da, puțin, oricum nu așa cum ți-ai dori, Julia.

Ea-și mușcă buzele.

– Ești foarte crud cu mine, Stephen.

– Sunt foarte cinstit, asta este, iar asta presupune și cruzimea, inevitabil.

– Știi că eu te ador și aș face orice să fiu cu tine.

– Nu vreau să faci nimic...

– De ce te-ai schimbat, Stephen? Parcă mă iubeai....

– Julia dragă, am mai discutat problema asta de atâtea ori, încât m-am plictisit. Ți-am spus că-ți sunt recunoscător pentru generozitate, dar că nu vom avea decât o simplă relație. Nu ți-am spus niciodată că te iubesc.

– Este adevărat; nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Cred că nu iubești pe nimeni altcineva decât pe tine. Ești cel mai mare egoist...

El răsuflă oarecum ușurat, pentru că prefera o discuție în contradictoriu cu Julia unei scene de dragoste.

– Nu înțeleg de ce te porți astfel, Stephen....

Stephen ridică din umeri, dar nu zise nimic.

– Ai pe altcineva?

– Te asigur că nu și nici nu va exista nimeni prea curând. Femeile aduc prea multe probleme. Vreau să plec în străinătate cu un amic. Nu-mi face figuri, Julia, n-aș vrea să ne despărțim supărați. Am putea rămâne prieteni.

– Prieteni! exclamă Julia, apoi făcu un efort să se controleze. Nu era cazul să se coboare într-atât încât să facă o scenă pentru a păstra un bărbat pe care, după cum se vedea, îl pierduse deja. Își aprinse o țigară. Ce fel de prieteni să rămânem, Stephen? Să ne întâlnim, să mai facem dragoste din când în când?

– Regret că vezi astfel lucrurile, Julia, zise Stephen.

– Dar cum te aștepți să le văd? Cred că nu ai inimă, Stephen...

El făcu un gest plictisit. Ce știa femeia asta despre inima lui? Nu știa nimic, nici măcar că nu mai putea face dragoste cu o femeie de care nu mai era îndrăgostit.

– Să lăsăm inima mea, aș prefera să-mi spui că vom rămâne prieteni și că mă vei lăsa să-ți termin portretul.

– Ei bine, trebuia să vină și această clipă... dar să aud aceste vorbe de la bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult...

– Atât de rău m-am purtat cu tine? o întrebă Stephen, oprindu-se să nu pufnească în râs.

– Trebuie să recunosc că nu mi-ai făcut promisiuni, a fost foarte clar de la început. Dar ai fost prea dur. Uneori când făceam dragoste, am simțit detașare și chiar indiferență din partea ta. Cred că încă o mai iubești pe fata aceea care s-a măritat cu alt bărbat, Verona, cum o chema?

Stephen n-o mai văzuse de trei ani pe Verona, aflase doar de la frații Turner că se afla undeva cu soțul ei. Aparent, era fericită. De multe ori se trezea privind portretul Veronei, iar acum realiza că Julia avea dreptate. Verona fusese singura lui iubire, o făptură blândă, fără putere de decizie, care nu aștepta decât iubirea lui. Iar el o divinizase.

Continua să se uite la portretul Veronei, aflat undeva în spatele Juliei, pe care Verona i-l împrumutase pentru expoziție și pe care nu-l mai revendicase după aceea. Era portretul femeii iubite, așa cum numai el o văzuse. Sau mai bine zis și Forbes o văzuse arătând astfel.

De ce naiba pomenise Julia numele Veronei pentru a-i aduce aminte de ea chiar acum?

– Cred că era foarte senzuală, comentă Julia privind și ea portretul Veronei. Are un păr extraordinar, seamănă cu al meu în tinerețe. Urăsc faptul că am îmbătrânit. Cred că ai greșit mult cu mine făcându-mă conștientă de acest lucru.

Stephen se înduioșă, o prinse în brațe sărutând-o pe creștet.

– Nu te prosti, Julia, arăți încă foarte bine. Mai bine ți-ai lăsa părul alb, așa cum este, și cu ochii tăi incredibil de albaștri ai arăta extraordinar.

– Asta m-ar face conștientă că sunt deja bunică și că ar trebui să iau o pereche de andrele în mână.

– Știi ce, Julia? Hai să facem un ceai, apoi te voi conduce acasă, cu ceața asta nu vreau să ai probleme.

Julia îl reținu o clipă.

– Eu chiar te-am iubit, Stephen.

– Nu meritam dragostea ta, dar ne-am simțit foarte bine împreună și pentru asta trebuie să-ți mulțumesc. Aș vrea să rămânem prieteni, Julia dragă.

Julia se întoarse pentru ca el să nu-i vadă lacrimile.

– Să lăsăm ceaiul, Stephen, îmi voi lua imediat haina și pălăria. Nu mai am dispoziția necesară pentru o discuție între amici. Iar portretul... mi-l vei termina cândva... eu îmi voi recupera soțul numărul trei din stațiunea în care se află, iar tu vei pleca în străinătate.

– Vom termina portretul la întoarcerea noastră.

Julia plecă fără a mai aștepta ca el s-o conducă. Stephen răsuflă ușurat când auzi ușa închizându-se în urma ei. Oftă și mai puse un lemn pe foc. Avusese o după-amiază grea. Se îndreptă spre telefon și formă numărul lui Noel.

– Vreau să ies puțin din Londra asta blestemată, Noel... mă gândeam la Andaluzia... știu o pensiune grozavă la Torremolinos. Cred că este prioada în care au înflorit macii și irișii. Nu-mi pot imagina ceva mai plăcut decât un drum pe măgăruș...

– Vino la mine, Stephen, după șase, să mai discutăm. Evelyn și soțul ei vor veni și ei. Apropo, zise Noel, am auzit că s-a întors Verona în oraș.

Stephen se crispă dintr-o dată. Era a doua oară că numele Veronei era pronunțat în această zi. Dar Verona era doar un nume, o nălucă din trecut....o nălucă insistentă care nu voia să-i dea pace...

– Interesant. Amabilul maior și soția sa s-au întors definitiv sau doar în concediu?

– N-am discutat cu ea, zise Noel dar Evie a făcut-o. Verona a venit singură, este aici de două săptămâni, dar n-a luat legătura cu nimeni pentru că este la pat. Am auzit că este foarte bolnavă, biata de ea. De fapt, după cum spunea Evie, a fost pe moarte...

– Oh! exclamă Stephen. De ce suferă?

– Nu știu, poate că Evie o să-ți spună mai multe. Soțul Veronei este încă în Egipt iar ea stă la părinți.

Stephen lăsă receptorul în furcă. Își scoase ochelarii și le șterse lentilele cu mare grijă gândindu-se că simțea că o bombă ar fi explodat în atelierul lui la plecarea Veronei. Totul era o ruină. Numai trecutul era întreg, parcă pentru a-l sfida. Verona revenise la părinți. Era singură și bolnavă. Amintindu-și sănătatea care i se citea pe chip, vitalitatea, în pofida faptului că era foarte slabă, acum n-o putea asocia cu o boală severă. Voia s-o vadă, Doamne, cum își dorea asta! Dar ce rost avea s-o vadă să simtă că este femeia altui bărbat?

Julia Delymon apăru îmbrăcată cu pardesiu și pălărie, de parcă ar fi coborât din paginile revistei Vogue.

– Sunt gata, zise ea.

– Arăți extraordinar, ca de obicei, draga mea. Voi fi gata imediat să te conduc acasă.

Capitolul 9

– Crezi că este bine să ieși pe o vreme ca asta, draga mea? își întrebă Alice Lang fiica, îngrijorată.

Verona îmbrăcase o rochie neagră, pe care doamna Lang n-o mai văzuse până atunci. Fusese cumpărată la Cairo; era din tafta cu lână, avea mânecile lungi și o făcea și mai slabă. Doamna Lang avusese o strângere de inimă văzând-o atât de pierită. În același timp o îngrijora și comportamentul ei; Verona se purta ca o străină. Se schimbase foarte mult; nu era atât schimbarea fizică, pentru că Verona fusese întotdeauna subțirică, ci felul ciudat în care se purta. De când venise acasă mâncase mai bine și parcă se mai pusese pe picioare, chiar și părul începuse să-și recapete luciul. Dar n-o mai văzuseră râzând, nici măcar zâmbind. Părea permanent deprimată.

Dar doctorul doamnei Lang, care o consultase pe Verona, afirmase că în pofida numeroaselor boli pe care le contractase în Egipt, aceasta nu suferea de ceva anume și nu vedea de ce nu și-ar reveni complet.

Doamna Lang nu putea decât să-și imagineze că mariajul fiicei sale nu era ce-și dorise ea. Încercase s-o facă să vorbească, dar fără succes. Despre Forbes, Verona susținea permanent că este un drăguț. Acesta îi scria regulat, iar ea îi răspundea la toate scrisorile. Urma să vină și el peste zece zile. Forbes îi promisese o călătorie în Elveția, așadar Verona ar fi trebuit să fie bucuroasă, se gândi doamna Lang. Dar după ce primise telegrama prin care Forbes o anunța de sosirea sa Verona părea și mai deprimată.

Mai multe scrisori îi sosiseră de la un colonel Caulder, ceea ce o făcu pe doamna Lang să-și imagineze că fiica sa ar putea avea o legătură cu alt bărbat. Dar doamna Lang care avea impresia că-și cunoaște bine fiica, renunță la acest gând imediat. Condiția mentală a Veronei trebuia pusă pe seama altor factori. Poate pe pierderea sarcinii și a crizelor de dizenterie...

Refuzase toate invitațiile de când se întorsese la Londra. Făcuse un singur efort și se dusese într-un week-end la Camberley, să-și vadă soacra. La întoarcere nu avusese prea multe de spus în afară de faptul că mama lui Forbes nu se simțea prea bine și nu aștepta decât întoarcerea lui Forbes. Armata era pentru ea începutul și sfârșitul existenței. Și din ceea ce înțelese doamna Lang, pentru Verona armata nu constituia același lucru.

O singură dată, când deschiseseră discuția despre copii, Verona spusese:

– Nu voi mai avea nici un copil; nu-i voi putea dărui lui Forbes ceea ce-și dorește, știu, dar....

Doamna Lang nu mai spusese nimic; nici ea nu se simțea prea bine din cauza diabetului și a faptului că se îngrășase. Nici măcar o servitoare nu-și putea permite. Avea multă muncă de făcut în casă, mai ales după întoarcerea Veronei. Oricum sosirea

ei însemnase o refacere financiară pentru că Forbes fusese foarte generos cu soția sa. Dar mai apoi când doamna Lang insistase să angajeze măcar o bucătăreasă, mai ales că sosea și Forbes, Verona îi spuse că nu era necesar, dar era bine pentru mama ei.

-S-ar putea să nu plec nicăieri din această casă. Dar s-o angajăm pentru că ai prea multe de făcut, mamă dragă.

Doamna Lang nu făcu nici o legătură între melancolia Veronei și Stephen Best. Din câte știa, acesta ieșise complet din viața fiicei ei.

În seara aceasta Verona mergea să-i întâlnească pe frații Turner. Evelyn voia să-i prezinte Veronei pe soțul ei și o invitase la vechiul apartament, unde acum locuia doar Noel.

– Doar nu vrei să reiei prietenia cu acei oameni, nu? o întrebase doamna Lang nedumerită.

– Nu este o petrecere, mamă. Vom fi doar trei persoane. Evie mi-a scris tot timpul cât am fost plecată.

Mașina închiriată pentru a o transporta la apartamentul fraților Turner, sosise.

Verona închise caloriferul din camera sa. Simțea foarte tare frigul, într-un mod foarte neplăcut. Nu se simțea bine deloc, dar nu voia să-și îngrijoreze părinții. Singurul lucru care-i lipsea din Egipt era soarele, nimic altceva. Se simțea ciudat de bine aici, acasă, în vechea ei cameră în nuanțe de alb și albastru, în care nu se schimbase nimic de la plecarea ei. Recitise toate cărțile din bibliotecă. Acestea o readuseseră pe vremea când ea și Stephen se iubeau. Fusese fericită aici în casa părinților, mult mai mulțumită ca în Egipt.

Primea de la Forbes scrisori vesele chiar și mici bârfe de la Al Fayid și se fericea că scăpase din acel loc.Nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Numai scrisorile adresate de dragului ei Doc spuneau adevărul. Acesta îi spunea:

„Pentru numele Domnului, draga mea, nu te mai gândi la trecut! Nu te ajuți cu nimic dacă faci un pas înainte și te uiți mereu în urmă. Forbes îți simte lipsa, se vede asta. Primește-l cum se cuvine."

Doc

Dragul Doc, celălalt Stephen care-i salvase viața! Dar pentru ce i-o salvase? se gândea uneori. Spera ca și părinții ei, că odată ce va mai câștiga în greutate va putea ieși din această stare.

Nimeni nu știa cât tânjea după Stephen și cât ar fi vrut să-l vadă. Adesea, privirea îi aluneca spre locul de pe perete unde fusese tabloul lui Stephen; se gândise de multe ori să-i scrie să-l roage să i-l restituie.

Vorbise despre el cu Evelyne Turner care acum se numea Sevanich.

Stephen câștiga foarte bine, picta la fel de bine, muncea la fel de mult, avea un atelier de invidiat, dar nu mai avea timp pentru prieteni, ca altădată. Avusese multe amante, iar acum avea una care îi solicita tot timpul.

Verona se trezi dorindu-și să afle cine era aceasta și cum arăta. Tocmai de aceea se ducea la frații Turner deși nu erau șanse să-l întâlnească acolo pe Stephen. Și dacă-l va întâlni? Vor discuta ca doi străini.

În mașina care o ducea spre casa fraților Turner, Verona își aminti câtă dreptate avusese Stephen că nu va putea suporta viața de garnizoană. Se simți cuprinsă de nostalgie tot mai mult pe când trecea prin apropierea casei lui Stephen. Simți dintr-o

dată dorința de a sări din mașină și a alerga la el, pe scările acelea atât de bine cunoscute, de a suna la ușă, de a intra acolo unde el o așteptase de sute de ori.

Dar duse mâna la frunte și încercă să-și adune gândurile; trebuia să facă ce-i spusese Doc, să se forțeze să meargă înainte, să uite trecutul. Deodată spuse cu voce tare:

– O, Stephen ești la fel de vinovat ca mine. Mi-ai stricat viața, așa cum eu i-am stricat-o lui Forbes. Ce este de făcut?

Ajunse la apartamentul gemenilor, care fură fericiți s-o vadă. O așezară degrabă lângă foc, după ce o ajutaseră să-și scoată blana dăruită de Forbes și îl cunoscuse pe Paul Sevanich, soțul Evelynei. Acesta era un bărbat înalt, slab, cu o claie de păr negru, îi sărută mâna și-i spuse că este mai frumoasă ca în portret.

Verona, simțindu-l prietenos, se mai relaxă. Evelyn părea foarte fericită alături de soțul ei. Alcătuiau o pereche minunată; ea blondă, iar el foarte brunet.

Desigur, pe perete văzu un portret al Evelynei făcut de Stephen.

Deodată, Verona se întoarse spre Paul:

– Care dintre portretele mele le-ai văzut?

– Pe cel din atelierul lui Stephen, în care părul ți-a acoperit fața. Din privirea aruncată de soția sa, el înțelese că făcuse o gafă. Verona roși.

– Da, înțeleg, zise ea, fericită că Stephen mai avea portretul ei acolo, aproape de inima lui.

Deodată, Noel își chemă sora în celălalt capăt al încăperii.

– Surioară, am făcut un lucru de neiertat!

– Ce-ai făcut, Noel? întrebă Evelyn.

– Am uitat că Verona este invitata noastră și l-am chemat pe Stephen să discutăm despre excursia din Spania.

Evelyn dădu ochii peste cap disperată.

– Cum ai făcut una ca asta? Sau nu cumva... la ce oră a spus că vine?

– După șase. Oricum, a plecat de acasă, nu mai am cum să-l opresc... va fi o situație foarte ciudată.

Evelyn îl privi uluită.

– Niciodată nu ești atent ce faci! Crezi că Verona nu mai tânjește după el? Am citit printre rândurile scrisorilor ei din Egipt.

– Pare foarte bolnavă, zise Noel. Pare foarte îmbătrânită, arată ca o femeie de treizeci de ani.

– Are privirea unei femei chinuite, remarcă Evelyn.

Verona discuta cu soțul Evelynei. La un moment dat, simți invidie față de prietena ei care-și găsise adevărata fericire. Viața fusese mai simplă pentru Evelyn; Paul apăruse în viața ei și o ceruse de nevastă. În viața ei existase Stephen, care refuzase să se însoare cu ea.

***

Stephen ajunse după vreo oră. O lăsase acasă pe Julia Delymon la Grosvenor Square și se întoarsese acasă, apoi simțise nevoia să facă o plimbare. Când se simțea neliniștit, lui Stephen îi plăcea să se plimbe. Porni pe malul Tamisei, care era complet acoperită de ceață. Merse până obosi, apoi ceața se ridică și începu ploaia. Asta îl făcuse să se întoarcă. Nu suporta ploaia. Londra i se păru dintr-o dată deprimantă.

Într-un fel, uitase de invitația lui Noel Turner; numai faptul că tânjea după Spania, după soare, îi aduse aminte de el.

Se schimbă și luă un taxi până la Noel Turner.

Evelyn îi deschise ușa.

El îi zâmbi tinerei înalte la care ținea foarte mult, deși nu-i plăcea deloc felul în care arăta. Era prea înaltă și mare pentru a fi pe placul lui.

Evelyn nu-i întoarse zâmbetul. Îl privi îngrijorată și-l conduse în hol, șoptindu-i:

– Stephen, te rog, iartă-ne, dar Noel a făcut o gafă teribilă. A uitat că te-a invitat, mai ales că a venit și Verona.

Stephen rămase o clipă incapabil de spune ceva sau reacționa în vreun fel. Nici un mușchi de pe față nu i se clintea. Apoi zise:

– De ce să mă supăr? Chiar mă bucur s-o văd pe doamna... cum îl chema pe soțul ei?

Evelyn, care-l cunoștea bine pe Stephen știa prea bine să citească ce se afla dincolo de vorbele lui. Stephen știa prea bine numele de familie al Veronei, dar marșă la nedumerirea lui:

– Jefferton. Acum intră, Stephen, și fii politicos cu ea.

– Întotdeauna sunt politicos, mai ales cu doamnele, Evie.

Verona se afla lângă șemineu, cu un pahar de cocteil în mână. Când intră Stephen, ea vorbea cu multă însuflețire, amintindu-și o anecdotă.

Stephen nu-și mai luă privirea de la ea: n-o mai văzuse de trei ani. Era la fel de subțire ca o trestie, avea aceeași grație în priviri și în mișcări, în felul în care ținea paharul, capul puțin lăsat spre spate îi lăsa liber gâtul lung ca de lebădă; părul îi era la fel de frumos, îl purta în aceeași pieptănătură de altădată, lăsându-i fruntea liberă.

În clipa aceea îl zări și ea și toată culoarea îi pieri din obraji. Ochii i se măriră nefiresc de mult, nu mai vorbi, dar nici nu avu altă reacție la vederea lui.

Se făcu tăcere în apartamentul lui Noel. Aceasta fu întreruptă chiar de Stephen, care îi făcu una dintre acele plecăciuni pe care ea nu știuse niciodată cum să le interepreteze.

– Dumnezeule! exclamă el, este chiar doamna Jefferton!

Evelyn interveni.

– Ne-am bucurat teribil s-o revedem, zise ea. Uite băutura ta, Stephen. Vino mai aproape de foc, cred că este frig afară.

– Plouă, zise el fără a-și lua ochii de la Verona.

Veni mai aproape de ea cu paharul în mână și văzu că Verona lui nu mai era aceeași, părea mai bătrână, iar chipul îi era marcat de suferință. Observă ridurile care i se formaseră în colțul ochilor și-și aminti că îi vorbiseră despre boala Veronei.

– Am înțeles că nu te-ai adaptat acolo în Egipt. Păcat, sper că acum te simți mai bine.

Ea se sprijini de șemineu pentru a nu-și pierde echilibrul. Știuse că-l va întâlni aici, dar nu sperase că va fi atât de repede. Nu-și putea reveni din șocul de a-l vedea. Dar acum știa prea bine de ce fusese atât de nefericită acolo în Egipt, atât de conștientă că nu are ce căuta alături de Forbes. Era din cauză că-l iubea cu disperare pe acest bărbat din fața ei, încât ar fi vrut să se târască la picioarele lui, în fața prietenilor lor să strige că este fericită că-l vede pentru ultima oară. Dar acum el părea un străin, așa cum probabil și ea îi părea lui. Nu se mai văzuseră de trei ani, nici nu aflaseră mare lucru unul despre celălalt.

Oricum, peste scurt timp Stephen va dispărea din nou din viața ei, iar ea se va întoarce la cealaltă viață unde nu avea un rol decis de ea.

Disperată că avea să-l piardă curând, poate pentru totdeauna, încercă să-i răspundă pe un ton normal:

– Acum mă simt mai bine, Stephen.

El puse paharul pe marginea șemineului, scoase portțigaretul din buzunar și-i oferi o țigară. Ea scutură din cap în semn de refuz.

– Cred că a fost din cauza climei, nu?

Ea își umezi buzele.

– Iarna era bine, dar vara simțeam că mă usuc. Este foarte cald și multă umiditate în zona canalului de Suez.

– Da, umiditatea îți poate face probleme mari.

– De fapt, dizenteria mi-a dat de furcă.

El o privi peste ramele ochelarilor, așa cum obișnuia să facă, iar ea își repetă în minte:

„Nu fii amabil cu mine, Stephen, pentru Dumnezeu! Ar fi mai mult decât aș putea suporta".

-Ei, bine că te-ai întors acasă, continuă el. Nu cred că se poate scăpa de dizenterie în zona aceea, deși știu că există tratamente moderne.

– Le-am urmat pe toate, zise ea.

– Din cauza asta ai slăbit așa.

Stephen o privea cu ochi critic, iar ea încerca să realizeze ce naiba o făcuse să considere că Doc semăna cu Stephen.

Evleyn, care nu știa ce să mai facă pentru a detensiona situația, umplea mereu paharele tuturor și vorbea neîncetat. Deschise chiar și aparatul de radio.

– Cântecul pământului, zise Stephen fără a-și lua ochii de la ea. Ți-l mai amintești?

– Sigur că mi-l amintesc, deși pe vremea aceea ni se părea prea trist.

– Așa și era! Era, după cum știi, rodul unei minți bolnave. Mahler a sfârșit într-un azil.

Ea se înfioră.

– Da, îmi amintesc că mi-ai spus.

Noel interveni înte ei.

– Ce zici de călătoria asta în Spania, Stephen?

– A, da, zise Stephen cu gândurile și ochii numai la Verona, da, Spania...

Cei doi bărbați începură să discute depărtându-se puțin de locul în care se afla Verona, care se simți dintr-o dată foarte slăbită, incapabilă să se țină pe picioare. Mai luă o înghițitură de cocteil și se așeză strângând paharul în mână, dorindu-și să nu fi venit, pentru a evita ceea ce tocmai se întâmplase ceea ce era prea mult pentru ea.

Evelyn o văzu că arată dintr-o dată foarte rău și se apropie de ea.

– Te simți bine, draga mea?

– Da, dar aș vrea să cauți alt post, nu am dispoziția necesară pentru acest cântec morbid.

– Voi găsi ceva mai vesel, se oferi Evelyn.

Imediat Stephen întrerupse discuția cu Noel.

– De ce l-ai oprit pe Mahler?

– Era mult prea trist, zise Evelyn.

– Dar foarte frumos.

– Veronei nu-i place.

– Ba îi place, este cântecul ei preferat, nu-i așa, Verona?

Ea se întoarse să-l privească pe Stephen. Se simți dintr-o dată confuză, neștiind dacă vorbele lui aveau referire la dragostea lor din trecut.

– Foarte bine, lasă-l să continue, nu-mi mai pasă.

Dar Evelyn găsise alt post la radio, cu muzică de dans. Stephen făcu o grimasă, apoi ridică din umeri și se reîntoarse la Noel.

Verona, care observă grimasa lui, se gândi:

„Stephen nu s-a schimbat prea mult, este la fel de intolerant, de egoist. O, îl cunosc atât de bine, l-am iubit atât!“

Paul Sevanich veni mai aproape de ea.

– Cred că n-ai ascultat muzică bună în Egipt.

– Ba da, înainte de repatrierea germanilor, care obișnuiau să organizeze concerte destul de bune.

Stephen reveni lângă ea.

– Vrei să te duci în Spania? îl întrebă ea.

– Da, am nevoie de pțin soare.

– Ai muncit iarăși prea mult!

– Da, destul de mult.

– Am auzit că ai făcut progrese remarcabile. Am citit despre tine în ziare, am vrut să-ți scriu să te felicit, dar...

– Dar n-ai făcut-o, încheie el în locul ei. Verona... a trecut mult timp de când ne-am plimbat ultima oară pe podul despre care obișnuiam să spunem că este al nostru....

Ea își aminti ultima lor întâlnire care avusese loc de fapt în atelierul lui, când o făcuse să sufere foarte tare. El o privi de aproape, cu ochii unui cunoscător;

– Ai aceleași trăsături fine, dar ai slăbit mult, copila mea.

Ea începu să râdă.

– Copilă! Nu, nu mai sunt de mult o copilă!

– O doamnă măritată de prea multă vreme, atunci?

– Poate, admise ea încercând un zâmbet.

Cei doi rămaseseră singuri lângă șemineu, căci Noel ieșise din încăpere, iar Evelyn și Paul căutau alte posturi mai interesante cu muzică de dans.

– Îmi pare rău că ai fost bolnavă, Verona.

– Am pierdut o sarcină, zise ea, apoi se opri brusc, realizând că poate nu asta trebuia să spună.

– Da, se pare că te-a urmărit neșansa.

Stephen își întoarse o clipă privirea de la tânăra aceea zveltă din fața sa cu trupul extrem de frumos pentru că fusese orbit de gelozie la gândul că fusese pe punctul de a da naștere copilului altui bărbat. Apoi se forță să-i vorbească din nou:

– Ai fost dezamăgită?

– Destul.

– Și soțul tău, chipeșul maior, cum o mai duce?

Ea îi răspunse destul de înțepat:

– Foarte bine. A fost înaintat la gradul de locotenent colonel. Vine și el săptămâna viitoare din Egipt.

Stephen se uita acum în flacăra șemineului.

– Te duci cu el în Germania?

– Cred că da, dar nu sunt sigură, depinde de sănătatea mea, nu mi-am revenit încă.

Stephen privind-o realiză că iubita lui Verona nu era numai bolnavă, ci și nefericită.

Se simți dintr-o dată teribil de fericit; într-un moment de egoism, își dori ca ea să nu fie niciodată fericită cu Forbes.

– Ai pictat ceva în acești ani? o întrebă el.

– Nu, am fost foarte bolnavă tot timpul; anul trecut am cunoscut un colonel care știa câte ceva despre artă și m-a făcut să pictez din nou, dar am renunțat. Am fost șocată când l-am văzut prima oară; îl cheamă Stephen Caulder și-ți seamănă mult.

– Vrei să spui că ți-ai amintit de mine?

– N-am spus asta. Dar mai bine să vorbim despre tine. Aș vrea să văd portretele făcute de tine în ultimul timp.

– Nu mai am nici unul în atelier, le-am vândut. A, stai, mai am unul foarte reușit pe care îl poți vedea oricând.

– Al cui este?

– Al doamnei Forbes Jefferton; se numește Femeia abandonată.

– O, acela...

– Da, l-am păstrat, deși soțului tău nu i-a plăcut.

– Aștept să mi-l înapoiezi într-o zi. Apoi, simțindu-se atât de nesigură în preajma lui Stephen, simți nevoia să plece.

-Cred că ar fi bine să plec.

– Atât de repede? Te-am supărat cu ceva, Verona?

– Nu mă simt prea bine... Sunt foarte slăbită și-mi bate inima prea tare.

– Și inima mea bate la fel, dar nu sunt slăbit sau bolnav. Nu ne-am văzut de trei ani, Verona, dar pentru mine ești la fel de frumoasă.

– Nu trebuie să spui asta, Stephen.

El se înclină din nou.

– În acest caz, scuză-mă, te rog.

– Evelyn, zise Verona trebuie să plec. Aș putea telefona după un taxi?

Gemenii și Paul Sevanich se întoarseră spre ea.

– Chiar trebuie să pleci, Verona? Este prea devreme și afară toarnă cu găleata...

– Trebuie să plec; i-am promis mamei că nu stau mult. Mă simt foarte obosită...

– Refuz să te las să pleci așa, zise Evelyn, prinzând-o de braț. Vino în camera lui Noel, te voi înveli cu o pătură și o să-ți dau o aspirină.

– Evie, nu... începu Verona.

Evelyn, care era o femeie foarte hotărâtă, o luă de braț.

– Îmi revin numaidecât dacă mă odihnesc câteva minute, zise Verona. Faptul că l-am revăzut...

Evelyn îi luă mâna în palmele sale.

– Iartă-mă, dragă prietenă, n-am crezut că vei fi atât de afectată.

– O, Evie, aș vrea să mor!

Evelyn o sărută pe frunte.

– Îmi pare rău, draga mea, nu așa am vrut să se întâmple. Să închid lumina?

Când Evelyn se întoarse să iasă din încăpere se lovi de Stephen.

– Cum se simte? întrebă el.

– Mi se pare bolnavă și fragilă.

– N-ar fi bine să chemăm un doctor?

– Verona nu va acepta.

– Stephen, auziră vocea Veronei chemându-l încet.

– Cu ce te pot ajuta, Verona?

Evelyn scutură din cap căci nu era de acord cu ce se întâmpla, dar nici nu putea să intervină.

Stephen se așeză pe marginea patului în care se afla Verona. Ea îl privea cu ochii ei mari triști. El îi văzu lacrimile și simți ca și ea aceeași dragoste pe care o simțise în anii cât ea lipsise. N-ar fi trebuit s-o lase să se mărite cu maiorul. Nici n-ar mai fi trebuit să lase vreo altă femeie în viața sa.

Verona întinse mâinile spre el.

– Stephen, o Stephen!

– Verona, iubita mea, iubita mea, repetă el. Se uniră într-un sărut plin de disperare.

Capitolul 10

Stephen o sărută până când amândoi simțiră că nu mai pot respira. Apoi, își trecu mâinile prin părul ei de mătase; nu le mai păsa de restul lumii, de ce-ar putea spune cei care se aflau dincolo. Timpul parcă rămăsese în loc pentru ei. Era acum al lor. Puteau recupera timpul pierdut discutând liber, povestindu-și prin ce trecuseră în acești trei ani.

– De ce te-ai măritat cu el, Verona? De ce nu te-ai întors la mine?

– Știi prea bine de ce ,Stephen. Dar și tu mă iubeai, simțeam asta...

– Sigur că te iubeam, așa cum te iubesc și acum, draga mea, timpul nu mi-a diminuat sentimentele.

Stephen își scoase ochelarii. Părul îi era ciufulit de mâinile ei. Acum nu mai părea obosit, părea chiar foarte tânăr. Obrajii Veronei ardeau. El se gândi că arăta extraordinar de frumoasă, așa cum era pe vremea când se iubeau. El nu realiza că de fapt

era o falsă strălucire. Tot trupul ei tremura, iar pulsul îi era prea rapid. O dată sau de două ori, ea trase aer adânc, de parcă s-ar fi sufocat. Dar părea fericită.

Stephen se aplecă și o mai sărută o dată.

– Cât de frumoasă ești, Verona, Femeia mea abandonată.

– Am fost a ta dintotdeauna.

– Pe el l-ai iubit vreun moment?

– Am încercat. O, dacă ai ști cât de mult! Cred că am avut impresia că-l iubesc în luna de miere, deși am realizat că am făcut o greșeală când m-a dus să văd Luvrul. L-am urât în ziua aceea.

– Și mai apoi, în Egipt?

– A fost întotdeauna bun și blând cu mine, nu l-am putut urî.

– Slavă Domnului!

– Am crezut că existența unui copil ne-ar apropia.

– Nici vorbă, iubito, n-ar fi fost nici o diferență. Tu mi-ai fi aparținut tot mie. Și dacă tot n-ai avut un copil, îl vei avea pe al meu.

– Știu, am știut că așa va fi.

– Nu mă pot ierta că i te-am lăsat lui Forbes. Dar de unde să știu că voi avea succes atât de repede?

– Și eu am fost vinovată că n-am avut răbdare. Dar nu te-am uitat nici un moment, Stephen.

– Nici eu, Verona.

– Dar au fost și alte femei în viața ta.

– Dar n-au însemant nimic, nu mă gândeam decât la tine.

Ea oftă.

– Nu înțeleg de ce. Sunt atât de lamentabilă, nu mă pot decide niciodată....

– Așa ești tu, draga mea, dar ești adorabilă. Și eu m-am întrebat deseori de ce mă preferai pe mine adorabilului tău soț.

Ea se gândi cu tandrețe la Forbes și nu fără regret.

– El...

Stephen o întrerupse.

– Și acum... ce vei face?

Stephen își puse ochelarii la ochi și observă că din nou culoarea pierise din obrajii Veronei.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

– Este evident că trebuie să iei o decizie, Verona. Când m-ai părăsit pe mine pentru Forbes a fost o greșeală dar am considerat că vrei să te măriți cu orice preț. Iar acum vei repeta greșeala întorcându-te la el? Sau vii cu mine?

Tăcere. Verona avea frisoane.

– O, Stephen, murmură ea.

– Nu poți fi lașă, Verona. Căsătoria ta este o farsă, iar viața mea nu este plină fără tine. Trebuie să-l părăsești pe Forbes să te întorci la mine.

Ea nu spuse nimic pe moment. Nu putea să-și controleze tremurul nervos de care era cuprinsă, nici durerea de inimă.

– Cred că sunt mult prea bolnavă pentru a-mi mai pune astfel de probleme...

Stephen începu să străbată încăperea cu pași mari, privind-o ca pe ceva neînțeles.

Ea continua să-l privească plină de adorație.

Trebuia să-l părăsească pe bietul Forbes, cu care, de fapt, n-ar fi trebuit să se mărite, știind că-l iubea pe Stephen. Voise să fie și ea ca toate fetele de vârsta ei, dar nu reușise. Iar Forbes o iubea așa cum știa el să iubească, așa cum era, lipsit de imaginație. Cum ar reacționa dacă l-ar părăsi pentru Stephen?

Își imagină cum ar fi ca la sosirea lui în Anglia săptămâna viitoare părinții ei să-i spună că Verona îl părăsise? Va fi șocat, va simți o durere greu de suportat. Oare va fi indignat de reacția ei știind că fusese atât de bun, tandru și răbdător cu ea?Iar mama și sora lui vor fi revoltate.

Apoi se gândi la proprii părinți pe care-i va răni profund. Mama, în special, îl detestase dintotdeauna pe Stephen. Părinții ei n-ar accepta niciodată faptul că fiica lor divorțează, erau niște oameni religioși.

Inima Veronei era plină de emoții contradictorii. Gândurile i se întoarseră în cele din urmă la Stephen Caulder; ce-ar sfătui-o în privința aceasta? Ea știa de fapt răspunsul, n-ar trimite-o niciodată în brațele lui Stephen Best.

Și totuși...ce putea face cu toată nefericirea din viața ei?

Deodată, Stephen se opri, aruncă țigara și se așeză din nou pe marginea patului ei. O privi cu dragoste cu tandrețe, așa cum făcea rareori.

– Iubita mea, zise el, știu ce se petrece în mintea ta. Mă iubești și ai vrea să fii cu mine dar nu vrei ca soțul tău să sufere, nu-i așa?

– Ai dreptate, la asta mă gândeam.

– Eu nu pot pretinde că mă gândesc la Forbes sau că-mi pasă de el. Ai fost a mea și ai rămas a mea. Aparții lumii mele și nu a lui. Nu vei fi fericită niciodată cu el.

Ea încuviință. N-ar putea fi niciodată genul de soție pe care-l voia Forbes, sau nu-l va putea ajuta să promoveze așa cum făceau alte soții. Iar Forbes putea găsi ușor o altă soție potrivită.

– Dacă-l părăsesc pe Forbes și vin la tine nu-ți voi fi o povară, Stephen? Se pare că nu mai am prea multe zile.

El o strânse în brațe și o sărută din nou.

– Eu te iubesc, Verona. N-am iubit pe nimeni altcineva ca pe tine. Vreau să ne căsătorim imediat ce Forbes îți redă libertatea. Vino acum cu mine, iubito, nu te mai întoarce la el să te chinui în continuare, nu are rost să pozezi în martir. Te voi duce în străinătate, în Spania. În această perioadă în Andaluzia soarele este foarte puternic și te va ajuta să-ți revii.

Verona era atât de fericită numai la gândul că putea pleca în Spania cu iubitul ei Stephen. Ce-și putea dori mai mult?

– Soarta a vrut să fim împreună iubito, murmură Stephen.

Ea încuviință.

– Da, cred că așa a fost.

– Trebuie să recunosc: am încercat de multe ori să te uit, să te schimb cu altă femeie, dar mi-au revenit mereu în minte acele cuvinte pe care ți le-am citit cândva din cartea lui Ernest Dowson: „când se termină petrecerea și se sting luminile, apare acea umbră, Cynara! Noaptea îți aparține!... atunci cade umbra ta, Verona...este atât de adevărat....îți mai amintești cum a început totul?“Am răspândit peste tot petale de trandafir.... numai pentru a-mi alunga din minte florile de crin!

Dar tu ai venit întotdeauna pentru a nu-mi da pace, Verona. Iartă-mă dacă te-am făcut să suferi în acele zile în care nu vedeam lucrurile clar, acum le văd foarte bine și știu că toate drumurile duc înapoi la tine. Spune-mi că mă vei însoți oriunde, Verona.

Ea oftă adânc, apoi șopti:

– Da, Stephen, voi veni...

Stephen se afla în pragul celei mai mari bucurii din viața sa. Cu emoție sărută acele buze roșii care i se ofereau. Simți trupul ei fragil în brațele sale, tremurul pleoapelor ei.

Deodată Verona simți o durere cumplită în piept încât nici nu mai putut respira. Încercă să-i rostească numele, dar nu se auzi decât un geamăt:

– Stephen!

Din nou acea durere urmată de convulsii, apoi Verona trecu în lumea tăcerii și întunericului.

Stephen o întinse cu grijă pe pat. Pentru câteva clipe, nu realiză ce se întâmplase. Avusese impresia că Verona a leșinat. Începu să-i maseze palmele.

– Verona, iubito, o să te simți bine imediat. Este din cauza slăbiciunii și emoției, dar o să-ți revii, o să am grijă de tine ,iubito.

Ea nu răspunse. Cu palmele ude de transpirație, Stephen ridică lampa de pe noptieră și văzu că Verona lui avea ochii pe jumătate închiși, iar buzele erau deja albăstrii. Abia atunci realiză ce se întâmplase, Verona era moartă.

Puse lampa la loc pe noptieră.

– Verona, Dumnezeule! repeta neîncetat.

Deodată, se ridică și ieși din încăpere. În camera alăturată gemenii și Paul se distrau de minune. Toți se întoarseră și văzându-l pe Stephen și chipul lui desfigurat făcură deodată o liniște nefirească.

– Evelyn, Noel, un doctor, sunați un doctor pentru numele lui Dumnezeu....a murit Verona. Sau poate că nu... nu știu... chemați un doctor....

Cei trei îl priviră luați prin surprindere de vorbele lui și de felul în care arăta. Evelyn reacționă prima.

– Stephen, ce tot spui?

El își scoase ochelarii și-și trecu mâna peste ochi.

– Du-te la ea, Evelyn, nu mai pot îndura....

Noel îl prinse de braț și-l conduse spre canapea.

Stephen știa prea bine înainte de a veni doctorul că Verona, iubita lui, îi murise în brațe cu câteva clipe în urmă. Trecuse în neființă tocmai când erau foarte fericiți. El, ca și Forbes Jefferton, o pierduse acum. Pentru a doua și ultima oară Verona ieșise din viața lui.

Deodată, auzi strigătul Evelynei:

– O, este moartă! Cred că a avut un atac de cord. Sunt sigură c-a murit. Noel... Paul... telefonați-i doctorului. Ba nu, sunați-o pe doctorița Rees, este în cartea de telefon... repede...

Stephen n-o mai auzea. Începu să bea brandy și abia după ce dădu peste cap vreo câteva pahare o auzi pe Evelyn strigând după ajutor.

– Stai liniștit, Stephen, îi spunea Noel, poate doctorul o va resuscita... mai bine pleacă, Stephen, dacă Verona a murit este mai bine să nu se știe c-ai fost aici. O să-i previn eu pe Evie și Paul.

Stephen încuviință. Nu-i mai păsa ce i se spunea.

Evelyn veni spre el, disperată.

– Stephen, nu spune c-ai fost singur cu ea.

Deodată, Stephen păru să audă ce i se spunea.

– Este numai vina mea, zise el. O țineam în brațe și îi ceream să-l lase pe Forbes să vină cu mine... eu am ucis-o...

Evelyn scutură din cap.

– Nu te prosti, Stephen....a murit de angină....ar fi murit oricum, la orice emoție mai puternică...Nu te mai învinui.Dar să stabilim între noi c-am fost doar trei persoane aici ca să nu iasă scandal.

Stephen încuviință. Evelyn cu lacrimile curgându-i pe obraji îi aprinse o țigară. Stephen o luă și trase mecanic, câteva fumuri. Voia să se ducă înapoi la Verona, s-o scuture bine, s-o trezească și ea să-i zâmbească, privindu-l cu ochii ei minunați acum închiși pe vecie.

Sosi doctorul, iar Evelyn îl duse în camera unde se afla Verona. Acesta confirmă decesul din cauza trombozei coronariene, nu se mai putea face nimic decât să fie anunțați bieții părinți.

Orele care urmară fură o adevărată tortură pentru Stephen. Desigur fu crezută versiunea Evelynei că Verona se simțise rău și se dusese să stea puțin întinsă în camera alăturată, de unde o auziseră strigând și năvălind o găsiseră moartă.

Paul Sevanich îl duse acasă pe Stephen.

– Nu-mi place cum arăți, Stephen, îi spuse el. Nu te las singur.

– Te rog, fii sigur că nu se va întâmpla nimic, Paul. Îți mulțumesc, de fapt, vă mulțumesc la toți trei pentru ajutor, dar acum aș vrea să rămân singur.

Paul, care era un tip impresionabil și sentimental, mai rămase câteva clipe alături de el, apoi plecă.

Stephen se îndreptă spre fereastră și aprinse toate luminile din atelier pentru a vedea portretul Veronei. Apoi deschise ferestrele; afară ploua torențial. Acum știa prea bine de ce urâse ploaia întotdeauna. Se gândi încă o dată la iubita lui care zăcea rece și nemișcată în apartamentul lui Noel. Se aruncă pe pat cu fața în mâini și plânse ca un copil.

Capitolul 11

În același an, în luna aprilie, colonelul Caulder se întoarse în Anglia la o conferință pe teme medicale.

Nu mai cunoștea prea multă lume la Londra. Vremea era rece, urâtă, umedă și abia aștepta să se întoarcă în Egipt. Le făcu o vizită părinților Veronei.

Ar fi vrut să-l vadă și pe Forbes, dar acesta renunțase la concediu și plecase deja la noul său post în Germania, desigur după ce-și informase prietenul de moartea soției sale provocată de tromboză coronariană.

Caulder fusese șocat, afectat personal, mai ales că primise cu câteva zile în urmă ultima scrisoare a Veronei în care îi scria:

„Nu l-am văzut de când m-am întors la Londra, și cred că așa este mai bine."

Caulder nu putea crede că Verona, acea ființă plăpândă, frumoasă, cu ochii ei mari și triști, murise. Moartea unei persoane tinere este desigur mai dureroasă decât a uneia care și-a trăit viața. În cazul Veronei situația era și mai patetică, pentru că nu apucase să fie fericită, să-și împlinească visurile...

Desigur că-l compătimea pe Forbes; bietul om era șocat peste măsură. Venise plin de bucurie la Londra, fericit că fusese înaintat în grad, iar tatăl Veronei, pentru a diminua șocul, îl întâmpinase la Liverpool.

La început Forbes nu crezuse vestea că soția sa a murit, apoi se răzvrătise împotriva lui Dumnezeu. Ce fel de zeitate era acesta dacă-i distrusese bucuria și fericirea luându-i-o pe Verona înainte ca aceasta să împlinească treizeci de ani? Cu toate că era un om religios nu-l mai înțelese pe nemilosul Creator, răzvrătindu-se împotriva lui.

Doctorul care constatase decesul îi spusese că fusese un atac violent; apoi vorbise cu gemenii Turner care nu-i spuseseră decât că în seara aceea Verona fusese veselă și păruse fericită.

Forbes îi scrise lui Caulder spunându-i că Verona era înmormântată lângă bunicii ei, la Woking.

***

Biata Verona! Bietul Forbes! se gândi colonelul Caulder. Găsea în inima sa loc de compasiune pentru amândoi. Dar astfel încheindu-se căsătoria sa, Forbes nu mai avea cum să afle cât de nefericită fusese Verona alături de el.

Caulder își simțea inima foarte grea când sosi în Anglia, realizând că nu avea s-o mai vadă vreodată pe prietena sa Verona. Murise, ca și Laura. Era ciudat, dar avusese de la început presentimentul că așa se va întâmpla.

Se duse să-i viziteze pe părinții Veronei dar nu stătu prea mult; erau vizibil zguduiți de moartea fiicei lor și în egală măsură uimiți. Îl întâmpinară cu multă căldură dacă avem în

vedere durerea lor. Auziseră multe lucruri bune despre el de la fiica lor; nu-i spuseră mare lucru despre ceea ce simțise Verona de când se întorsese acasă. Avuseseră impresia că fiica lor se simte mai bine și că în Germania, alături de soțul ei, își va reveni complet.

– Nici nu știți ce frumoasă era, domnule Caulder, zise Alice Lang, era ca o statuie de marmură cu părul ei castaniu răsfirat pe pernă. Am adus-o acasă, am acoperit-o de flori pentru că-i erau foarte dragi, știți Verona era un suflet de artistă.

Da, Stephen Caulder știa asta prea bine. Și văzuse chiar și unele tablouri pe care le pictase Verona studentă fiind.

Stephen Caulder părăsi casa familiei Lang și mai deprimat de cum venise.

Părinții Veronei încercaseră să-i creeze o impresie falsă despre fiica lor; sau poate așa credeau ei? Nu vorbeau decât despre fericirea ei despre felul în care-l aștepta pe Forbes...ce se întâmplase în realitate cu Verona? Ce emoție violentă accelerase moartea ei?

În taxi pe drumul spre hotel, întrezări o idee.

Se va duce să-l cunoască pe Stephen Best. Avea curiozitatea să afle ce efect avusese asupra lui moartea Veronei și dacă se văzuseră înainte de sfârșitul ei.

Pe la ora trei într-o după amiază blândă de aprilie, se duse la atelierul lui din strada Tite. Cel care-i deschise îl întrebă:

– Domnul Best vă așteaptă cumva, domnule?

Caulder negă.

– Nu este aici?

– Acum nu este dar va sosi imediat; de fapt, abia azi-dimineață s-a întors din Spania. A lipsit din țară în ultimele două luni.

– Înțeleg, zise colonelul Caulder; probabil că nu vrea să vadă pe nimeni.

– Nu cred că este ocupat domnule, și dacă sunteți vreun prieten cred că abia așteaptă să vă vadă. Cum vă numiți?

– Sunt colonelul Caulder, răspunse Doc intrând. Imediat ce ajunse în camera de zi, privirea îi fu atrasă de un tablou aflat deasupra șemineului din care îl privea... Verona.

Era îmbrăcată într-o rochie verde, cu părul lăsat într-o parte, cu umerii goi. Își aminti ce-i spusese ea despre acesta tablou pe care Stephen îl numise La femme abandonee. Verona îl primise ca dar de nuntă de la Best.

Privi fascinat portretul care-l făcu să nici nu mai poată respira la un moment dat, atât de bine semăna cu Verona pe care o cunoscuse la Al Fayid. Dar aceea era moartă, reflectă colonelul.

Se întoarse ducându-se spre fereastră să privească Tamisa frumoasă și cu un aer misterios în acea după-amiază de aprilie.

Deodată ușa se deschise și-și făcu apariția un tânăr zvelt cu părul castaniu închis, aproape negru, bronzat, îmbrăcat într-un costum de tweed gri, cu două tablouri sub braț. Le lăsă jos și veni repede spre colonel.

– Domnule, trebuie să-mi cer scuze pentru întârziere, abia m-am întors din Spania.

Caulder îl privi lung pe Stephen Best.

– Sunt colonelul Caulder, zise el; numele meu vă spune ceva?

– O, sigur, exclamă Stephen însuflețindu-se brusc, sunteți doctorul Veronei din Egipt. Mi-a spus că v-ați purtat extraordinar cu ea. Vă servesc cu un whisley? îl întrebă el, fără a sta o clipă locului.

Bronzul lui Stephen nu-l înșelă pe Caulder; deși avea un aer aparent sănătos, probabil mai suferea încă.

– Poate ți se va părea nepotrivit că am venit aici în această după-amiază.

– Dimpotrivă, sunt fericit c-ați venit. Orice prieten al Veronei este și prietenul meu. Am încercat în ultimul timp să nu mă mai gândesc atât de mult la ea, așa că am plecat în Spania imediat după înmormântarea ei, la care n-am participat...n-aș fi putut...

– Înțeleg.

– Am plecat departe de aici, trebuia s-o fac. M-am dus în Spania cu prietenul nostru Noel Turner. Am simțit că nu mă întorc cu plăcere la Londra, deși aveam mult de lucru. Caulder îl văzu că privește intens portretul Veronei și realiză că acest bărbat o iubise. Indiferent cum se purtase. Îmi amintesc că Verona mi-a spus că a șocat-o asemănarea noastră.

– Așa este.

– A avut noroc cu dumneata acolo, la Al Fayid. Cred c-a dus-o foarte rău.

– Da, era mai tot timpul bolnavă și nu suporta viața cazonă. Deși uneori exagera pentru că Forbes s-a purtat foarte bine cu ea.

– Da, mi-a spus, zise Stephen privind cum țigara se consuma singură. Dar a avut privilegiul de a trăi trei ani cu ea.

Caulder ridică din sprâncene.

– Este adevărat. Era o femeie foarte frumoasă și tandră, plină de sensibilitate.

Stephen Best îl privi ciudat.

– L-a făcut fericit, nu?

– Da, în cea mai mare parte a timpului; era foarte curajoasă și loială. Cred că uneori Forbes simțea că nu-l iubește și-și făcea probleme în privința dumitale.

– Îngrijorarea lui Forbes nu mă privește.

– Desigur, dar trebuie să fim cinstiți; Forbes a fost mereu foarte bun cu Verona, iar dumneata ar fi trebuit să fii în locul lui.

Stephen se ridică și începu să măsoare încăperea nervos.

– Nu trebuie să-mi amintești ce am greșit.

– N-am venit aici să-ți reamintesc lucrurile dureroase, dar aș vrea să înțeleg de ce nu te-ai însurat cu ea. Ea a încercat să-mi explice, dar....

Stephen se întoarse brusc spre el, cu o figură de om hăituit.

– Doctore, a fost o lovitură ciudată a sorții; ; am crezut că nu-mi este permis s-o fac să-și lege viața de mine un artist care ar fi putut să nu ajungă niciodată la recunoaștere. Nu mi-aș fi închipuit că aș fi putut să-i ofer mult într-un timp atât de scurt. Iar ea l-a cunoscut pe Forbes și întrucât voia să se mărite cu orice preț, s-a măritat cu el salvându-se de mine. Ce ironie! Am continuat să ne iubim în anii în care a fost măritată cu el. Am văzut-o când avenit acasă...

– Așadar...

– Da, am văzut-o, a murit în brațele mele...

Stephen Caulder își scoase pipa din gură.

– În noaptea în care a murit?

– Da, nu ți-a spus nimeni acest amănunt? Verona a făcut un atac de cord pe când se afla în vizită la un amic al nostru. Ne-am întâlnit accidental.

– Și cum ți s-a părut Verona?

– Mai frumoasă ca oricând dar teribil de bolnavă. Chiar n-ai știut de boala ei de inimă?

– Nu știu dacă era bolnavă de inimă pentru că eu n-am fost medicul ei, dar era foarte fragilă și slăbită după boală. Iar starea ei de spirit....

– Ce vrei să spui? îl întrerupse Stephen Best.

– Cred că știi că tânjea după dumneata; a încercat să lupte împotriva acestei iubiri damnate, dar nu i-a făcut față în cele din urmă.

– Da, știu că biata mea Verona n-a putut face față. Dar în noaptea în care ne-am regăsit i-am cerut să-l părăsească pe Forbes când mi-a declarat că mă iubește la fel de mult.

– Și a acceptat?

– Da, deși nu chiar de prima dată. Înainte de a muri eram extrem de fericiți. Verona însă a murit în brațele mele. Apoi... o, acel moment! Așa că vezi eu am ucis-o. Bucuria a fost prea mare, nu i-a rezistat, eu am ucis-o.

Caulder se ridică și puse o mână pe umărul lui Stephen.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus adevărul și n-aș vrea să te întristezi din nou sau să exagerezi adevărul. Nu dumneata ai omorât-o pe Verona. A murit de tromboză coronariană, orice emoție puternică ar fi omorât-o, așa că nu trebuie să te învinuiești.

– Mă bucur să aud că așa vezi lucrurile doctore. Știi Verona m-a învinuit tot timpul că am împins-o în brațele lui Forbes, că ar fi trebuit s-o țin alături de mine, s-o fac fericită.

– Regretele nu te vor duce nicăieri. Dar să ne gândim puțin. Eu n-o văd pe Verona trecând prin toată urâțenia unui divorț,

care ar fi afectat-o teribil, în primul rând pentru că n-ar fi vrut să-l rănească pe Forbes. Iar cei care au cunoscut-o pe Verona trebuie cruțați de adevăr, mă refer la părinții ei.

– O, doctore, nu știi cât îmi lipsește Verona!

– Ba cred că știu, pentru că am ascultat și confesiunile ei.

– Mă urăști doctore?

– Nu te urăsc, îmi este doar milă de dumneata, cred că ai trecut prin clipe grele; acum trebuie să te întorci la pictură să-ți amintești că Verona era foarte mândră de succesele dumitale. Verona a murit fericită în brațele dumitale, nu strica fericirea ei cu regretele...

– Mulțumesc Doc, m-a ajutat mult...i-ai fost un foarte bun prieten și te voi considera și eu prietenul meu.

– Fiule eu voi pleca din nou în India pentru încă un an, dar după aceea mă întorc definitiv la Londra, și aș vrea să ne mai vedem.

– Nimic nu mi-ar face o bucurie mai mare, zise Stephen privindu-l cu drag.

După ce Caulder plecă Stephen începu să-și citească scrisorile sosite în lipsă și văzu un scris feminin care-i produse o grimasă: Julia Delymon.

„Am auzit că te întorci din Spania, dragul meu. Sună-mă să terminăm portretul acela; abia aștept să te văd."

Stephen rupse scrisoarea, gândindu-se că nu va putea termina niciodată portretul Juliei, n-o mai suporta. Rămase cu privirile ațintite asupra portretului Veronei, neputând să creadă că era moartă. Se simți dintr-o dată foarte singur, deși vorbele

doctorului Caulder îl mai îmbărbătaseră. El îi confirmase că Verona murise fericită, iar el, Stephen nu fusese cel care o omorâse, ci cel care-i dăruise ultimele clipe de fericire.

Va încerca să și-o amintească mereu așa cum fusese în seara morții, fericită.

„ Viața trebuie să continue Verona, iubito“ murmură el, dar ne vom regăsi curând. Undeva...cândva...jur că așa va fi...

Cu aceste gânduri luă o pensulă, puse vopsea pe ea și începu o nouă lucrare, simțind inspirația.

Sfârșit